

Özgür gelecek

16-31 AĞUSTOS 1993 SAYI:10 FİYATI: 10.000 TL (KDV DAHİL)

DALÖREN (PAKİRE) KARAKOLU'NA ROKETLİ BASKIN
4. sayfa
AYDINLAR MATBAASI'NİN BASILMASI KINANDI
22. sayfa
DERSİM'DE HALKIN İÇİNDEN GÖZLEMLER
5. sayfa
GENEL-İŞ, BELEDİYE-İŞ REKABETİ
15. sayfa
SEVGİLİ BABS
19. sayfa
SOSYALİST BASINA PEŞPEŞE KAPATMA DAVALARI
8. sayfa
MÜCADELE MUHABİRLERİNE SİLAHLI SALDIRI
22. sayfa
KÜLTÜR CEPHESİNDE SAVAŞMASAK DA OLUR MU?
17. sayfa
NAZİ KAMPLARINDA ONURUN ADI: ERNST THAELMANN
20. sayfa

Ölüm mangaları ordusu

TC.hükümetinin resmileştirmeye başladığı ölüm mangaları bundan böyle daha çok yakacak yıkacak...

■ Özel Tim denilen "Rambo" tipinin binlercesi yetmezmiş gibi bu sayı tam sekiz katına çıkarılıyor. Tansu Çiller tarafından "böcek yiyen böcekler" olarak tanımlanan ve mevcudu üç bürokratça çoğaltılabilecek bir özel ordu kurma girişimleri başladı bile... Bu da göstermektedir ki bundan böyle daha çok katliam daha çok soykırım yapılacaktır.

3. Sayfa

Kaçırılıp işkenceyle katledilen Özgür Gündem muhabiri Ferhat TEPE

Ferhat Tepe katledildi, Aysel Malkaç kayıp

■ Özgür Gündem gazetesinin Bitlis muhabiri Ferhat Tepe Diyarbakır İl Jandarma Alay Komutanlığı'nda işkence edilerek katledildi. 10. Sayfa

Halk Demokrasisi mücadelesinde yeni bir mevzi:

Demokratik Haklar Derneği

■ Bir süredir kuruluş çalışmalarını sürdüren Demokratik Haklar Derneği 8 Ağustos'ta kitlesel bir törenle açıldı.

7. sayfa

Kayseri Fuarı'nda Sosyalist Basın kazandı

■ Umut Yayımcılık Kayseri Temsilciliği'nin, Kayseri Anadolu Fuarı'nda açtığı "Özgür Gelecek Kitabevi" tüm engelleme ve baskılara rağmen devrimci iradenin ısrarıyla açık kaldı.

10. sayfa

Yazar kadromuza Maoist Prof. Dr. Jens Scheer katıldı

■ 1971'den bu yana Bremen Üniversitesinde öğretim üyeliği yapan Jens Scheer bundan böyle Yeni Dünya adlı köşesiyle bizimle olacak.

9. sayfa

Türk-iş işçileri yine sattı

■ 10 Ağustos'ta ülke genelinde greve çıkma kararı alan Türk-iş "Ülkenin içinde bulunduğu durumu gözönüne alarak"

tercihini işçileri satmaktan yana kullandı. Böylece Tansu Çiller "halka sorma" kamburundan, kurtulmuş oldu.

14. Sayfa

Sermayeye peşkeş çekilen sınıfın öfkesi, peşkeş çekenleri rahat bırakmayacağına benziyor.

Okurdan

M.Ali, sevgi yumağı içerisinde

Kavgamız, yarattığın değerler üzerinde yükseliyor

Nasıl başlamak gerekir, bilmiyorum. bilirsün, ustası değilim kâğıdı renklendirmenin. En son, Barbaramızın ardından yazarken duyumsamışım kaleminin güçsüzlüğünü. Söyle, nasıl güçlü olabilir kalemimiz, birbiri ardına düşerken en seçkinlerimiz? "Düşenlerimizin kaniyla kızışmış kaleminiz daha güçlüdür" dediğini duyuyor gibiyim. Doğrudur. İşte bu nedenle de olsa, yalın birkaç söz söylemek istiyorum ardından. Söyleyeceklerim, belki söylemek istediğim hiçbir şeyi ifade etmeyecek, belki de başka söyleyecek hiçbir şeyim yoktur. Yazacaklarımdan başka. Kimbilir? Ama kavgamız; uğruna toprağı kucaklamaktan çekinmediğimiz; insanlığın boyundakı kölelik zincirini kırarak olan kavgamız, çok şeyler söyleyecek daha. Bu gönül rahatlığıyla söylemek istediklerimin, nasılsa söyleyeceği inancıyla yazıyorum ardından.

Haberini yine böyle daktilo başındayken aldım. "M. Ali ölmüş" dendi. Önce inanmak istemedim. Boş gözlerle baktım haberi veren yoldaşa. Ama ağırlaşmıştı daktilo tuşlarında gezinen parmaklarım. Sonra, her gidenimizin ardından olduğu gibi -biraz daha yüklüce olduğunu itiraf etmem gerekir- derin bir sızı kapladı içimi. Ağlamayı unuttuğumu sanırdım. Ama, duyumsayabilmekse yarınları koşarken düşenlerimizi, kucaklayabilmekse Özgür Gelecek'imizi, ağlamak boşa değildir. Yüreğimden kopup gelen birkaç damla göz yaşına kızmamışsındır umarım. Çocukluğumuz geliyor aklıma; terimnel köşelerinde "kaçak" sigara satışı. Sen "ekmek kavgası" içinde pişiyordun. İkimizin de derslerine giren devrimci bir öğretmenin hakkında söylediklerini hatırlıyorum; "bu çocukta iş var" diyordu. Haklıydı; daha bıyıkların terlemeden "kaybedecek hiçbir şeyi olmayan"ların saflarındaydın. İlk siyasal tercihin, 12 Eylül'ün karanlığında boğuldu. "Faşist saldırılara göğüs germeyen, mücadele etmeyen bir

hareketin geleceği olamaz" diyordun. Dönemin "hızlı"larının savruluşları seni de etkilemiş, bir duraklama dönemine girmiştin. Ama, boş durmuyordun, sürekli araştırıyordun. Bu belki de senin en önemli özelliğindi; bugün için olmasa da yarın için hazır olmak.

Sonra üniversite yılların.... Bu yıllar, kızıl güzergahımıza girdiğin yıllardı. Birbirimizden habersiz aynı güzergaha doğru yol alıyorduk.

Ve birgün, ev halkına yakalattığımız bildiriler sonrası kopan fırtınada, aynı saflarda olduğumuzu öğrendik. Ev halkının yoğun saldırılarını göğüslemeye çalışırken "gittiğin yol doğrudur" demiştin. Bugün dağlarda mekan kurmamda, bu sözlerinin etkisinin büyüklüğünü bilmem biliyor musun?

Öğrenci olaylarından gözaltına alındığın haberi, şok etkisi yaratmıştı ev halkında. Bir matem havası vardı. Bense, direndiğini öğrenmiş, kavgaya bilensizle övünmüştüm. Gözaltılar, tutuklanmalar birbirini izledi. Düşmanın karanlık mahzenlerinde dalgalandırıldığın bayrak geleneğimizin kızıllığına gölge düşürmedi hiçbir zaman.

Uzunca bir aylık girdi aramıza; ben, zindanlarda gün doldürürken, sen ortasındaydın kavganın. Kavganın kızgın alevi seni biçimlendirmiş, daha da bükülmez kılmıştı.

Son gördüğümde her zamanki gibiydin; mütevazı, konuşkan, şakacı ve coşkulu. Elinde bomba patlayan bir yoldaşın dikkatsizliğini eleştirmiştik birlikte. Oysa nerden bilebilirdik ki....

Tüm duygularımı bastırıp, dikkatsizliğini eleştirmem gerekir. Böyle olmamalıydı ölümlü kucaklayışın. Böyle olmamalıydı...

Duygusalığıma bakıp ta yıkıldığımı sanma; çoktan sardık ardından dökülen göz yaşlarımızı, barut kokan peştemalımıza. Artık, kanı yerde kalmayacakların içinde senin de kanın var. Bundan böyle, her hedefte, bir de senin için basacak parmaklarımızı tetiğe, bir de senin için söyleyeceğimiz ezgi dolu, kavgaya dolu türkülerimizi.

Kavga seninle süriyor.

CAN YOLDAŞI

EN İÇTEN KENDİNİ TANITIM

Demem sudur ki kırvem
En kalabalık şehrin
En tehlikeli sokağının
En büyük
Ve
En beyaz duvarına
En kızıl renkli kanla
En korkusuz ellerin yazdığı
En kınlı
En binçli

En öfkeli
En isyankâr
EN SAVASKAN SLOGAN BİL BENİ

Seydo

Sesimize Destek Sözü

Değerli arkadaşlar;

Önce, devletin tüm baskı, yıldırma ve engelleme çabalarına karşın, halkımızın halk demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin bir sesi olan Özgür Gelecek'imizi susturulamamasından duyduğumuz mutluluğu dile getirmek ve bundan sonra da buradan tüm gücümüzle sesimize destek vereceğimizi belirtmek istiyoruz. Ayrıca 15 günlük siyasi gazete hayatını çıktığı günden beri aksatmadan sürdüren Özgür Gelecek emekçilerini kutluyoruz.

Bilindiği gibi Özgür Gelecek iki haftada yayınlanan bir gazetedir. Bundan dolayı, ondan, günceli yakalamasını beklemek gerçekçi olmaz. Ancak imkanları dahilinde siyasi öneme sahip Türkiye ve T. Kürdistan'ındaki gelişmeleri toparlayarak ve özet halinde de olsa aktarması gerekmektedir. Gazetenin çıktığı süreç içerisinde gelişen önemli olaylar "kısaca" veya "Dünyadan kısaca" başlıkları altında (her haberi yorumlamak şart değil) verilebilir. Biz Özgür Gelecek'in bu konuda yetersiz kaldığı düşüncesindeyiz. Dikkat edilirse ağırlıklı haberler İstanbul ve çevresindedir. Kırsal alandaki gelişmeler konusunda sadece proleterya partisinin açıklamalarına yer vermek yetersizdir. Gerilla alanlarındaki gelişmelerin birçoğu yazılamamaktadır. Buradaki eylemlilikleri ve gelişmeleri burjuva basınında çarpıtılmış biçimiyle okuyabiliyoruz. Elbette bu sorun, olanaklarla ve muhabir ağı ile ilişkilidir.

Ancak haber göndermeleri için okuyuculara çağrılarda bulunmak görüldüğü gibi yetersiz kalmakta ki, kuşkusuz okuyuculara da büyük sorumluluklar düşmektedir. Ne yazık ki gazetenin esas dayanağı profesyonel muhabirler olmalıdır. Ve bunlar sistematik bir şekilde ülkenin önemli bölgelerine yerleşmelidir. Özgür Gelecek ancak böylelikle halkın gözü-kulağı olabilir.

Gözlemlediğimiz diğer bir nokta ise, dünyadaki gelişmelere, devrimci mücadelelere çok sınırlı bir şekilde yer verilmesidir. Bu konuda da yine iş duyarlı okuyuculara bırakılmış benziyor. Bu kendiliğindenci bir anlayıştır. Yerini ciddi örgütlenme anlayışına bırakmalıdır. Görüşümüze göre Özgür Gelecek'in özellikle Avrupa'da yurtdışı temsilciliği aracılığı ile sorumlu muhabirler görevlendirmesinin olanakları vardır. Ve bu mutlaka yapılmalıdır.

Eleştirmek istediğimiz diğer bir nokta ise, gazetenin elimize oldukça geç ulaşmasıdır. Öyle ki, bu aksama bazen 10-12 günü, hatta iki haftayı buluyor. Bunun, neden kaynaklandığını bilemiyoruz; ancak araştırılarak, telafi edilmesini umuyoruz.

Daha güçlü ve başarılı bir Özgür Gelecek hepimizin dileğidir...

ALMANYA-Bremen'den
bir grup Özgür Gelecek okuru

Tek yumruk olalım

Ön Açıklama: Bu mektup, Umut Yayıncılık bünyesinde çıkarmış olduğumuz Partizan dergisinin 12. sayısında yer alan 78. Yılında Tarlı En Büyük Cürümü Olan Ermeni Soykırımını Kınıyoruz" başlıklı yazımızla ilgili gönderilmiş bir mektuptur. Partizan dergisinde okuyucu mektuplarına yer vermediğinizden dolayı bu mektubu Özgür Gelecek'te yayınlıyoruz.

Merhaba. Ben çiftçilik yapmakta olan bir okuruzum. 49 yaşındayım. Bünyan'ın bir kasabasında yaşıyorum. Partizan'ın 12. sayısındaki Ermeni mezalimini anlatan yazınızı okudum. Bu konuyu gündeme getirip işlemiz güzel bir olay. Beni de ayrıca duygulandırdı.

Faşist Osmanlı Devleti'nin Ermeni katliamı bilinmektedir. Ben de bu katliamı çok yakından yaşayanlardan öğrendim. Bu konuda dedemin göstermesi açısından bile olsa yeterlidir. Dedem, Tacin ellerini arkadan bağlayıp, boyunlarının gaddarca kesildiğini bizzat kendisinin gördüğünü ve bu zulümlerin anlatmaya sayfa sayfa yetmeyeceğini söylemektedir. Dedemden kalma hediye taş, bana, her gördüğümde yakınımızdaki Karacaören köyündeki Ermeni katliamını hatırlar. Çevremizdeki Ermeni yerleşim yerleri Karacaören, Sivğın, Taçın, Ermin, Bünyan, Ekrek Taşlık ve Gigi'dir.

Ben kısaca kendine insanım diyen herkesin insanca yaşayabilmek için, bölünmeden Türk, Kürt, Ermeni, Çerkez, Laz vs. bütün ezilenlerin birlikte hareket edip kurtuluş yaşamaları ve savaşmalarını savunuyorum. Bu, devrimin yani, proleteryanın yararınadır. Bütün Türkiye'de tek yumruk olalım.

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Bünyan'dan Ermeni bir
Özgür Gelecek okuru

SEVGİLİYE...

Ne beklenir
nadasa bırakılmış yüreklerden
sevgiliye yazılacak iki söz mü?
Onsekiz yaşımızın hüznünü,
çoktan bırakmışsak demir tavına.
örseleniyorsak yarın kavgasında
siyasal sloganlarla bütünleştireyorsa sevdayı
güzün bir dağ yamacında
vardır bir bildiğimiz elbet.

Üstelik
ekmeğimizi, aşımızı kalmamışsa
yüreğimizde kızıl bir hasretin tortusu
yürüyorsa gece yarısı güneşe
vız geliyorsa zindanlar bize
kemirmeye başlamışsak zincirleri
türkü tadında yaşamak istiyorsak
vardır bir bildiğimiz elbet.

Açtıysa yetmişikiden beri
soğalarak kızıl karanfiller
ve selam yolluyorsak Lima'nın çocuklarına
Anadolu nun dağlarından
duyun bizi dünyanın ezilen halkları
vardır bir bildiğimiz elbet.

Mahmut CANVER

ILAN

Ve yüreğimizde bir sızı...
Ve yine yüreğimizde bir haber..
Ve yine altınçağ yolunda şehit düşmüş
Komünist bir ÖNDER !.. M. ALI ÇAKIROĞLU.

Ama hayır! Göz yaşı dökmeyeceğiz.
Her şehidimizi andığımız gibi
O'nu MLM güzergahı yolunda
Şehit düştüğü kavgayı sürdüreceğiz.
Anısı Mücadelemize rehber olacak.

Yeni Demokrat Gençlik
Avrupa Komisyonu.

özgür
gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız

ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

Banka makbuzunun fotokopisini

"Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

AD! SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

İMZA

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Kemal Boztaş, Genel Yayın Yönetmeni: Aydın Hanbayat,
Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:516 25 38 - 516 60 20 Faks: 518 23 23. BÜROLAR: ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: 230 63 27,
İZMİR: 850. Sokak No. 31 Üçüncübeyler Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak Tel: 41 93 09, ÇUKUROVA: Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çıkmaz Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: 573 780 Adana,
MALATYA: Turgut Temelli Cad. Halepliöğlü Apt. B blok. D:8 Tel-Faks: 22 08 04, ESKİŞEHİR: Sakarya Cad. Konya İşhanı No. 12 Daire 21 26120,
KAYSERİ: Cumhuriyet Mah. Aytar Sok. Faraşoğlu İşhanı (9) Kat:4 No:5.

Avrupa Temsilciliği: Basel Halkevi Erlen Str. 58-4057 Basel SCHWEIZ
ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi, 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. Yurtdışı, 6 aylık (12 sayı) 48 DM, 1 yıllık (24 sayı) 96 DM. Yurtiçi Hesap No:
Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 2004187. Yurtdışı Hesap No: Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 4004188
Baskıya Hazırlık: UMUT YAYINCILIK, Basıldığı Yer: GÜL OFSET, Dağıtım: YAY-SAT

“Böcek yiyen Böcekler” Çıkmazın Çözümü mü?

Tansu Çiller başkanlığında hükümet işbaşı yaptığı günden itibaren, ülke tarihinde görülmemiş bir terör siyasetinin yasal kılıflarını hazırlamaya başladı. Bir yandan dünyadaki bilinen örnekleriyle leş yiyici hayvanlar sürüsüne benzeyen özel ordunun oluşturulması için zemin hazırlanırken, diğer yandan estirilecek devlet terörü fırtınası için uluslararası diplomaside hızlı adımlar atılmaya başlandı.

Kapalı kapılar ardında, İsrail ile ortak operasyonlar düzenleme konusunda gizli anlaşmalar yapılıyor, bölgenin bütün despot yönetimlerinin hoşnutsuz olduğu Kürdistan Devletinin geleceği ve PKK'ye karşı girişilecek manevralar İran girici yönetimiyle tartışılıyor ve aynı sebeplerden dolayı bölgedeki en önemli askeri güce sahip ülkelerden bir olan Irak, ABD ile uzlaştırılmaya çalışılıyor.

Uluslararası planda böylesi pis işler tezgahlanırken yeniden yapılandırılacak terör devletinin ağır mali gücü ise Türkiye ve Kürdistan emekçilerinin omuzuna yükleniyor. Memur maaşlarına, geçmiş altı ayın kayıplarını dikkate almayan yüzde 8'lik bir "iyileştirme" yapılarak memurun cebine girmesi gereken 40 trilyon TL'na el konuluyor. Temel gıda maddelerinden halkın içtiği suya kadar her şeye üç ay gibi kısa bir süre içinde zam üstüne zam yapılarak elde edilecek olan trilyonlar yine devletin pis işlerine ayrılıyor. 650 bin işçinin alınteri ha keza Tansu Çiller ve kurmaylarının emriyle kirlenmiş savaş için cephaneye ayrıyor.

Türkiyeli işçi ve emekçilerin ve küçük üreticilerin hazırlanan yeni vergi paketleriyle sofralarından çalınan bir ekmek daha, terör düzeninin şiddet kaynağı haline getiriliyor. Özel Tim denilen "Rambo" tipinin binlercesi yetmezmiş gibi

bu sayı tam sekiz katına çıkarılıyor. Tansu Çiller tarafından "böcek yiyen böcekler" olarak tanımlanan ve mevcudu üç bürokrata çoğaltılabilecek bir özel ordu kurma girişimleri ne başlandı bile. Gerçekte "bok böcek"lerinden farkı olmayacak olan ve büyük ihtimalle eski MHP ortaklarından ve serserilerden oluşturulacak olan özel ordu, diğer bir deyişle paralı askerler sürüsü ve en değme bürokratlar kadar maaş alan Özel Tim çapulcularına ayrılacak kaynak tabii ki memurların, işçilerin ve bunlar kadar sömürülen küçük üreticilerin cebinden çıkacak.

Terör müsteşarlığı adı altında yeni bir müsteşarlık kuruluyor. İlginç olan şudur ki Tansu Çiller hükümetinin yeniden yapılandırılmak istediği terör devletinin bütün köşebaşlarını eski MHP'li militanlar tutmuş durumda. Mehmet Ağar'dan tutun İstanbul dışındaki bütün önemli illerin emniyet teşkilatları MHP'lilerce paylaşılmış durumdadır.

Onyıllardan beridir sınırlarının dışından hiçbir tehditle karşılaşmayan TC'nin bugünkü askeri harcamaları heredeysse 250 trilyon liraya yaklaşır. Ondan sonra utanmadan bütçe açıklarına neden olarak işçilerin ve memurların aldığı üç kuruş maaş ya da KİT'ler gösteriliyor.

Türkiyenin bütün emekçileri buna şahittir ki daha dün sadece devletin sırtına yük olan ve zarar eden KİT'leri satışa çıkaracaklarını söylemişlerdi. Oysa gelinen aşamada götünen şudur ki, özelleştirme kışkırtılarak alınan ilk KİT'ler hem de Türkiye'nin en çok kâr eden KİT'leri. Sözgelimi Et Balık Kurumu, Süt Endüstri-

risi Kurumu ve PTT'nin zarar eden posta bölümü dışında kalan Komünikasyon Bölümü. Çiller, Dünya Bankası'nda görevli ABD'li vatandaşı ile özelleştirme projelerini tartışırken bu KİT'lerde çalışan onbinlerce işçiyi işsizlikle başbaşa bırakıyor. "Devleti küçültme" adı altında özel ordular, özel timleri ve kontr-gerillasıyla militarist devlet büyütülüyor. Temeli Osmanlı'da atılan bürokrat yapılanma son "özelleştirme" operasyonlarıyla komprador kapitalizme yenik düşüyor.

SUSAN TOPLUM KONUŞMAYAN INSANLAR

Ülkeyi bir cehenneme dönüştürerek iffetsiz, namussuz bir savaşın hazırlıkları çok ciddi olarak yapılarak hem uluslararası kamuoyunun

hem de ülke kamuoyunun dikkatlerini bir noktaya toplayabilecek "çatlak sesler" susturuluyor ilk önce. Burjuvazi büyük bir cesaretle bu işe parlamentodan başladı. HEP'i kapatırken HEP'li milletvekillerinin tüzel kişiliğini, milletvekili dokunulmazlıklarını bile tartışma konusu yaptı. Onlarca milletvekili için TCK'nın 125. maddesini (ölüm cezası gerektiren ceza kanunu) ihlalden DGM'lere suç duyurularında bulundu.

Bu, topyekün savaşın yaklaştığı bugünlerde artık bazı milletvekillerinin de yargısız infazlara kurban gidebileceğinin ilk sinyalleri anlamına gelmektedir.

Kürdistan'da gerillaıyla mücadele adı altında Kürt köylerine bombalar yağdırılırken bunu gizleyecek, örtbas edecek, görevi basın-yayın dışı amaçlı ticari gazetelere önce milyonlarca liralık prim dağıtılıyor ardından da brifinglerde aldıkları bu primler karşılığında nasıl haber ya-

pacakları şeklinde bizzat Genelkurmayca yönlendiriliyor. Görevi habercilik olmayan basın bu şekilde teşvik edilerek devletin dümen suyunu kürek çektilirlerken halkın gözü kulağı, olan halkın sesi olan devrimci-demokrat basın toplatma üstüne toplatma kararı yiyor, polis takibatlarına uğruyor. İrtibat büroları polis terörüyle dağıtılıyor. Bunun son örneği Özgür Gündem'in kapatılma girişidir. Devlet terörünü açığa çıkarma, devletin kirlenmiş işlerini teşhir etme önemli bir ülke devrimci-demokrat kamuoyundan gizlenen Özel Tim çapulcularının, Özel Ordu asalaklarının istediği gibi at oynatabileceği savaş ortamı yaratılıyor.

"SESSİZLİK VURGUN"UN HAREKETSİZLİK OLUMUN HABERCİSİDİR

Kars'tan Antep'e kadar Kürdistan'ın bütün il ve ilçelerinde son üç aydan beridir olağanüstü bir hareketlilik söz konusudur. Hergün onlarca tank, onlarca zırhlı araç dolusu asker bir yerden diğer bir yere sevk edilmektedir. Dersim, Şırnak ve Ağrı ağırlıklı operasyon alanları olarak belirlenip dört bir koldan toplu tüfekli sarılmaktadır. Gerilla gruplarının üzerinde bir takım kimyasal silah dememleri özellikle son günlerde arttırılmıştır.

Türkiye halklarını zorlu bir kış beklemektedir. Türkiye devrimci hareketi yeni bir "Kuşatma ve Yok Etme Hareketi" ile karşı karşıyadır. Tabii ki gerilla oynak doğası gereği sabit mevzi savaşlara girişmez. Bugünkü aşamada bunu reddeder. Ama zırhlı birliklerden, teknolojik araçlardan yoksun olan gerilla, ilkbahar ve sonbahar mevsimlerinde hareketliliğini, sıcak yaz ve Kürdistan'ın "biyik donduran" kışında gösteremez. Yaz ve Kış mevsimi arasında bir tercih yapmak gerekirse gerilla gene Kış'a karşı "yoksulun anası" sayılan yazı tercih eder. Dün-yadaki örneklerinden de hareketle bunun bilincinde olan kontr-gerilla ve gerilla karşıtı tüm militarizm kendisinin "Kuşatma ve Yok Etme Hareketleri" için en uygun zamanın Kış olduğunu bilir.

Sınıf bilinçli gerilla, Kış hazırlıklarına Yaz'ın en sıcak günlerinden başlar. Ve mevsim ne olursa olsun düşmanıyla onun istediği yer ve zamanda savaşmaz. Gerilla verdiği

savaşın gerçekte bir "inisiyatif koyma" olduğunu bilir. Savaşın veya vuruşmanın yerini ve zamanını kendisi tayin eder. Düşmanın operasyon yolu üzerinde durmaz, fakat onun operasyonundan kaçacağına diye de güçlerini kitle temelinin olmadığı bölgelere doğru kaydırmaz. Tarihsel örneklerinde olduğu gibi ana güçlerini merkezi bölgelerinin içlerine doğru çekerken, yardımcı kollar ayırarak operasyoncu sırtlan sürülerini yanlardan ve arkadan yıpratmaya çalışır, onların lojistik ve muhabere kaynaklarına yıldırımlar gönderir.

Halkın gücü, örgütlü ve eşgüdümü olduğu sürece maddi bir değer olur. Birbirinden kopuk, bağımsız ve grupçu tavırlar belki geride bir "hoş seda" bırakır, başka bir şey değil! Türkiye devrimci hareketine düşen önemli bir görevde, memur ve işçi eylemlilikleri yaratarak bunlar arasında eşgüdüm kurma ve topyekün savaş hazırlıklarına karşı Türkiye ve Kürdistan çapında genel direniş örgütlemek olmalıdır.

İşçi ve memur eylemliliklerindeki "özgün biçimler" reddedilmelidir. Bu tam da burjuvazinin istediği eylem biçimidir. İşçilerin topluca büyük kesmesi, veya Gülhane Parkı'nda mangal kurması burjuvaziyi rahatsız etmeyen, aksine eğlendiren tutumdur. İşçi sınıfının ya da memurların "saç kesme" veya sokak ortasında bodro yakma gibi hiçbir yaptırım gücü olmayan tutumları, egemenleri eğlendirmekten öte onların ekmeğine yağ sürmektedir. Bu yolla burjuvazi ülkede demokrasinin olduğunu ve isteyen istediği eyleme başvurabileceğine hoşgörüle yaklaştığını hem ülke hemde dünya kamuoyuna duyurmaktadır. Çıkarını herşeyin üstünde tutan burjuvaziye en büyük darbe grev silahıyla vurulmalıdır. Ve bütün grevler siyasallaştırılmalıdır.

Türk-İş'in pasifist önderliği istemeyerek aldığı grev kararına "ülke koşullarının hassasiyetini" ekleyerek ne kadar "kararlı" olduğunu henüz şimdiden göstermiştir.

Sınıf bilinçli işçilerin ve bütün devrimci-demokrat yapıların en acil görevlerinin başında Türk-İş çatısı altında olan işçilerin yumruğunu kendi yönetimine hissettirmesi olmalıdır.

Sosyalist basın elele verip yarattığı değerler için ortak gündemler çerçevesinde eşgüdümlü eylemler örgütlemelidir. vb.

"Terörle mücadele müsteşarlığı" adı altında oluşturulan "özel ordu" bugün tamamen MHP'li faşistlerden oluşturulan paralı askerler, şimdiden köyleri ve mezraları yakıp yıkmaya başladılar bile.

TİKKO gerillaları Dalören Karakolu'nu bastı

Haber Merkezi- Hozat'a 10 km uzakta, Beyaz Dağ'ın eteğine kurulmuş, 30 haneli bir köy olan Dalören 1979'dan beri gerillanın uğrak yeri olarak biliniyor. Dalören bu ününü 12 Eylül'de birlikte mücadele alanlarını terkedene inat silahlı mücadelenin içinde bulunan TİKKO gerillalarına borçlu. Gerillalar Dersim'in diğer alanlarında olduğu gibi bu alanda da defalarca TC askerleriyle sıcak temasa girmiş, gerilla savaşını ilmik ilmik dokumuşlardır. Dalören köylüleri Beyaz Dağ'da şehit düşen Şefik Karaağaç ve yoldaşlarını hiç unutmamaktadırlar. Ve TİKKO'ya o zamandan beri duydukları güvenin boş olmadığını yaşıyorlar şimdi.

Yoksul Dalören köylüleriyle gerilla arasındaki sıkı bağı bilen düzen güçleri köye hakim bir tepenin başına 40 kişilik bir karakol konurdular. Uzun zamandır Dalören köyünün üzerinde bir baskı üssü olan Dalören karakolu 3-4 Ağustos günlerinde TKP/ML-TİKKO gerillalarının baskısına uğradı. TKP/ML-TİKKO'nun 1. Olağanüstü Parti Konferansı'ndan sonra yoğunluk kazanan eylemler dizisi Dalören'de de sürdü. Aynı zamanda bu karakol baskını T.Kürdistanı'nda yürütülen topyekün savaş karşı bir saldırdır.

Tanıkların anlatımına göre 3 Ağustos günü gece saat 24.00 sularında gerillanın ağır makineli ve top atışlarıyla başlattığı saldırıya TC askerleri yanıt verememiştir. Gece boyu top mermileri

karakolu dövmüş, silahlar aralıklı konuşmuştur. Safakla birlikte karakola asker sevkıyatı yapılmış, karadan ve havadan yoğun askeri saldırılara rağmen gerilla silahları susmamış, daha da can

alıcı olmuştur. Bu yüzden takviye birlikleri etkisiz kalmıştır. Gerillalar üslerine kayıp vermeden geri dönerken geride 10'dan fazla TC askeri ölü, 18 kadarını da yaralı bırakmıştır.

TKP/ML-TİKKO gerillalarının eylemleri 1. Olağanüstü Parti Konferansından sonra yoğunlaştı

Kamu Emekçileri'nden TKP/ML Konfesansı için eylemli kutlama

Haber Merkezi- Bir grup kamu emekçisi TKP/ML 1. Olağanüstü Parti konferansını tanıtmak amacıyla İstanbul'da bir dizi eylem gerçekleştirdiler. Eylemliliklerle ilgili TKP/ML taraftarı Kamu Emekçileri'nin yaptığı açıklamayı sunuyoruz: "Partimizin konferansını sıcak savaşın yaşandığı dönemde korkusuzca yapması hakim sınıfları hayal kırılığına uğrattığı gibi, o sömürücülerin korkulu rüyası da olmuştur.

İbrahim Kaypakaya, Süleyman Cihan, Kazım Çelik gibi önderlerin ışıklı yolunda yürüyüp gelişen yeni önderliğimizin büyük iktidar yürüyüşü savaşındaki bu şanlı başarısını anmamak olanaksızdır.

Marksizm-Leninizm ve Maoizm'in zaferiyle toplanan parti konferansımızı biz TKP/ML-Kamu Emekçileri de coşkuyla selamlıyoruz.

Kamu Emekçileri olarak TKP/ML'nin şanlı kızıl bayrağını Alibeyköy, Sarıgazi, Esenler ve Bakırköy'de dalgalandırdık. Ayrıca İstanbul'un çeşitli yerlerinde partimiz imzalı kuşlamalar yapıldı. Selam diyoruz Dersim'e, Amed'e, Tokat'a, Toroslara, Nurhaklara bin selam. Yolumuz TKP/ML'nin ışıklı yoludur"

TİKKO Kızıldere'de bir işbirlikçiyi uyardı

Tokat/Özgür Gelecek- 20 Temmuz 1993 saat 23.80 civarında Almus'un Kızıldere köyünde işbirlikçi olduğu söylenen Haris Damar TKP/ML-TİKKO gerillaları tarafından uyarıldı.

Bölgeden alınan bilgilere göre Haris Damar'ın evine giden TİKKO gerillaları "Komutan seni çağırıyor" diyerek dışarı çağırıyorlar. Haris Damar korkusundan dışarı çıkamıyor. Gerillalar da onun işbirlikçilik yaptığını bir daha böyle birşey yaparsa cezalandırılacağını söylüyorlar. İşbirlikçilik yaptığını reddeden Haris Damar, gerillalar uzaklaştıktan sonra 8-10 el ateş ediyor. TİKKO gerillaları da karşılık vermeden bölgeyi terk ediyor. Haris Damar 1 hafta sonra köy koruculuğundan istifa ediyor.

Kızıldere köyünden konuyla ilgili görüştüğümüz kişiler TİKKO'nun işbirlikçileri cezalandırmalarını olumlu karşıladıklarını belirterek "İşbirlikçiler devrimcilerle zarar verdikleri gibi onlara yardımcı olan halka da zarar veriyor diyorlar.

Paris'te açlık grevi

Haber Merkezi- Kürdistan'da T.C'nin yaptığı katliamları, sokak protestoları ve gözaltında kayıpları protesto etmek amacıyla Paris Sante Cezaevi'nde tutuklu bulunan TKP/ML ve Devrimci Sol Güçler'den dava tutsağı 5 Türk ve Kürt devrimci ve 1 Fransız devrimci 14 Temmuz'dan başlayarak 3 günlük bir açlık grevi yaptı. Eylem 6 Yugoslav, 1 Türk, bir Yunanlı ve Ermeni asıllı bir Lübnanlı da bir günlük açlık greviyle destekledi.

Fresnes Cezaevi'nde ise TKP/ML dava tutsaklarıyla birlikte 1 Mısırlı, 2 Portekizli ve 2 Fransız aynı nedenlerle 3 günlük bir açlık grevi yaptı.

TMLGB, TKP/ML Olağanüstü Parti Konferansını selamladı

Haber Merkezi- TKP/ML-TMLGB Temmuz ayından Ağustos'a dek uzanan bir zaman diliminde çeşitli eylemler dizisiyle TKP/ML Olağanüstü Parti Konferansı'nı İstanbul halkına tanıttı.

10 Temmuz'da Yapı Kredi bankasının Çağlayan ve Kasımpaşa Şubeleri ile Akbank'ın Kasımpaşa Şubesi; 13 Temmuz'da Yapı Kredi Yayla ve Fikirtepe Şubeleri, Akbank Selimiye, Garanti ve Ziraat bankalarının Esenler şubeleri, Emlakbank'ın Ümraniye Şubesi ve Sarıyer'de bir banka şubesine molotof kokteyli atıldı.

Yine 10 Temmuz'da Kadıköy-Çamlıca yolu molotoflandıktan sonra ulaşıma kapatıldı. Yola TKP/MLGB imzalı 2 pankart asıldı.

Çeşitli tarihlere İncirli Devlet Hastanesi'ne, Esenler otobüs durağına, Avcılar-Esenyurt yolu üstüne, Kartal ilçe merkezine ve Boğaz köprüsü çıkışına TKP/ML-TMLGB imzalı pankartlar asıldı.

31 Temmuz'da Eminönü-Sultanhamam'da korsan gösteri düzenlendi. Pamukbank ve Yapı kredi bankası şubelerine molotof kokteyli atıldı, kuşlama yapıldı. Ümraniye, 1 Mayıs, Kartal,

Bağcılar, Esenler, Sefaköy, Avcılar merkez, Kadıköy, Yenibosna, Soğanlı, Kocasinan, Örnek-tepe, Gülsuyu, Pendik bölgelerine; Emönönü-Halkalı tren hattına yazılama yapıldı ve yaklaşık 650 afiş yapıştırıldı. Çeşitli bölgelerde konferansa ilişkin bildiriler dağıtıldı.

Ayrıca Komünist gençliğin önderlerinden M. Ali Çakıroğlu'nu anmak amacıyla 350 pulun yapıştirilmesinin dışında çeşitli bölgelerde yazılama da yapıldı. Boğaz köprüsü çıkışına bir pankart asıldı.

Sivas katliamını protesto eden 400 bildiri dağıtıldı Kağıthane

işçilerinin direnişini desteklemek için Ümraniye, Haydarpaşa, Esenler, Kartal, Pınar mahallesi ve Bağcılar'da yazılama yapıldı.

Konferansla ilgili Ağustos ayı içinde Çağlayan'a pankart, Sarıyer Derbent Mahallesi'nde üç yere ise yazılama yapıldı. Sarıyer merkezine de yazılama yapıldı. Yine Sarıyer Kilyos yolu üzerinde yazılama ve trafoya pankart asıldı. Büyükdere dağ evlerine de yazılama yapıldı.

İzmir Bornova, Bayraklı, Cennetçeşme semtlerine konferans ve M. Ali Çakıroğlu ile ilgili 100'e yakın afiş ve pul asıldı.

Devrimci tutsaklar Gebze ve Sakarya'ya sürgün ediliyor

Haber Merkezi- Adalet Bakanlığı bir genelge yayımlayarak 27 Temmuz 1993 tarihinden itibaren İstanbul DGM'ce tutuklanan devrimci tutsakların Gebze (erkekler) ve Sakarya (kadınlar) cezaevlerine gönderilmesini kararlaştırdı. Genelgeye kaynaklık eden talep İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'ndan geldi. Savcılık, Adalet Bakanlığı'na gönderdiği bir yazıda, Bayrampaşa Cezaevi'nin doluluğunu gerekçe göstererek "terör suçlusu" tutukluların, Gebze ve Sakarya Cezaevlerine gönderilmesini istemişti.

İstanbul Moda'da iki İYÖDER'li öğrencinin katledildiği polis baskının sağ kurtulan tanığı Ergül Uzundiz yeni uygulama kapsamında Sakarya Cezaevi'ne gönderildi. Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şube Başkanı Avukat Ali Rıza Dizdar kararı hukuk adına utanç verici bir vesika olarak nitelendirerek Adalet Bakanını istifaya çağırıldı. İHD İstanbul Şube Başkanı Er-

can Kanar ise Özgür Gündem'deki 6 Ağustos tarihli köşe yazısında "Bayrampaşa kapalı cezaevinde solun bir kesiminin yalnızlıklarını fırsat bilen devlet, anlaşılabilir yeni cezaevi dramları yaşatmaya istahlanıyor" diyerek Devrimci-Sol'un kanatlarını dolaylı yoldan Adalet Bakanlığı'nın kararına sebep olmakla suçladı. Kanar, "T.C zindancı ve intikamcı yöntemlerle topla oynar gibi tutuklu ve hükümlülerle oynamaya devam etmektedir" diyerek kamuoyuna bir çağrıda bulundu: "Gelin Gebze böyle ünlenmesin"

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Ekim, TİKB, TKP/ML Hareketi, TKP/ML, DY, MLSBP, TEKEP, TKEP-Leninist, TDP, THKP-C/HDÖ, PKK-Rizgari davalarından siyasi tutsaklar ise 6 Ağustos'ta yaptıkları bir basın açıklamasında Adalet Bakanlığı'na yalınladılar. Devrimci tutsaklar 1000 kişilik kapasitesi olan Sağmalcılar Cezaevi'nde sadece 500 siyasi tutuklu kalıyor" dediler.

Ramazan CEVİZ

M.Şefik KARAĞAÇ

SİZ TERÖRİST'SİNİZ

Milyonlarca işçiyi on kuruluşluk zam uğruna Sokağa döküp açlığa mahkum etmediğiniz için ABD Başkanının kapısında bir selam uğruna
Günlerce beklemediğiniz için
Boğazda bin liraya villa alıp sefa sürmediğimiz için
Baldır bacak kokteyllerde, karılarınızın bacak arasında patlattığımız için Fransız şampanyalarını
Eşitlik nutuklarıyla yüzlerce Kürt'ü sürmediğinizden yaban ellere
En büyük fuhuş vergisi sahibi Manukyanlara ödül vermediğiniz için
SİZ BİR TERÖRİST'SİNİZ!
VE gene biliyorumki
Tüm bu halk düşmanlarını ülkeden sürene kadar
Sizin Terörünüz SÜRECEK!.....

OTURAN ADAM

DERSİM'DE HALKIN İÇİNDEN GÖZLEMLER

Gerilla mücadelesi tehdit ve baskılarla ayakta kalabilir mi?

Nice isyanlar, nice katliamlar görmüş olan Dersim halkı PKK'nın tehditlerini onur kırıcı buluyor

Son zamanlarda Dersim halkı, kabullenemeyeceği ve daha da önemlisi hiç de hak etmediği tehditlerin, dayatmaların şaşkınlığını yüzlerine yaşıyor.

Dersim'de dağıttığı bildirilerde görünen o ki, PKK, tehdit cephesini alabildiğine genişletmiştir. Dili, dini, düşüncesi ne olursa olsun, herkesin, ulusal hareketin almış olduğu kararlara uymak zorunda olduğunu uymayanların cezalandırılacaklarını açıkça ilan etmiştir.

Yoksul-zengin ve hatta halk ve karşı-devrimci güçler ayrımı yapmaksızın, sınıf ve tabaka farklılığı gütmeyen, rastgele genel bir zorunlu vergilendirme uygulaması başlatan PKK, bu politikasından vazgeçmediği takdirde yoksul Dersim köylüsü ile burun buruna gelecektir.

Tehditte ulusal harekete katılma anlamında "zorunlu askerlik görevi"ni dayatmaktadır. Hiç uğramadığı köylere, yine ilk karşılaştığı köylüleri tehdit ederek gönderip isteklerinin karşılanmasını istemektedirler. Yeterince karşılık ve ilgi bulamadıklarında ise, isimler not edip korku ve tehditler savurmaktadırlar.

Yine hiç uğramadıkları köyler de dahil tüm köylerde "Kürdistan Meclisi"ne bağlı olarak çalışacak olan köy muhtarlığı ve ihtiyar heyetleri kapsamında köy yönetim organının seçilmesi gerektiği talimatları yağdırılmaktadır. Bu köy yönetimlerinin ulusal kurtuluş hareketinin tüm kararlarına eksiksiz uyma zorunluluğu tehdidi savrulmakta, aksi davranışlara resmi cezai bedeller sunulmaktadır.

Bu kadar tehdit karşısında köylülerin çaresizlik içine düşüp, evini barkını yüklenip kaçabileceklerini düşünen PKK, bunun tedbirini de almaktan edemiyor. Nasıl mı? Tabii ki yine tehditle.

İşte bu gibi tehditleri içeren bir PKK bildirisinin son tehdidi de, hiç kimsenin evini malını-mülkünü satıp da yerini yurdunu terkedemeyeceği yönünde, hatta böylesi durumlarda nakliye işini üstlenen sürücüler de ölümle tehdit edilmekte yerini yurdunu terkedip PKK'nın elinde kaçacak, gittikleri yerlerde bunun bedelini aileleri, malları ve canlarıyla ödemekle tehdit edilmektedirler.

PKK, bu tehdidiyle halka açıkça şunu demek istiyor: "Her türlü baskıma, tehdidime boyun eğmek, otomatik kabullenmek zorundasın. Bundan kaçma hakkın yok".

İşin can alıcı ve dolayısıyla önem üzerinde durulması gereken hassas noktalarından biri de, PKK'nın bu tehditleri karşısında gelişen tepkinin kontrole alınması, yanlış yönetimin engellenmesi halkın akılcı bir şekilde yönlendirilmesi konusudur.

Çünkü, PKK'nın bu tehditleri, yanlış eylem ve davranışlarıyla ni-

hayet Dersim'de de karşı-devrim güçlerinin aramakla bulamayacakları provakatif bir ortam yaratılmıştır.

Bir dönem Dersim'deki boşluktan yararlanıp, çeşitli gerici aşiret ilişkilerinin bünyesindeki kin, garaz vb. gibi kötü emelleri, fırsatçılıkları kendine dayanak yaparak, giderek halk üzerindeki tehdit ve baskı dozunu arttıran PKK, halkı "kurtarıcı" aramaya itmiştir.

Bölgeye gelen TIKKO gerilla grupları alkışlarla, bayram havasında karşılanmaktadır. Bu durumlar karşısında iyi ve kötü olanın hesabını iyi yapmak gerekiyor. Bayram havasında "Bizimkiler" tanımıyla sevinçle ve inançla karşılayanlarımızı azımsamamak lazım. Bu, toprağa ekilen tohumun ürünüdür. Ama bu ürünün içindeki zehirli otlara gözlerimizi kaparsak ürünümüzün veriminin düşeceği muhakkaktır. Gerici, çıkarıcı kaypak kesimler "Bizimkiler geldi, artık şimdi de PKK gikini çıkarsın da görelim" gibisinden horozlanmalarının altındaki fırsatçılığı, hilebazlığı da görmemek körlük olur.

Dikkat edilirse devlet, sinsice PKK'nın yanlışları karşısında, gerek halkın ve gerekse de TKP-ML'nin tepkisinin ne olacağını büyük bir merakla beklemektedir. Tabii tepkinin ne olmasını istediği malum. Bu sinsi beklentinin yanında, gerek kendi ağzıyla, gerekse de halkın içindeki gerici, karşı-devrimci ağzıyla aracılığıyla kişikirticiliği da elden bırakmamakta hatta buna özellikle önem vermektedir.

Devlet güçlerinin "PKK'nın Dersim'e yerleşmesi" aslında TIKKO'nun namus meselesidir. TIKKO namusunu temizlemek zorundadır" şeklindeki sinsi ve kötü emelli provakatif propagandalarının yanı sıra; Dersim halkının "Burası Kürdistan topraklarıdır. Türk Solunu Kayseri'den öteye süreceğiz" gibi sözleri PKK'nın ağzından duyulması da üzücü ve düşündürücüdür. Gerici, sinsi emelli propagandaların yaygınlaştırıldığını görüyoruz. Bunun altındaki hileyi anlamamak, ihanete sürüklenmektir.

Böylesi hassas, gergin, provakatif atmosferin yaratılmasının sorumlusu PKK'dır. Dolayısıyla, bu provakatif ortamı çeşitli biçimlerde kullanmak isteyen devlet güçlerinin emellerini boşa çıkarma uğraşında da yine büyük pay PKK'ya düşmektedir. Bunu nasıl yapacaklar? Tabii ki yanlışlarından kurtularak; gerek söylemlere gerek teorisine ve gerekse de pratikte bu yanlışlarından vazgeçtiğini dosta düşmana duyurması ve pratikte kanıtlanmasıyla mümkündür.

Bu konuda fazla iyimser düşünemediğimize göre, öyle ise PKK dışındaki halk güçlerinin, özellikle TKP-ML'nin de bu provakatif zeminde ayaklarını yere sıkı basan,

akılcı, sabırlı bir yaklaşımla PKK'nın yanlışları karşısına halkla birlikte dikilmek gibi bir görevi vardır.

PKK'yı tanıdığımız göre, yanlışlarından vazgeçeceği ve bunu dosta düşmana karşı ilan edeceği umuduna kapılmak hayalcilik olur. Öyle ise politika ne olmalı? Bu konuda belirsizlik, insiyatifsizlik büyük bir sorumsuzluk olur.

Amacın PKK'yı bölgeden kovmak olamayacağı açık. Böylesi yaklaşım, PKK'nın yarattığı provakatif zeminde devletin istediği oynuna kol kaldırmak olur. Doğru yaklaşım, halkı PKK'ya karşı değil, PKK'nın yanlışlarına karşı duyarlı kılmaktır. Ve PKK'yı yanlışlarından vazgeçirmeye zorlamaktır.

PKK'nın hareket tarzı, aşiretçi çıkarıcılığı, fırsatçılığın ve gericiğin kötü emellerine hitap ettiği için belli oranlarda destek bulmakla birlikte, esas olarak Dersim halkından kalıcı bir destek bulamayacaktır.

DERSİM HALKIYLA KONUŞMALAR

Elinde PKK'nın tehdit serilerini içeren bildiriye okurken, tepesi atıyor bir köylünün. "Yahu ne bu saçmalıklar" diyerek hiddetlenip köy kahvesindeki halka sesleniyor. "Bunlar bize düşman muamelesi yapıyor. Karşı karşıya gelsek de konuşsak" derken, diğer köylü lafını kesip söze karşılıyor: "İyi güzel söylüyorsunuz da, insanı konuşturuyorlarki. Karar budur, uyacaksınız diyorlar" Bir başkası lafı alıyor: "Bize ne yapsalar haklı kardeşim TIKKO'cuların yumuşak yüzlülüğü karşısında takır takır konuşurdük, hatta adamların üstüne bağırıp çağırıldığımızda, hatalarını çekinmeden yüzlerine söyledikimizde, bize karşı gösterdikleri anlayış ve hoşgörülerini istismar edip işin kıyısında kalmayı yeğliyorduk. O zaman iyiydi değil mi? Şimdi PKK'nın karşısında niye dut yemiş bülbüle dönüyoruz. Bu işler böyledir işte. "Tüm konuşmacıları sessizce dinler vaziyette oturan bir başka köylü "İki çift laf" için müsaade istiyor. "Her şeye rağmen bütün bu olanlara seviniyorum. Çünkü, bu kötülükler, tehditler, bize hiç olmazsa iyi olanla kötü olanı, haklı olanla haksız olanı, birbirinden ayırt etmesini, doğru olana destek vermeyiz gerektiğini geçte olsa öğretiyor" deyincede çevresindekilerden destek alıyor. Elinde PKK bildirisi olan köylü tekrar lafı alıp kızdığı bir başka noktaya daha dikkatleri çekiyor. Parmağını satırlara bastıra bastıra kelime sıralarını takip ederek okuyor. Tehditler dizisinden kendi içinde mantıksız bir husus. Evet, bu tutarsızlık ve şaşkınlık bu kadar tehdit altındaki Dersim köylüsünün gözünden kaçmıyor.

Mesele şu: Devlet kurum ve kuruluşlarında çalışanlara "görevlerinden ayrılın" tehdidinde bulunan PKK, ardından da tüm çalışanlara, çalıştıkları kurum ve kuruluşlarda görevler, oturma eylemleri vb. gibi tepkiler önermektedir. İşte perhiz ve lahana turşusu. İnsana "Pes doğrusu" dedirtirten bu PKK şaşkınlığı; kör milliyetçiliğin, çağdışı ve ilkeliliğinin boyutunu gösteriyor. Dersim köylüsü bu vb. ilkeliliklerin farkında ve hiddetlenmeye de fazlasıyla hakkı var. Dersim halkı aslında çok şeyin bilincinde. PKK'nın yanlışları tam da bu noktada odaklaşıyor. Dersim halkının özgül konumuyla çekişme halinde. Çünkü, Dersim köylüsü esas olarak haklarını biliyor, çoğu konularda yarar, zararı ayırt edebiliyor; bu bilinç onlara verilmeli. PKK'nın işini zorlaştıran da bu işte. Çünkü bunu dikkate almıyor.

Dolayısıyla milliyetçiliğin körlük ve ilkelilik boyutunun varlığına dair nokta, Dersim köylüsünü birçok mahalli hizmet ve çeşitli yatırımlardan mahrum bırakıyor. Bunu fir-

sat bilen devlet, araçları "koruma", çalışanların "Can güvenliğini sağlama" bahanesiyle Dersim halkına mahalli yönetimlerin ve bazı kurum ve kuruluşlardaki hizmet birimlerinin sunmak istediği hizmetleri, yatırımları tümüyle kontrolüne alıp durmuş durumdadır. Dersim köylüsü, bu bahaneyi oluşturup devlete fırsat sunan PKK'ya karşı hoşnutsuzluk duymaktadır ve PKK'ya sormaktadır: "Çöp araçlarını, diğer bazı hizmet araçlarını yakarak, çalışanları kaçırıp işlerinden ayrılmaları için tehdit ederek, rastgele öğretmenleri öldürerek yarattığınız bu durum kimin aleyhine işlemektedir?"

DEVLETE FIRSAT YARATILIYOR

Devletin de, izlemiş olduğu taktiklerle, eskiye ozaaran tecrübe kazandığı görülüyor. Öğretmen öldürürörsen, köylere öğretmen göndermem. Hizmet araç ve çalışanlarına saldırıp yakıp, yıkıp öldürüyor tehdit ediliyorsa, hizmet yok diyor. Hatta, Dersimliler, bu durumdan devletin memnun olduğunu, zaten devletin kendilerine hizmet getirmek istemediğini, bunun için PKK'nın gözü kör ve ilkel davranışlarını da bahane ettiği düşüncesindedirler.

Devlet, değişimci, üretken; kültürel ekonomik ve sosyal olarak gelişen köy toplumu ve köy insanı istememektedir. "İşsizliği giderme" kandırmacası da bunun açık bir kanıtıdır.

Kalıcı çözüm sağlayacak hiçbir yatırım yapmadan genç yığınlarını bazı kurumlarda maaşlı olarak tutulması, aslında devletin Kürdistan üzerinde eksik etmeyip idrettiği askeri çözümün bir parçasından ibarettir. Dağa çıkıp, gerillaya güç verilebilecek genç kesimi, çeşitli kurumlara düzensiz verimsiz bir şekilde yığıp askeri çözümün sonucunu alana kadar maaşlı aylıklar sürüsü olarak geçici de olsa kontrollerinde tutmak istemektedirler. Evet, bunun, bombardıman altındaki Kürdistan'da başka bir anlamı olamaz.

Bütün bunlar Dersim köylüsünün gözünden kaçmıyor. PKK'nın ilkel ve gözü körce davranış ve eylem biçimlerinin sonuçlarıyla devletin amacının bir noktada birleştiğini ve devletin işine yaradığını, Dersim köylüsü yaşadığı kendi gerçeğinden çıkarıyor.

Halkın büyük sıkıntılarından biri de, bütün bu olumsuzlukları, PKK'nın yüzüne karşı söylemeye mesidir. PKK, buna fırsat vermemektedir. İnsanlar üzerinde korku, panik yaratarak otoriteyi sağlama, herşeyi kontrolüne alma amacı gütmektedir. Ama, halk bu korku ve panik psikolojisinden kendini kurtarabildiği ölçüde PKK'yı yanlışlarından caydırabileceğini geç de olsa anlamaya başlamıştır. Önemli olan, bu konuda devletin emeğine yağ süreceği hiç bir gerici karşı-devrimci provakasyona fırsat vermeden bunu geliştirmektir. Halka, doğru önderlik edip, onu, çaresizliği, şaşkınlığı, korkusu ve paniği ile başbaşa bırakmamak büyük öneme sahiptir. Çünkü bu duygular, halka ciddi yanlışlar yaptırabilir. Bunu önceden görmek ve halkı deyim yerinde ise kaderyiyle başbaşa bırakmamak lazımdır.

PKK'nın yarattığı bu provakatif zeminde doğabilecek her türlü olumsuzluğun sorumlusu yine PKK olacaktır. Dolayısıyla, bu ağır bedelin altına imza atılmak kurtulmak da şimdiden mümkündür. Ve bu hiç gecikmeye ve geçiştirilmeye gelmeyecek ciddiyet ve hassasiyettir. Aksi takdirde, halkı "İki ucu pisliğe bulanmış çubuk" misali durumlarla karşı karşıya bırakarak, yarın tarih önünde bunun bedelini ödemekten kurtulamayacaklarını aklıdan çıkarmamalıdır.

EFRAHİM

Tokat'ta yoğun güvenlik ölemleri

Tokat/Özgür Gelecek - Son günlerde Tokat'ta gerilla mücadelesinin yükselmesiyle birlikte devlet güçleri köylere giriş çıkışları kontrol altına almaya çalışıyor.

Özellikle Tokat'ta gerilla mücadelesinin merkezi olarak bilinen Almus köylerinin giriş çıkışlarında jandarmalar bütün araçları durdurarak kimlik kontrolü yapıyor. Kimlik bilgilerini alıyor ve yoğun bir şekilde arıyor. Bu uygulama Almus-Reşadiye arasındaki köylere giderken daha da yoğun olarak yapılıyor. Bölge köylüleri bu uygulamadan tedirgin olduklarını belirterek bir an önce sona ermesi gerektiğini belirtiyorlar.

Devlet gerillalara karşı kimyasal silah kullandı

Haber Merkezi: Temmuz ayının sonlarına doğru Nurhak'ta çıkan 19 PKK gerillasının ölümüyle sonuçlanan çatışmada devlet güçlerinin kimyasal ve biyolojik silahlar kullandığı iddia edildi. Aileleri tarafından teşhis edilebilen Kemal Kapıcı ve Elif Gezer adlı gerillaların cenazeleri Adıyaman ve Elbistan'da toprağa verildi. Teşhis edilemeyen 14 gerilla ise Kahramanmaraş Belediyesi tarafından gömüldü. Aileler Maraşta 19 cesedin çirliçiplak soyulmuş ve üst üste atılmış hallerini gördüler. Cesetleri tanınmayacak durumdaydı, simsiyah olan bedenlerinde kurşun izi yoktu.

TİT 4 esnafı öldürdü

Haber Merkezi- Kapatılan HEP'in Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ın katledilişinin 1. yıldönümü olan 10 Temmuz'da kepenk kapatarak protesto eylemine destek olan Diyarbakırlı dört esnafın Türk İntikam Tugayı (TİT) ismini kullanan kontrgerilla timleri tarafından öldürüldüğü öğrenildi. Kepenk kapatma eylemine katıldıkları için öldürülen esnafın adları şöyle: Hasan Okur, Osman Geçer, Mehmet Sıddık Adıyaman, Cemal Burkan. Melikahmet semtinde bir berber dükkanının da TİT tarafından aynı amaçla bombalandığı ancak ölen veya yaralanan olmadığı öğrenildi.

TİT'in, kepenk kapatma eylemi başlamadan önce "İşyerini açmayan kişiler, vatan haini sayılır dükkanları yakılacak, vatan hainlerine gereken ceza verilecek" biçiminde sözler içeren bir bildiri yayınladığı biliniyor.

Musa Anter gazetecilik ödülü

Haber Merkezi- Özgür Gündem gazetesi "Musa Anter'in anısını yaşatmak için" "Musa Anter Gazetecilik ödülü" düzenliyor. Son katılma tarihi 1 Eylül 1993 olan Musa Anter Gazetecilik ödülü köşe yazısı (Fıkra, makale), Haber, Araştırma-inceleme (Dizi yazı-Röportaj), karikatür olmak üzere dört dalda düzenleniyor. 1'inciye 3 milyon, 2'inciye 2 milyon, 3'üncüye 1 milyon lira para verileceği ilan edilen Musa Anter Gazetecilik ödülü'nde ayrıca 3 adet de mansiyon verilecek

RAHİME HENDEN CİBALİ TEKEL FABRİKASINDAN 1988'DE ATILDI Beş yıldır tazminat için mahkeme kapılarında

İstanbul/Özgür Gelecek- Rahime Henden 32 yaşında bir kadın emekçi. Mahkemelerde 5 yıldır süren bir mücadele yürütüyor. Bu mücadelenin geçmişi 1982 yılında Cibali Tekel Fabrikası'nda çalışmasına kadar uzanıyor. Altıbuçuk yıldır süren işçilikten sonra 1988'in Kasım ayında eşine az rastlanır bir gerçekleyle toplu iş sözleşmesinin 105. maddesinin P fıkrası gereğince işten atılıyor. Bu fıkranın içeriği; para cezası gerektiren suç üç yıl içinde tekrarlamak. Rahime'nin ilk suçu izin kağıdını göstermeden dışarı çıkmak. Rahime "izin kağıdım vardı ama cebimde kalmıştı. 2. gün gösterdim, kabul etmediler." diyor. Ve para cezası veriliyor. "Madem böylesine yakıcı önemi var. İzin kağıdı görülmeyen neden dışarı çıkarıldım" diye soruyor. Haklı olarak sorduğu sorunun henüz yanıtını almış değil. Bu olayın ardından ikinci para cezasını iş çıkışında memurların kapısını kullandığında alıyor. Polis ertesi gün kapıya gelecek Rahime'yi karakola götürüyor. Birgün karakolda kahır bırakıldığı halde işten çıkışı veriliyor. İşverenin amacı hakkını savunan, sınıf bilinci olan insanları işten atarak kendi açısından huzuru sağlamak!

O tehlikeli bir işçiydi. Çünkü o haklarının bilincinde olmakla kalmamış, haklarını elde etmenin yolunun örgütlü mücadeleden geçtiği bilinciyle işçi arkadaşlarına da bunu öğretmişti. İşçi kadın sorunun yalnızca izinsiz çıkışla başlamadığını söylüyor. "Bunun öncesi var" diyor: "Bu olaylar olmadan önce raporlu olduğum bir süreçte işçiler yemekten zehirlenmişti. Hiçbir işçi şikayetçi olmadı. İşe başladığımda olayı araştırmak için Cumhuriyet gazetesi muhabirlerinden Yavuz Şimşek fabrikaya geldi. Ona yemekhaneyi göstermemi istemişti. Göstermeye giderken kapıcılar bizi engellemişti. Daha o zaman genel müdürlük yemekhaneyi gazeteciye gösterdiğim gerekçesiyle çıkışımı verdi. Ama, Yavuz Şimşek olayın üzerine gideceğini söyleyince mü-

dürlük ihtar vermenin ötesine gidemedi."

SENDİKA YÖNETİMİ İŞVEREN DOSTU

Tekel fabrikasındaki işçiler Tek Gıda-İş sendikasının 1 nolu şubesinde örgütlüler. Sendika Rahime'nin işten atılmasına ses çıkarmadığı gibi sahip de çıkmıyor. O dönemde 1 nolu Şube Başkanı olan Mehmet Taban için "ülkücü şahıslara yardım ettiği" söylentisinin olduğunu söyleyen Rahime "bu yüzden sendika bana sahip çıkmadı." diyor.

Bunun ayrı bir nedeni de işçinin haklarına sahip çıkan, muhalif bir sendika yönetimi oluşturma çalışmasının içinde Rahime'nin de olması. Onun işten atılma sürecinin tam da seçim dönemine rastlaması tesadüf değil. "Delege listeleri hazırlanıyordu ve biz var olan yönetime karşı muhalefet ederek liste hazırlıyorduk" diyor Rahime. Ama işveren bu muhalefetin öncüsü olarak gördüğü işçi Rahime'yi işten atmakla birşey elde edemedi. Çünkü varolan potansiyel güç ve sınıf bilinçli işçiler sendika yöneticilerini değiştirdi. Kendi içinden işçileri sendika yönetimine seçti. "Daha sonra gelişen bahar eylemliliklerinde sendika yönetimi işçinin yanında olduğunu gösterdi." derken yüzü gülüyor Rahime'nin.

İşçi kadın için güzel olan şey işten çıkarıldığında işçilerin bir süre kendisine maddi destek sağlamaları. "maaşını alan işçi arkadaşlarım evime gelip bir kısmını bırakıyorlardı. Bu çok güzel bir davranıştı" diyor. Onlar Rahime'yi önemli bir değer olarak görüyorlardı. İşçiler fabrika yönetiminden tanıdıklarını devreye koyarak Rahime'nin yeniden işe alınması için uğraşıyorlar. Rahime bugün o günkü bu çabasını değerlendirirken şöyle konuşuyor. "İşveren bütün bunlara rağmen beni işe almadı. Bu noktada başarılı olmasının nedeni tanıdıkların aracılığıyla Tekel yönetim kademelerindeki insanlarla bu

Rahime Henden 5 yıldır hak alma mücadelesinden vazgeçmedi.

iş halletmeye çalışmam. Aslında işçilerle ortak eylemlilikler yapıyorduk tekrar işe alınmış. Bu yanlış şimdi anlıyorum." Hiç kimse "sicili temiz" olmayan birini tekrar işe alma konusunda cesur davranmıyor. Çünkü '87 yılının Ağustos ayında Bayrampaşa Cezaevi'nin önünde tek tip elbiseye karşı yapılan eylemlilikten üç ay cezaevinde tutukluluk süreci yaşamış. Bu yüzden hiçbir yönetici geri alınması için kredisini kullanma cesaretini gösteremiyor.

Rahime '88 yılından bu yana tazminatını almak için pes etmeden mahkemeden mahkemeye koşuyor. Sendika sahip çıkmadığı için kendi olanaklarını zorlayarak bir avukat tutuyor. İşçi kadın fabrikada bağtılanan toplu iş sözleşmesinin iş yasalarına hükümlerinden dolayı işten atıldığını belirterek tazminat davası açıyor. Ve mahkeme beş senedir hala sürüyor. Mahkeme süresiz "birkaç ay erteleniyor. Ama, Rahime kararlı, artık karar aşamasına geldiğini söylüyor ve "Kazanacağımıza inanıyorum" diyor.

Rahime işten çıkarıldıktan sonra iş bulma konusunda epeyce zorluk çekiyor önce Gedikpaşa'da ayakkabı imalathanesi olan bir arkadaşı-

nın yanında çalışıyor. Orada çalışın tek bayan işçi. İlk başlarda epeyce zorlanmış. "İşyerine girinceye kadar bütün erkeklerin gözleri üzerimdeydi" diyor. Ama, buna pek aldırmıyor, işyeri sahibi arkadaşları olduğu için işyerinden ve yakın çevreden pek rahatsız edilmiyor. Ama, ikibuçuk ay sonra ayrılmak zorunda kalıyor. Yine bir süre işsiz kaldıktan sonra bir avukatlık bürosunda kısa bir süre sekreterlik yapıyor. Oradan çıkınca da bir muhasebe bürosunda geçen yıllardan sonra Ajans Pelesor'da müşteri temsilcisi olarak işe başlıyor. İkibuçuk senedir bu görevde. Epeyce zorlanıyor. "Müşterinin her türlüşü mevcut. Bayan olduğum için sıkça çeşitli hakaretler ve sarkıntılıklara maruz kalıyorum ama çalışma koşulları ne kadar zor olursa olsun yine de çalışmak gerek özellikle kadın için bu çok önemli" diyor. Şimdi Ekimler dergisinde gönüllü olarak çalışan Rahime, kadınların üretime katılıp örgütlenmelerini, kuruluşlarının işçi sınıfının kurtuluşunda olduğunu görmelerini istiyor. "O zaman kadın özgürleşir, mücadelenin güzelliğini yaşar. Beni direngen kılan da bu bilinçti" diyor.

Nevşehir E tipi cezaevinde direniş

Haber Merkezi- Cezaevlerinde siyasi tutsakların canı vekanı pahasına kazanmış olduğu haklar tekrar gaspedilmeye çalışılıyor. Bunun son örneği Nevşehir, E Tipi Cezaevi'nde yaşandı. TKP/ML davası tutsağı Orhan Budak'tan aldığımız bilgilere göre bir takım hakları hâlâ verilmeyen devrimci tutsaklar 3 Ağustos'ta cezaevi yönetimiyle temsilcileri aracılığıyla bir toplantı yaptılar. Tutsak temsilcilerinin cezaevi yönetimine sunduğu talepler kabul edilmeyince, tutsaklar eylem kararı aldı. Eylem 3 Ağustos 1993 günü sloganlar eşliğinde başladı. Daha sonra kapılar dövüldü, sayım verilmemeye başlandı. Eylem devam ederken kapı mazgallarının kapalı olması ve açılmaması nedeniyle kapılar kırılarak diğer devrimci tutsaklarla görüşme ve haberleşme sağlandı. Koğuşlarda barikatlar için tüm hazırlıklar tamamlandıktan sonra eylem gece saat 02.00'ye dek devam etti. Daha sonra koğuşlarda düzenli nöbet tutularak devrimci tutsakların güvenli bir biçimde yatmaları sağlandı.

4 Ağustos günü eylem bütün gücüyle devam ederken cezaevi idaresinin de devrimci tutsaklara yönelik baskıları artırmaktaydı. Bütün baskı ve tehditlere karşın eylemlerinden hiç bir taviz vermeyen devrimci tutsaklar, eylemlerini daha da şiddetlendirerek sürdürdüler. Akşam saatlerinde cezaevi yönetimi siyasi temsilcilerle tekrar görüşme talebinde bulundu. Siyasi temsilcilerin kendi aralarında görüşmeleri sonucunda cezaevi yönetimi ile tekrar görüşme sağlandı. Sonunda, daha önceki eylem dönemlerinde alınmayan haklar (Koğuşlararası temsilcilerin ziyareti, yiyecek ve giyeceklerin içeri alınması ve koğuşlararası sportif faaliyetlerin yürütülmesi gibi) alınarak eylem başarıyla sonuçlandırıldı.

Haydardede'de dini soygun

Kırıkkale/Özgür Gelecek- Kırıkkale'nin Keskin ilçesine 15 km. uzaklıkta bulunan bir Alevi köyü olan Haydardede'de bulunan Haydardede Türbesi yoğun bir dinsel sömürünün nesnesi durumunda. Çeşitli nedenlerle türbeyi ziyarete gelen Çorum, Yozgat, Kırıkkale gibi illerin Alevi halkı bu ziyaretlerinin bedelini ağır ödüyor. Ziyaretçilerden türbe girişinden başlayarak; türbeye giriş parası, yatırı tavaf parası, yatırı üzerindeki yeşil kumaştan bir parça koparmak için para, kuyuya bakma ve kuyudan su içme parası biçiminde milyonlarca lira alınıyor. Ayrıca adak için getirilen kurbanların eti ve derisi de çoğunlukla türbeye bırakılıyor. Bu sömürü çarkından Haydardede köylülerinin hiçbir kârı olmuyor. Köyün 150 hanesinden 120'sinde hâlâ tuvalet yok. Haydardede Köyü'nün sağlıklı bir içme suyu, sağlık ocağı, köy odası, düzgün bir yolu, sağlıklı eğitim verilebilecek bir ilkökulu yok. Bütün kazanç türbeyi denetleyenlerin elinde kalıyor. Üst düzey devlet yöneticileri olup biteni bilmelerine rağmen ses çıkartmıyorlar. Kırıkkale ve Ankara'da oturan Haydardede köylüleri bu sömürü ve talandan rahatsızlar: "Devlet biz Alevi insanların devrimci düşüncesini köreltme için türbeyi kalkan olarak kullanıyor. Zöhre Ana gibi mezhep farklılıklarını körükleyen insanlara da karşıyız" diyorlar. Bazı köylüler ise bir an önce bir dernek kurup türbeden gelen gelirleri köyün yararına kullanacak bir düzenlemeye geçmekten söz ediyorlar. Köylüler türbe soygununa bir son vermek ve türbeden gelecek herhangi bir gelirden köy kömününe harcamak konusunda hem fikirler.

"Ölüm Gemisi" United States'e protesto

İSTANBUL/Özgür Gelecek- 7 Ağustos günü uzun süredir Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde bekletilen ve kamuoyunda "aspestli gemi" olarak bilinen ABD bandralı United States isimli gemi protesto edildi. S.O.S Çevre Gönüllüleri Platformu, İHD, DISK Limter-İş Sendikası, İstanbul Tabip Odası ve Tüm-Sağlık-Sen İstanbul Tabip Odası'nda bir basın toplantısı düzenleyerek hükümete uyarıda bulundu.

S.O.S Çevre Gönüllüleri Platformu adına konuşan Türksen Başer Kafaoğlu, yapımında kansorejen etkisi olan asbest maddesi kullanılan United States'in sahibi Kahra-

man Sadıkoğlu'nun geminin otel yapılması için Hazine Dış Ticaret Müsteşarlığı'ndan 3 trilyonluk kredi istemine devlet in olumlu yaklaşımını vurgulayarak "İnsanlık suçu işleyenlere ceza yerine kredi mi verilecek?" dedi. Mavi asbestin çözüm sistemini ölümcül etkileyen bir madde olduğunu belirterek, sanki Türkiye gelişmiş ülkelerin çöplüğü. Devletin duyarlılığına karşı biz "hayır" demeliyiz. Sorgulanacak çok insan var. Meclisi tümüyle sorgulamamız, işin takipçisi olmamız gerekiyor" dedi.

Toplantıya katılan DISK Limter-İş Sendikası Genel Başkanı Emir Babakuş, Kahraman Sadıkoğ-

lu'nun geminin asbestinin sökümlünün "ülke yararına" ve "üç bin kişiye 2 yıllık iş imkanı" adı altında tersane işçilerine dayattığı şeyin hem insan, hem doğa için ölümlü olduğunu, bir tek tersane işçisinin bile Sadıkoğlu'nun kâr etmesi için ölmeyi kabullenmeyeceğini belirterek "cinayete kredi verilemez" dedi.

Tüm-Sağlık Sen İnsan Hakları Komisyonu adına konuşan Hasan Dikçe "İnsan sağlığının korunması ve geliştirilmesinin önündeki en temel hak olan yaşama hakkına yönelik bir saldırı olarak kabul ediyor, geminin derhal ABD'ye gönderilip imha edilmesini, firmaya verilen kredilerin iptal edilmesini, sorumluların yargılanmasını istiyoruz" diye konuştu.

Dünyanın gelişmiş ülkelerinde kullanımı yasaklanan asbestin çok ağır akciğer hastalıkları ve kanser yapan bir madde olduğunu belirten Tabip Odası'ndan Kürşat Yıldız "Bir insanın menfaati için devlet insan yaşamını hiçe sayıyor" dedi.

Toplantıya izleyici olarak katılan ekonomist Aslan Başer Kafaoğlu "Parlamento partilerinin hiçbirini, bırakın çözüm bulmayı daha toplumun devletlerini anlamış değil. Kamuoyu, basın, muhalefet nerede?" dedi.

Toplantı sonunda S.O.S Çevre Gönüllüleri Platformu'nda yer alanlar devletin Kahraman Sadıkoğlu'na vereceği 3 trilyonluk krediyi protesto amacıyla daha önceden hazırladıkları para fotokopile-

Hazro Belediye Başkanı'nın oğlu işkencede öldürüldü

Haber Merkezi- 29 Temmuz'da 60 kişiyle birlikte gözaltına alınan Diyarbakır'ın ilçesi Hazro'nun Belediye Başkanı Resul Dolan'ın oğlu Yücel Dolan Hazro jandarma Karakolu'nda gördüğü işkenceler sonucu 2 Temmuz'da kaldırıldığı Diyarbakır Devlet Hastanesi'nde öldü. Yücel Dolan 3 Ağustos'ta polislin yoğun güvenlik önlemleri aldığı bir cenaze töreninden sonra Hazro'da toprağa verildi.

Hazro Belediye Başkanı Resul Dolan 4 Ağustos'ta bir basın açıklaması yaptı. Resul Dolan morgta cesedini gördüğü oğlunun vücudunun simsiyah olduğunu, bunun aşırı verilen elektrikten kaynaklandığını sandığını vücudunda darbe izleri de gördüğünü ve ayrıca kafasının arkasında sert bir cisimle vurulmasından kaynaklı içeriye doğru bir eziklik saptadığını belirtti. Diyarbakır İHD Başkanı Sedat Aslantaş, Yücel Dolan'ın katilinin Cumhurbaşkanı, Başbakan, Genel Kurmay Başkanı ve diğer yetkililer olduğunu ileri sürerek, ailesinin kendilerine başvurmaması halinde olayı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne götürceklerini belirtti. DEP Diyarbakır İl Başkanı Edip Yıldız'da devlet yetkililerini uyararak yaşam hakkına karşı duyarlı olmaya çağırıldı.

Devlet asbestli gemiye onarımı için 3 trilyon kredi verecek.

Ankara'da İşçi Sendikaları Platformu kurdu

Ankara/Özgür Gelecek- 11 Ağustos günü Türk Harb-İş sendikası Ankara Şubesi'nde yapılan bir basın toplantısıyla Türk-İş'e bağlı Belediye-İş 1 No'lu Şube, Petrol-İş, Tüm-Tis, Tez Koop-İş 1,2 ve 4 No'lu Şubeler, Türkiye Gazeteciler sendikası, Demiryol-İş, Ağaç-İş, Otomobil-İş, Basın-İş, Toley-İş, Sağlık-İş sendikalarından oluşan Ankara'da örgütlü 14 sendika şubesi "Ankara İşçi Sendikaları Şubeler Platformu"nu oluşturduklarını açıkladılar. Açıklamada:

"Daha fazla gecikmeden işçi sınıfımıza ve toplumun çalışan kesimlerine yönelik topyekün saldırılara karşı hep birlikte mücadele birliklerimizi oluşturmanın gerekli olduğunu bilincine, Ankara İşçi Sendikaları olarak bir Şubeler Platformu etrafında birleşmeye karar verdik" dedi. Platform kuruluş amaçlarını ise şöyle açıklıyor:

"Tabandan sınıfımızın sorunlarını birleştirip işçi sınıfının mü-

cadelecilik birliği ve gücünü ortaya koymak.

İlk etapta Taşeronlaşma, KİT'lerin özelleştirilmesi politikalarıyla, sınıfımıza yönelik saldırıları bilince çıkartıp bunlara karşı örgütlenmek.

Sermayenin dümen suyundan giden bir sendikacılık anlayışı yerine, sınıfına sahip çıkan, sınıfının yanında yer alan bir sendikacılık anlayışın geliştirilmesini amaçlamak.

TÜRK-İŞ, DİSK, HAK-İŞ Konfederasyonlarının işçi sınıfını bölmeye yönelik sendikacılık politikalarını, yeni haklar kazanma mücadelesine dönüştürmek.

S.S.K.'daki talanın durdurulması ve kurumun çalışanlara hizmet eder hale getirilmesi.

İş yasalarının anti-demokratik hükümlerine karşı mücadele edilmesi,

"Partiler üstü" görünme anlayışı ile sınıfın terk edilmesine, sınıflar üstü davranılmasına karşı,

temsil ettiğimiz sınıfın çıkarlarını korumak.

Grev yasalarının kaldırılması, Memurların sendikacılık haklarının alınması mücadelesiyle dayanışma,

Ülkemizde kazanılmış demokratik mevzilerin korunması ve geliştirilmesi.

Çalışanlara iş güvencesinin sağlanması,

İşkolları, işyerleri, işçiler ve sendikalar arasındaki rekabetin ortadan kaldırılarak, yerine sınıf dayanışmasının getirilmesi,

Platformumuz, yalnız Toplu İş Sözleşmeleri dönemlerine mahsus hareketlerle sınırlı kalmayıp, diğer zamanlarda da çalışmalarını sürdürüp, sendikacılık mücadelesini geliştirmeyi amaçlamaktadır"

Platform diğer şehirlerde kurulan platformlarla birlikte çalışmayı da amaçlıyor. Kamu sendikaları platformuyla tüm Türkiye genelinde yürütülecek mücadelelerde birlikte hareket etmeyi düşünüyor.

Demokratik Haklar Derneği açıldı

İSTANBUL/Özgür Gelecek- Uzun süredir kuruluş çalışmalarını sürdüren Demokratik Haklar Derneği (DHD) 8 Ağustos günü açıldı. Yoğun ilginin gösterildiği açılış oldukça kitleseldi.

Geçici yönetim kurulu başkanı Hasan Erdem yaptığı açıklamada, Türkiye'de baskı ve infazların ya-

pıldığı, Kürdistan'da kirli bir savaşın yürütüldüğü, devletin insan hakları ihlallerinde oldukça pervasızlaştığı bir süreçte Demokratik Haklar Derneği'nin demokratik bir mevzi olduğunu belirterek "Derneğimize sahip çıkmalı, böyle bir mevinin yaşatılması ve korunması için sorumluluk duymalıyız" dedi.

Ardından dernek kurucu üyelerinden Pınar Akpınar, daha önceden '92 yılında kurulduktan kısa bir süre sonra kapatılan Yeni Demokratik Kadın Derneği sürecinde dernek çalışmalarında deneyimsiz ve desteksiz oldukları için oldukça zorlandıklarını anlattı. DHD'nin yaşaması ve yararlı olabilmesi için üyelerin maddi ve manevi desteğe bulunmalarının oldukça önemli olduğunu belirterek "sorumluluk almak, çalışmak isteyen herkese açığız. Derneğimize sahip çıkmalıyız" çağrısında bulundu.

Açılışta Avusturya İşçi Gençlik Federasyonu'ndan bir temsilci de katıldı. Temsilci, Türkiye'de yürütülen demokratik mücadeleyi desteklediklerini, yürüklerinin burada mücadele edenlerle ortak çalıştığını, bu çerçevede DHD'nin anlamlı bir girişim olduğunu ve destekleyeceklerini açıkladı.

Dernek açılışına Sağlıkçılar Cezaevi'nden TKP/ML tutukluları, SA-DER, SHP Sarıyer Gençlik Komisyonu, Özgür Gelecek Gazetesi ile Partizan ve Yeni Demokratik Gençlik dergilerinin gönderdiği mesajlar okundu. Daha sonra Grup Munzur söylediği direniş türküsüyle kitleyi coşturdu.

Merkezi Aksaray'da bulunan derneğin kurucu üyeleriyle yaptığımız görüşmede, derneklerinin kendisine demokratik diyen herkese açık olduğunu ve duyarlı insanları demekte aktif olarak birlikte çalışmaya beklediklerini söylediler.

Demokratik Haklar Derneği Başkanı Hasan Erdem: "Derneğimize demokratik bir mevzidir"

Ersan'da işçi kıyımı

Adana/Özgür Gelecek- ASKİ Genel Müdürlüğüne bağlı taşeron firma Elsan AŞ.'de çalışan endeks okuma ve su açma-kapama işlerinde çalışan 120 işçi, haklarını aramaya kalkınca, şirket hemen kollalarını sıvayıp işçi kıyımına başladı. Sorunlarının çözümü için 26 Temmuz'da Adana Büyükşehir Belediye Başkanı Selahattin Çolak'la görüşmek isteyen işçiler, randevuları olmadıkları gerekçesiyle görüştürülmediler. Ertesi gün Elsan AŞ. gazeteyle verdiği ilanla endeks okuma ve ihbarname dağıtımında çalıştıracak yeni işçiler aramaya başlamıştı bile.

İşçiler yaptıkları açıklamada belediye başkanından daha önce randevu aldıklarını söylediler. İş akıtlarının feshiyle karşı karşıya olduklarını belirten işçiler, ASKİ'de çalışan diğer işçilerle aynı iş yapmalarına rağmen, kendilerinin Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne bilgisayar pazarlamacıları statüsünde gös-

terildiklerini ve taşeronluğun mutlaka kaldırılması gerektiğini belirttiler.

Elsan işçileri ertesi gün işyeri önünde oturma eylemine başladılar. İşçiler taşeronluk sistemi kal-kana kadar oturma eylemine devam edeceklerini belirttiler. Bunun hemen ardından Elsan işçi kıyımına başladı, 17 işçinin işine son verildi. Halen ASKİ'de çalışan işçiler atılan ve atılması muhtemel olan işçileri desteklediklerini açıkladılar.

Bu arada taşeron firma yetkilisi Mustafa Bilgen de şu açıklamayı yapıyor: "Şu anda memleketimizde korkunç işsizlik var. Arkadaşlarımız ellerindeki işi beğenmiyorlar. İşten çıkardığımız işçiler bu işin elebaşları, bunları mahkeme ve emniyet tespit etmiş durumda. Onların yerine yeni işçiler alındı zaten. Bundan sonra da böyle hareketlere giren olursa onların da işine son verilecektir.

Ahmet Akkaya'ya tahliye

İstanbul/Özgür Gelecek- Gündem gazetesi Haber Merkezi Müdürü Ahmet Akkaya 9 Ağustos günü yapılan duruşmada tahliye oldu.

Akkaya'nın savunmasında 5 avukat hazır bulundu. Bu savunmada İHD İstanbul Şube Başkanı Ercan Kanar da vardı. Kanar, savcıların Akkaya'yı tutuklaması ile fiili bir durum yaratıldığını ve bu olaydan sonra yazılan yazılardan dolayı bir çok yazarın tutuklanabileceğini söyledi. Bu tutuklamayı "İrkçi tutuklama tipi" olarak nitelleyen Kanar, bu uygulamanın Güney Afrika Cumhuriyetinde var olduğunu söyledi. Kanar şöyle devam etti savunmaya; "Bunu alışkanlık haline getirirseniz Ortaçağ'ın engizisyon mahkemeleri ile benzer duruma gelirsiniz."

Toplumsal Dayanışma'nın Avukatı ise, bu fiili durumla 141-142. maddenin yeniden gündeme geldiğini söyledi. Mahkeme sonucu Akkaya tahliye edildi.

Özgürce

İsmail Yıldız

Bölünme Fobisi ve getirdikleri

Engels'in çok harika bir sözü var: "Diyalektik kendini yadsıyanları cezalandırmakta gecikmeyecektir" der. Zira, bütün subjektivizmlerden uzak olarak diyalektik, yaşayan şeyin kendisidir.

Bütün devrimci demokratların ve komünistlerin yürekleri yanarak, düşmanın ise sevinçle izlediği Devrimci Sol örgütünde de akıl almaz şeyler yaşanmaktadır. Daha önce birbirine yoldaş diyen, birlikte ölmü göğüslemeye aday insanlar "izah edilemez" bir şekilde, bir anda birbirine karşı düşmanca duygularla hareket eder hale gelmiştir. Hatta böyle ki son zamanlarda İlgü odağı birbirleri olmuş, enerjileri bu ilişkiyle kullanılır olmuştur.

Yaşananların gerisindeki gelişme şudur: Örgütte iki çizgi mücadelesi diye bir anlayış olamayacağını, bunun hizipleri davetiye çıkarmak demek olduğunu düşünen anlayış, 1990 Ağustos'unda "Yolun neresindeyiz" broşüründe kendini şu tesbitle ifade eder: "Bu süreci başlatanlar ve bunun politikasını oluşturanlar, oluşturulacak örgüt içinde yer alacak insanların niteliklerini kendi ideolojik kavrayışına uygun olmasını isteme hakkına sahiptirler" Buna uygun olmayanlar doğal olarak "seçiciler" tarafından örgüt dışına çıkarılacaktır.

İlk bakışta, tabiki belli ideolojik siyasi formasyon aranmalıdır diye doğru gibi görünürken bu anlayış özünde yanlıştır. Hem seçiciler değil, tek seçici gerçeği nedeniyle hem de "Düşünün, bir kadromuz karşımıza geliyor, ağzından sigarasını çıkarmaya bile gerek duymadan konuşuyor" diye yargılara varan ve kayıtsız-koşulsuz bulaş talep eden bir anlayış ve uygulama olduğundan, tartışma yazılarından da rahatlıkla anlaşılacağı gibi, önderlik kurumunun değil önderinin dediğinin olduğu, diğerlerinin, önder ne derse onayladığı, iki çizgi mücadelesinin yadsınıp, "farklı fikir" oluşması ve yansıtılmasının koşulları olmadığı, önder karşısındaki davranışların çok acımasız olarak yargılanıp, küfür ve hakaretlerle insanın "eğitildiği" (küfür edene değil, etirene hak anlayışını savunarak) ve başkalarının yanında kendisine bağlılığını istememenin önder tarafından "ayrıcılık" istiyori" şeklinde eleştirildiği vb. bir yapı çıkar ortaya. Böylelikle anlaşılır ki "kendi ideolojik kavrayışına uygun" insan denilen kadrolar hareket adına, gelenek adına, kişilerin kavrayış ve algılarına teslim edilir. Bu anlayışa uyanlar hareket-teki yaşamını sürdürecektir diğerleri dışına çıkacak ya da cezalandırılacaktır. Ve beğelilerde, anlaşılıyorki, neredeyse önder dışında tüm kadrolar "ceza" olmayı yaşamlarının önemli bir parçası haline getirmişlerdir.

Böyle bir ilişki sisteminde doğaldır ki kazan kaynayacaktır. İlişkiler içten içe gönülsüz, cezalandırılma korkusuyla pasifist-itaatkar olacaktır. Birbirine her gün her olayda biraz daha artacaktır.

Bir de; "Biz bölünmeyiz-böldürmeyeceğiz" vb. şartlanmışlıklarla birlikte bu tabloyu gözününe getirildiğinde, "Muhafiz" unsurların işinin oldukça zor olduğu anlaşılacaktır.

Bu örgüt tablosunda birileri için "Kaç zamandır önderler konuşmak istemiş konuşmamış, en küçük bir eleştiriyi dahi diderlerdiklerinde kariyerizm, çekememezlik, komplö vb.leriyle suçlanmış radikal müdahaleden başka çıkış yolu kalmamıştır" Diğer için ise "Bugüne kadar hiçbir fikrine, önerisine karşı çıkmamış, sunduğu her öneriyi onaylamış insanlar, birdenbire ben merkezci vb. gibi anlaşılmaz birşeylerden söz etmeye başlamış, sonra da hukuk dışı bir şekilde darbe yapmışlar" ve iki tarafın son sözü; "örgütü böldürmeyiz, örgüt bizim" olmuştur.

Devrimci örgütün bölünmesi elbetki istenen birşey değildir. Ancak bölünmenin karşısı, ne pahasına olursa olsun örgütü ele geçirme olarak kavrandığında ortaya çıkan tablo örgütün bölünmesinin yaratacağı tahribattan daha tahribkar bir tablo olacaktır. Bugünkü tablo da böyledir.

Devrimci harekette "demokratik işleyiş yoktu" "Darbe yapmak zorunda kaldık" vb. yöntemler devrimci bir yöntem olamaz.

Yanlış hukuka karşı, yanlış hukukla müdahale edilmiş, devrimci örgütlerde olamayacak bir düzeltme yöntemi olarak darbe yapmak gündeme sokulmuştur.

Kendi içinde maddi zeminin varlığı, objektif koşulların elverişli olduğu anlaşılıyor. Bu için bir yam. Ancak tüm olumsuz koşulları ve maddi zeminin varlığına rağmen darbe yapılması; önderin tutuklanması ve çözümü yönetime el koyarak sağlanmaya çalışmak haklı bulunamaz. Bu ya da daha kötü koşullarda, gerçekten muhalefet yürütmenin, kendini ifade etmenin olanak ve koşulları ortadan kalkmışsa doğru tavır; cepheden bayrak açmaktır. Bölünme adına değişik ve tehlikeli yöntemlere başvurmamak savunulamaz.

Ve ötesi... bugün herkesin de gördüğü, bildiği gibi iki ayrı grup, iki ayrı yapı vardır. Ama her iki taraf da bir diğerini bırakalım Devrimci Sol'cu görmeyi, devrimci görmekte, hatta karşı devrimci, suçlu vb. görerek cezalandırma anlayışını savunmaktadır. Hukuk dışılığın karesi açık şiddete dönüşmüştür.

DK kesimi darbenin hesabının sorulması ve örgütü böldürmemenin yolu olarak darbecileri ve ondan yana olanları öldürmekle işe başlamışlardır. Ve şiddet öyle kör, inatçı, akıl almaz bir hat çizmiştir ki daha ilk andan başlayarak darbe olayının vehametini aşan ve gündeme oturan bir olgu olmuştur. Halen de tüm mantıksızlığıyla devam etmekte; devrimci-demokrat, Sosyalist yayınları basan, devletin baskısını göğüsleyen bir matbaanın imhasına dahi girişilmektedirler.

Hiçbir gereğe devrimcilerin öldürülmesini haklı çıkarmaz, bu savunulamaz. Bu doğru yaklaşımı aşmanın yolu olarak, "Ben onu karşı devrimci değerlendiriyorum" demek çözüm değildir. Senin-benim demem değil olgunun kendisi önemlidir. Şu ya da bu eylemin karşı devrimci hizmet etmesi o kişi ya da yapıyı karşı devrimci yapmış olmaz. Karşısındaki tüm varlığı o bir tek harekete indirgemek gerçekçi değildir. O nedenle Komünistler DK'cıların, uyguladıkları şiddet başından beri, karşı durdu. Durmaya da devam ediyorlar. Karşı devrimci hizmet eden, halkın güvenliğini sarsan, onulmaz yaralar açan bu sekter, imhacı mantık değişmek zorundadır.

Diğer yandan Bedrici kesim de bu şiddet ortamından kendisine "haklı" bir yan bularak "savunma" adı altında "cezalandırma" eylemlerine yönelmiştir. "Bekleyelim hepimizi tek tek öldürsünler mi?", sadece eleştiriyi istemek için" vb. gibi ilk andan haklı gibi gözüken mantığında diğer mantıkla aynı kulvarda koşması kaçınılmaz olmaktadır. Zira "elebaşları" tek tek "cezalandırılmasıyla" ne "elebaş" bitecek, ne de sorun çözülecektir. Tam tersine bugüne kadar -bu yönüyle- haklı/mazlum konumdayken şimdi çalışan kesim olarak aynı karşı devrimci eyleme baş vuran taraflardan birisi konumdadır.

Elbette savunma gereklidir. Kimse kimseyden "gelip seni öldürsünler, bekle" gibi bir talepte bulunma hakkı yoktur. Ancak, "en iyi savunma saldırdır" taktiği de bu noktadaki kavradığımız savunmaya uygun değildir. Buradaki savunma tamamen korunma, saldırıyı püskürtme vb. içeriklidir. Bir devrimciye bir diğer devrimciden gelebilecek, karşı devrimci hizmet eden saldırılara bunun ötesinde; bir diğerine pasu kurarak, takip ederek, planlı-programlı saldırılar düzenlemek, "savunma" olarak kabul edilemez. Bundan derhal vazgeçilmelidir.

Devrimci anlayış, gelenekler, ilkelere açısından devrim tarihimizi kirlenmeye, halk içinde güvensizlik tohumları ekmeye kimse haklı yoktur. Bu kör, sağır, inatçı, şiddet durdurulmalı, her iki kesimde aynı yolda yürümekten kaçınılmazdır. Yaşananların muhasebesi, akli selim bir şekilde yapılarak Türkiye halklarına hesabı verilmelidir. Devrimci kalmanın sorumluluğu budur!

Hekimler mesleki ve özlük hakları için yürüdüler

İSTANBUL/ Özgür Gelecek- 10 Ağustos 1993, Pazar. Sabah saat 10.00'u gösteriyor. Çağlayan Meydanı'na beyaz önlüklüler toplanmaya başlamış. Çoğunluğunu doktorların oluşturduğu 1000'i aşkın sağlık çalışanı ekonomik ve özlük sorunlarını gündeme getirmek amacıyla "Beyaz yürüyüş" yapacak. Öndeki pankartta "Mesleki onur ve emeğin karşılığı için tüm sağlık çalışanlarının beyaz yürüyüşü" yazıyor. Sağlık emekçileri adım adım Abide-i Hürriyet'e ilerleyecek.

Yürüyüş saat 11.00 civarında başlıyor. İstanbul'da bulunan sağlık çalışanlarının sayısı dikkate alındığında katılımın oldukça az olduğu yürüyüşte pankart zenginliği dikkat çekiyor. Yürüyüşe İstanbul, Marmara Tıp Fakülteleri, Haydarpaşa Numune Hastanesi, Şişli Etfal Hastanesi, Zeynep Kamil Hastanesi, Okmeydanı SSK, SSK Süreyyapaşa Hastanesi, Validebağ Öğretmenler Hastanesi, Heybeliada Senatoryumu, Beyoğlu, Göztepe, Kartal Devlet Hastaneleri, İstanbul Meslek Odaları, Dişhekimleri Odası, Veteriner Hekimler Odası, Tekirdağ Tabip Odası, Genel Sağlık-İş, Devrimci Sağlık Sen, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi, Sağlık Ocakları, Sağlık-Sen, Belediye Sağlık birimleri hekimleri pankartlarıyla başladılar. Alkış ve "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Özelleştirmeye Son", "Suskun Toplum İstemiyoruz", "İş Yetki Karar Çalışanlara", "İnsanca Yaşam İstiyoruz" sloganları eşliğinde yürünerek alana gelindi.

Miting alanındaki program Dr. Ferda Ereren ve grubunun dinletisiyle başladı. Dr. Ferda Ereren "Pınarımdan al bir yudum özgürlük"ü söylerken hekimler "Suskun Toplum Olmayacağız", "Sivas'ın Hesabı Sorulacak" sloganlarını haykırıyorlardı.

"Suskun hekim olmayacağız" sloganıyla alandıydılar

DEP Başkanı Yaşar Kaya'nın hekimlerin mücadelesini destekledikleri bildiren mesajı ile İzmir Tabip Odası yönetim kurulunun mesajı okundu.

Hekimler "Sağlık sistemi" değerlendirmelerini sedyede üzerinde serumlu hasta maketiyle ifade ediyorlardı. Hasta "sağlık sistemi"nin yanında yürüyen çocuklar ellerinde "Büyüdüğümde Doktor Olmak İstemiyorum", "Büyüdüğümde Hemşire Olmak İstemiyorum", "Bizde Derman Kalmadı" yazılı dövizlerle protestoya katılıyorlardı.

Mitingte açılış konuşmasını yapan İTO Başkanı Doç. Dr. Zeki Karagülle'nin "Bizi bayrağın tutmamakla suçlayanların Amerikan bayrağı altında ameliyat olmalarını ibretle izliyoruz" sözleri alkışlarla karşılandı. "Meslek onurumuz ve üretken emeğimiz için mücadele etmekte kararlıyız. Grevli ve toplu sözleşmeli haklarımızı, daha iyi sağlık ortamı, sosyal ve kültürel ortam istiyoruz" dedi. Karagülle konuşmasını "In-

sana verilen değer sağlığa verilen değerdir" sözleriyle bitirdi.

Türk Tabipler Birliği Başkanı Doç. Dr. Selim Ölçer, hekimlerin sorunlarının halkın sorunlarıyla ortak olduğunu, halkın sorunları çözülmezse, kendi sorunlarının çözülmeceğini söyledi. Türkiye'de parası olmayanın ciddi sağlık sorunlarının olduğunu belirten Ölçer'in "Biz sağlık çalışanları örgütlülüğümüze sahip çıkarak çözeriz. İnsanlara eşit sağlık hizmeti vermek için gelin elele verelim" çağrısını hekimler "Üreten bizi, yöneten de biz olacağız" sloganıyla yanıtladılar.

Bu arada hekimlerin taşıdığı pankart dövizlerde taleplerini dile getiren ilginç sözler dikkat çekiyordu. "2 kitap = 1 maaş", "Yaş 35 Daha Yolun Başındayız", "Hekim Enflasyonu Sağlığınıza Zararlıdır", "Boş Vaatler İstemiyoruz", "Emeğimiz Nitelikli Emek Karşılığını İstiyoruz", "Özeleştir-meye Hayır", "Sağlıkta Herkese Eşit Fırsat"

Diş Hekimleri Odası Başkanı

Kazmir Pamir de konuşmasında hekimlerin sendikada örgütlenmeleri gerektiğine vurgu yaparak, sağlık çalışanlarının durumlarının kötü olmasına rağmen, seslerinin daha az çıktığına dikkat çekti.

Genel Sağlık-İş Merkez Yürütme Kurulu Üyesi Dr. Ahmet Şentürk mecburi hizmetin kaldırılmasıyla artık işsiz hekimlerin çoğalacağını, belirterek, "Sağlık sistemi ni temsil eden maket hastayı göstererek" bu hastayı sağlık koşulları mı yoksa özelleştirme mi hasta etti" sorusuyla özel sektörün sağlığa herkese eşit fırsatı ortadan kaldırdığını söyledi.

Mitingte söz alan bütün hekimlerin birleştiği ortak nokta; örgütlü mücadelenin gerekliliği ve yakıcı önemiydi. Sağlık alanında yaşanan sorunlar yaşamın diğer alanlarında yaşananlardan farklı değildi. Ancak sağlık çalışanları ortak mücadeleyle haklarını alabilirlerdi. Bunu Sağlık-Sen adına konuşan hemşire Yunus Güngör şöyle dile getiriyordu: "Mücadeletin mantığı böl, parçala yönetir. Bu mantık Türk Kamu-Sen'i mücadelemizin karşısına dikti. Biz buna en iyi cevabı mücadelemizle, örgütlülüğümüzle verebiliriz. Emekçinin emekçiden başka dostu yoktur"

Ve sağlık çalışanları "Gücümüz örgütlülüğümüzdür" sloganıyla mitingi sona erdiriyorlardı.

Bu arada Tüm Sağlık Sen'in "beyaz yürüyüş"e katılmayı dikkat çekiyordu. Görüşümüz Tüm Sağlık Sen Yönetim Kurulu üyesi Serpil Tezel, her sağlık emekçisinin kendi pankartı altında yürümemesinden yana olduklarını, yürüyüş öncesi görüşmelerde taleplerini Tabip Odası'nın kabul etmemesine üzerine bu durumu protesto ettiklerini ve sendika olarak yürüyüş katılmama kararı aldıklarını söyledi.

Tunceliler Derneği'nden dostluk ve dayanışma gecesi

İstanbul/Özgür Gelecek- Tunceliler Sosyal Dayanışma Derneği'nin 7 Ağustos'ta Ataköy Mavi Marmara Lokantasında düzenlediği "Dostluk ve Dayanışma Gecesi"ne 1500'ün üzerinde insan katıldı.

Gece programında Arif Sağ, Ülkü Demirel, Dersim Halk Oyunları Ekibi, Aşık Baba, Muzaffer Aydın gibi sanatçılar sahneye çıktılar.

Dernek Başkanı A. Haydar Bakır gecede yaptığı konuşmada, derneklerinin yasal hiçbir gerekçeye dayanılmadan kapatıldığını açıkladı. Demir, T.C'nin Tunceli halkına potansiyel suçlu olarak baktığını, bu nedenle tüm Tunceliler üzerinde tarihten gelen baskının halen devam ettiğini dile getirerek: "Eğer toplumsal barış isteniyorsa 1938 yılında yapılan katliam sorumlularının açığa çıkmasını istiyoruz. Biz intikamcı değiliz ama, tüm Dersimliler'den özür dilenmelidir" dedi. A. Haydar Bakır konuşmasının bir yerinde Dersim'den seçilip TBMM'ye gelenlerden yakınlıkla: "Bir Allah'ın kulunu bugüne kadar bu katliamı parlamentoya getirme cesaretini göstermemesi Dersim için utanç vesilesidir" dedi.

Dostluk ve Dayanışma gecesi zaman kısıtlamasından dolayı tüm program sevgilenmeden 03.00'de sona erdi.

"GÜNDEM ASILSIZ HABER YAZIYOR"

Tunceliler Sosyal Dayanışma Derneği Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi ve Genel Başkan Yardımcısı Nurettin Aydın gece sonrası Özgür Gündem Gazetesi'nde çıkan geceyle ilgili asılsız haberi yalanladı. Aydın, Gündem'de kendilerine Kürtçe türkü izni verilmediği için sahneye çıkmadıkları iddia edilen Wenge Welat grubundan demek kapandıktan sonra üç kişinin ayrıldığını, bugüne dek yapılan tüm gecelerine çıkan bu gruba böylece bir yasak tavrı almalarının mümkün olmayacağını belirtti. Nurettin Aydın, gecede sanatçıların istediği kadar Kürtçe türkü söylediklerini, sanatçıların sadece "Dersim ezgilerine ağırlık vermeleri" yönünde ricada bulduklarını, Kürtçe türkü için Gündem'de iddia edildiği gibi 600 değil, birisi bu gazetenin muhabirine ait olmak üzere sadece 14 imza toplandığını açıkladı.

Aydın, Gündem Gazetesi'nin daha önce de dernekleri hakkında asılsız haberler yayınladığını, bu haberleri tekiplerine gazetede çıkmadığını da sözlerine ekledi.

Yeni bir memur sendikası Tüm-Bank-Sen

Haber Merkezi- Kamu sektöründe örgütlü memur sendikalarına bir yenisi katıldı. Kamu sermayeli banka çalışanları sendikası (Tüm Bank-Sen) 24 Temmuz günü yaptığı seçimle geçici merkez yönetim kurulunu oluşturduktan sonra, 3 Ağustos'ta İstanbul Valiliği'ne belgelerini teslim ederek resmen kuruldu. İstanbul Valiliği önde diğer kamu sendikalarından temsilcilerin de katıldığı bir basın açıklaması yapan Tüm Bank-Sen geçici yönetim kurulu, temel amaçlarının çalışma yasasının demokratikleşmesine katkıda bulunmak, özelleştirmeye, işçiler memur ayırımına karşı, ortak çalışanlar yasasının çıkarılması olarak belirledi.

Sosyalist Basın'a peşpeşe kapatma davaları

Haber Merkezi- Genel kurmay Brifingi'nin bir sonucu olarak İstanbul DGM Sosyalist basına yönelik baskıları ve kapatma davalarını yaygınlaştırdı.

Aydınlık Gazetesi'nin 17 Haziran tarihli nüshasında yer alan "Örgüt kanun çıkardı, vergi koydu, PKK yerel iktidar gibi" başlıklı yazıyla 3713 sayılı yasanın 6. maddesi-

sine aykırı davranışlar suç işlendiği iddiasıyla gazete hakkında açılan davanın iddianamesinde gazetenin kapatılması talep edildi.

Emeğin Bayrağı Gazetesi'nin Sivas katliamını protesto etmek için çıkardığı özel sayıda bölücülük yapıldığı gerekçesi öne sürülerek "5680 sayılı basın kanununun ek 2. maddesi hükmü gereğince" gazete-

nin kapatılması istendi.

DGM savcılığının hazırladığı iddianameyi protesto eden Emeğin Bayrağı Gazetesi'nden yapılan açıklamada, "6 yıllık yayın yaşamı boyunca diktatörlüğünün baş hedeflerinden biri olan Emeğin Bayrağı'nın saldırılar karşısında geri adım atmadığı, üstlendiği misyonu tavizsiz yerine getirmeye çalıştığı" belirtildi ve karşı devrimin "brifingli" saldırısına karşı devrimci, demokrat, yurtsever tüm kuruluş ve çevreler duyarlı olmaya çağrıldı.

Ote yandan daha önce hakkında 2 kapatma davası açılan Özgür Gündem Gazetesi'ne 10-11 Ekim 1992 tarihli sayılarında çıkan "Saldırını Türkiye Yönetiyor", "Savaşı biz kazanacağız" başlıklarıyla yayınlanan Abdullah Öcalan'la yapılmış röportaj ile 26 Eylül 1992'de "Öcalan'ı öldüremeyen ajan tutuklandı" ve "Yaşıyorsun Musa Amed" başlıklarıyla yayınlanan yazı ve haberlerle ilgili açılan davaların karar aşamasında iddianamelerde yer almayan kapatma istemleri gündeme getirildi. Böylece Gündem'e yönelik açılan kapatma istemli davaların sayısı dörde çıktı.

Medya Güneşi Gazetesi de DGM'nin hismine uğrayanlardan. Gazetenin 1-15 Haziran tarihli 31. sayısında yayımlanan "Bingöl olayı

başlangıç mı sonuç mu" başlıklı gündem yazısı hakkında DGM savcılarının hazırlanan iddianamede; gazetenin sahibi ve yazarları müdürünün cezalandırılmaları ve gazetenin kapatılması talep edildi.

9 Temmuz 1993 günü, özel sayı soruşturması için gittiği DGM tarafından keyfi bir şekilde tutuklanan ve halen tutuklu olduğu devam eden Devrimci Emek Dergisi sahibi ve yazarları müdürü M. Erhan İl'e bu sefer de derginin kapatılması ile ilgili bir iddianame tebliğ edildi. Devrimci Emek Genel Yayın Yönetmeni M. Reşat Güvenilir: "Emekçi halkların mücadelesi var oldukça biz de bu kavgada varolacağız" dedi.

Honca Yayıncılık'ın çıkardığı "Devrimin mantığı ve iktidar sorunu" adlı kitap toplandı ve hakkında açılan davayla yayınevi sahibi Erdal Uç'a 20 ay hapis ve 166.666 bin lira para cezası verildi. Sabit adresli olan yayıncının cezası mahkeme tarafından "ilerde suç işlemekle çekineceğine dair kanaat hasıl olmadığı" gerekçesiyle ertelenmedi.

Newroz Dergisi hakkında da iki ayrı kapatma davası açıldı. Newroz'un 18. sayısındaki açılan davada da derginin kapatılması istendi.

Sosyalist Basın 1990 yılında Sansür Sürgün (413) Kararnamelerine karşı çeşitli eylemler düzenlemiştir.

Polisten işbirlikçilik teklifi

Tokat/Özgür Gelecek: 3 Ağustos 1993 gecesi Özgür Gelecek haberinin evinden çıkan Serdar Yavaş ve Mehmet Şahin Tokat Terörle Mücadele ekipleri tarafından gözaltına alındı. Kimlik kontrolleri yapıldıktan sonra Serdar Yavaş'ın Özgür Gelecek muhabirinin akrabası olduğunu öğrenilincece serbest bırakıldı. Mehmet Şahin'i ara-

baya alarak ıssız bir yere götüren Terörle Mücadele Ekipleri çeşitli tehditler savurarak ve döverek sorguladılar ve sonra da evini aramaya gittiler. Evinde Yeni Demokrat Gençlik ve Partizan dergilerini görünce yine çeşitli tehditler savurarak "Yarın saat 7'de elinde 1 dergiyle emniyetin karşısına geleceksin. Evinin aradığını kimseye söyle-

meyeceksin" diyerek serbest bıraktılar. Mehmet Şahin bir basın açıklaması yaparak kendisinin devrimci demokrat bir insan olduğunu özüden polisle hiçbir şekilde işbirliği yapmayacağını belirterek: "Beni işbirlikçilik teklif etmek için gözaltına aldılar. Bana işbirlikçilik teklif etmeleri emniyet güçlerinin devrimciler karşısında aciz kaldığı-

nın bir göstergesidir" dedi.

Mehmet Şahin Tokat Cumhuriyet Savcılığı'na bir dilekçe vererek polis kendisine işbirlikçilik teklif ettiğini, evini aradığını bunların yasal olmadığını belirterek Tokat Terörle Mücadele Şubesinde Fuat Kaplan ve görünce tanıyabileceği 2 polis hakkında suç duyurusunda bulundu.

Yazar kadromuza Almanya'dan Maoist Prof. Dr. Jens Scheer de katıldı...

Avrupa/Özgür Gelecek - Mazlum ulusların ve emekçilerin dostu bu ihtiyar delikanlıyı biraz tanımak ister misiniz?

O'nunla 24 Ocak 1993'de Almanya'nın Duisburg kentinde yapılan Enternasyonal Konferans'ın "Hazırlık Toplantısı"nda karşılaştığımızda, konuşma oanağı bulamadık. Toplantımızın bu en yaşlı, saç sakalı ağarmış, gözlerinin üstünü örten uzun ağarmış kaşları altında parlayan zeki ve dostça bakışları insanda yakın bir sohbet ihtiyacı yaratıyordu. Fakat, herkes dikkatini, Fujimori rejimi tarafından 12 Eylül 1992'de esir alınan Peru Komünist Partisi Başkanı Dr. Abimael Guzman, popiler adıyla GONZALO yoldaşın hayatını koruma üzerinde toplamıştı. Toplantı uzadıkça, yorgunluktan arada bir şekerleme yapan profesör'le o gün yakın plan tanışma yapamadık. Daha sonraki bir toplantıya gelebileceğini yoldaş Anja'dan öğrendiğimizde, daha önce neden tanışamadığımızı hayıflandık. Ama, Anja, "O'nu çevirmen arkadaşımızın ikna edebileceğini" söylemesi bizi rahatlatmıştı. Demek ki tanışmada bir güçlüğü yoktu. Bu kampanyaya başkanlık edebilecek uygun insandı, O'nu mutlaka Konferans'a getirmeliydik. AEK (Acil Enternasyonal Komite) Enternasyonal Konferans çalışmaları 24 Ocakta başladığından beri, Komitenin Londra Koordinatörleri Konferans Hazırlık Komitesi arasında, Londra Koordinatörleri'nden kaynaklanan bir gerginlik yaşanıyor. Koordinatör Massoud Rahimi ve Coni ikilisi, anlamsız bir ikilik yaratıyorlardı. Bu bakımdan da "profesör" birleştirici bir rol oynayabilirdi.

Konferans 27 Şubat'ta toplan-

maya başladığında O tam zamanında ordaydı. Dünya işçi sınıfının Enternasyonal Marşı her çalındığında, o ayağa kalkıp, yumruğunu havaya kaldırarak huşu içinde bite-ne kadar dinliyor ve genç enternasyonalistlere seçkin bir örnek sunuyordu. Konferansın açılış konuşmasını da O yaptı. Ne var ki Konferans Geçici Divan Başkanı Massoud Rahimi'nin anti-demokratik tutumu canını sıkıttı ve açılış konuşmasını yapmış olmaktan dolayı da pişman oldu. Ama yoldaş Gonzalo'nun yaşamını kurtarmak için aktif bir çaba yürütmek için Almanya delegesi olarak Acil Enternasyonal (Yönlendirici) Komite'ye seçildi ve şimdiki Almanya Komitesi'nin de Koordinatörlüğünü yapmaktadır.

Konferansın sonra Bremen Üniversitesi'nde TKP/ML ve PKP'nin tanıtılması ve Dünyadaki Yeni Durum'a ilişkin düşünceleri panelinde tekrar karşılaştık. Ama, bu kez Üniversite'deki kendi ofisinde. Kapının üstünde kendi künyesi yerine, Mao Zedung'un "emperyalizm kağıttan kaplıdır" sözüne atfen güzel bir karikatür yapılmış. İçerde Mao Zedung'un, Gonzalo'nun ve kendisinin üniversiteden atılması sırasında ilerici bilim adamları ve öğrencilerin yürüttüğü kampanyanın afişi bulunuyor. "Burda bir de İbrahim Kaypakkaya" eksik dedik ve Ona bir de komünist önder İ. Kaypakkaya'nın Anma Gecesi'nin afişini hediye ettik. Çok sevindi, gözleri ıslık ıslık parladı. Ama ne yazık ki, daha önce kararlaştırılan dünyanın kirletilmesiyle ilgili uluslararası bir toplantıya katılmak zorunda olduğu için, Anma gecesi'ne katılmaya çağını söyledi.

İ. Kaypakkaya'nın izleyicileri tarafından yayınlanan dergi ve ga-

zeteleri O'na tanıttık. Sohbetimizde Alman devrimi ve işçi sınıfı hareketi ile Mao Zedung konusunda dikkate değer bir birikimi olduğunu farkettilik. Acaba bir sürü işi içinde dergimizde yazı yazmayı kabul edebilir miydi? Öneriyi bu endişe içinde yaptık. Fakat, hayret o hemen kabul etti ve neler yazması gerektiğini sordu. O'na yayın politikamız ve gereksinmelerimiz hakkında kısa bilgiler verdik. Çok sevindi ve hemen birkaç yazısını tam zamanında gönderdi. Ne var ki bir yandan bu yazıları Türkçeye çevirirken, bir yandan da bir tanıtma yazısına ihtiyaç duyduk. Fakat kendisinden söz etmekten yüksündüğü için bu işi O'nun yardımıyla yine biz yapmak zorunda kaldık ve kuşkusuz çok eksiktir. Ama umuyoruz ki, bundan böyle O'nu yazılarıyla çok daha iyi tanıyacaksınız. O ezilen halkların dostu gerçek bir bilim adamıdır.

Prof. Dr. Jens Scheer 1935'te doğdu. 1954-60 yılları arasında fizik öğrenimi gördü. 1960'dan 1970 yılına kadar fizik dalında, özellikle atom fiziği dalında araştırmalar yaptı. 1971'den bu yana Bremen Üniversitesi'nde profesörlük yapmaktadır.

Prof. Jens Scheer, 1952 yılında siyasi faaliyetlerini eski KPD (Alman Komünist Partisi)'nin sempatanı olarak yürüttü. 1970'de yeni kurulan KPD'ye sempati duydu ve daha sonra bu partiye üye olarak aktif mücadeleye katıldı. 1980'de KPD'nin kendisini feshetmesiyle birlikte örgütüştü kaldı.

1975-80 yılları arasında öğretim üyeliğinden uzaklaştırıldı. Ancak O'nun üniversiteden atılmasına karşı gelişen büyük dayanışma hareketi, yöneticileri gerilettiler ve üniversite'deki kürsüsünü tekrar geri vermek zorunda kaldılar.

O hem yaptığı bilimsel araştırmaları ve hem de siyasi faaliyetleri ile göze çarpyor ve sürekli koğuş-turmalarına uğruyordu. Örneğin, Berlin'de Siemens fabrikasında yaptığı araştırmalarda, işçilerin radioaktif ışınlar altında çalıştırıldığı ortaya koydu. Ancak araştırma sonuçları hemen dosya altı edilerek, "İşçileri kışkırttığı ve isyana teşvik ettiği" söylendi ve bilimsel araştırmalarına her türlü engel dikilmeye başlandı. Jens Scheer, Atom Santrallerine karşı yürütülen mücadelenin başını çekenlerden biridir. Bu amaçla çıkartılan "Kurtuluş" adlı derginin yazarlarından. Birçok kez tutuklanan ve hakkında dava açılan Jens Scheer, gördüğü büyük dayanışma sonucu bu saldırılar geri püskürdü. O, bütün baskı ve engellemelere karşın, hem siyasi ve hem de bilimsel çalışmalarını sürdürmeye devam ediyor. 12 Eylül 1992'den beri "Başkan Gonzalo'nun Yaşamını Koruma Kampanyası"na bütün gücüyle katılmakta ve bu uluslararası kampanyanın Almanya'daki Koordinatörlüğünü yapmaktadır.

Sevgili dostumuz Prof. Dr. Jens Scheer'in yazılarıyla aramıza katılması sanırız bizi olduğu kadar okurlarımızı da sevindirecektir.

Bu sayımızda O'nun "Bilim adamlarının Devrimci Mücadele'deki Rolü" yazısını bu sayıda açtığımız "Yeni Dünya" isimli köşemizde sizlere sunuyoruz.

Yeni Dünya

Prof. Dr. Jens Scheer

Bilim adamlarının devrimci mücadeledeki rolü

Bilim adamları iki temel sınıf olan proleterya ile burjuvazi arasında bir tabakayı teşkil ederler ve özünde kaypaklardır. Onların fonksiyonları üretimin artması için bilimsel ve teknik temeller sunmak ve burjuvazinin kültürel hegomanyasının ayakta kalabilmesi için ideolojik dayanaklar yaratmaktır. Yani onların işlevi esasta işçi sınıfının çıkarlarına karşıdır. Bazı entellektüellerin maddi durumunun pek iyi olmaması ve sınırlı bir ücret karşılığı çalışmalarını bu gerçeği değiştirmiyor.

Bu anlamda, onları işçi sınıfı tarafına kazanma gerekçesi ile ıleri sürülen "Bilimin Proleterleştirilmesi" revizyonist önermeyi reddetmek gerekiyor. Bu bilimi her şeyin üstüne çıkartan ve ona önderlik etmeyi imkansızlaştıran bir anlayıştır.

Bilimi sınıflar üstü olarak değerlendirme ve onu toptan devrimci barikatlara kazanma mantığı sakat ve işi çıkmaza sokan bir anlayıştır. Ancak onlardan belirli bir kesimini işçi sınıfı önderliğinin altına çekme mücadelesi yanlış değildir, yapılmalıdır. Yani yapılması gereken, Çin'de de yapıldığı gibi "onları işçi sınıfı bilimi ile donatmak" ve bu kesimde hakim olan bireyeliği ve elit düşünme tarzını yıkmaktır.

Belirtmek gerekir ki, emekçi entellektüellerin, devrimci aydınların özel yetenek ve bilgilerini devrimci perspektiflere sunabilecekleri siyasal, sosyal vb. alanlar yeterince mevcuttur. Bu iki düzeyde ele alınabilir.

* Birincisi, kendi dallarındaki bilgileri sunmak, örneğin kitlelerin eğitimi için burjuvazinin bilinçli olarak engellediği eğitim çalışmaları yapmak, özel dallarında görev almak, bilimsel ve teknik olanakları devrimin emrine sunmak vs. Burada dikkat edilmesi gereken alçakgönüllülük ilkesine bağlı kalmaktır, çünkü herkesin kendi dalında güçlü olmasının normal olduğu bilinmelidir.

* İkincisi, bilimin bir "otorite" olarak ideolojinin üstüne çıkmasını engellemek. Bu önlenmezse, burjuvazinin kitleler üzerindeki kültürel hegomanyasına kapılar açılmış olur. Kitlelerin zihnine şu kazılmalıdır: dünyayı anlamıyorsan hiç değiştiremezsin, onu az anlayorsan-değiştirmen çok zor. Bu konuda pozitivistizmin savunucularından Comte şöyle diyordu: "Pozitivistizm devrimcileri düzene adapte olmaya çağırmanın biricik aracıdır". İlerici bir fizikçi olan Bohm ise tersini söylüyordu: "Politik bir sistem bilimin arkasına sığınarak kitlelerin daha çok şey bilmek istemelerini engelleyerek istikrar sağlamaya çalışır".

İşte, kendisini halkın yanında olduğunu iddia eden aydınların, bilim adamlarının görevi kendilerini "uzman" rolünden kurtararak, kitlelere onların kurtuluşu için gerekeni uygun bir dille öğrenmesidir. Yani geniş kitleleri de bilimi bilen ve savunabilen hale getirmek. Atom enerjisi konusunda yürütülen mücadele buna bir örnektir. Atom enerjisi hakkında kendini yetiştiren köylüler "uzmanlara" karşı etkin bir mücadele yürüttüler. Buna karşın revizyonist bilim adamları "uzmanlık pozlarını sürdürerek, kendilerini kitlelerin üstünde görenek hükümete akıl vermekten öteye gidemediler.

Görev, bilimi-tekniki sınıflar üstü gören anlayışlara karşı mücadele etmektir. Başkan Mao'nun da belirttiği gibi: "sınıf damgasını taşımayan hiçbir şey yoktur" bundan bir hareketle Deng Siao Ping'in "Teknik ve bilimin sınıfsal karakteri yoktur" sakat anlayışına şiddetle karşı çıkmak gerekir. Görüleceği gibi bilimi sınıfları üstü göstermeye çalışan revizyonist kanat ile herşeyin bir sınıfın damgasını taşıdığını savunan Marksist-Leninist kanat arasında keskin bir ideolojik mücadele sürmektedir. Revizyonistleri çöküşe götüren önemli sapmalardan birisi de işte budur.

Prof. Dr. Jens Scheer bir kitle gösterisinde bildiri dağıtırken görülüyor.

Niğde'de memur alımında sahtekârlık

Niğde/Özgür Gelecek - Geçtiğimiz günlerde sonuçları açıklanan Niğde Üniversitesi Rektörlüğü'nün memuriyet sınavına 4.000 kişi katılmış ve ancak 60 kişi sınavı kazanmıştı. Memur, hizmetli, bekleci, şoför, daktilograf alımı için açılan sınavı kazananlardan 16 kişi yeni işlerine başlamak üzere hazırlanırken oldukça ilginç bir uygulamayla karşılaştılar. Bu insanlardan üniversitenin Personel Daire Başkanı,

üzerinde "Niğde Üniversitesi Rektörlüğü'nde çalışmakta olduğum memurluk görevimden ailevi sebeplerden dolayı istifa ediyorum. Gereğinin yapılmasını saygılarımla arz ederim" yazılı ve tarihsiz bir metni imzalamalarını istedi. Böyle bir metne neden ihtiyaç duyulduğu sorulduğunda Personel Daire Başkanı önce "İşe hemen başlatılmak için" gibi garip bir gerekçe ileri sürdü. Memurlar sıkıştırınca bu

kez de bu metnin güvenlik soruşturması nedeniyle alındığı söylendi.

Böylesine garip uygulama ile karşı karşıya kalan 16 memur, üniversite yetkililerinin açıklamalarını çelişkili buluyorlar ve olayı yedekler listesinden sınavı kazanan torpilli insanların kendilerinin yerine memuriyete atanması için düzenlenmiş bir sahtekarlık olarak niteliyorlar.

07.08.1958 - 17.07.1993
Mustafa Kalkan

Hey kahpe ölümcüler bilesinizki bedeniydi yoldaşımızın törenlerle Munzur'lara uğurladığımız...
O hep bizimle. Her yerde ve her zaman.

Köln TKP/ML Taraftarları adına
Erdal ve H.Hüseyin
ULM Halk Ocağı adına Manuel Demir

Laiklik dinsizliktir: Laiklik, burjuva demokratik devrimleri sürecinde feodalite ile kan bağına sahip bir otorite birliği içindeki kilisenin gücünü zayıflatmak için ortaya atılan, dini yasa ve kurumların devletin idari mekanizmasından soyutlanması amacını içeren bir ilke olarak doğdu. Ancak her eve lazım cinsinden, sömürücü baskıcı tüm ezen, ege-men sınıflara lazım olan etkili kitle uyuşturucu silahı din, burjuvazinin elinde de etkili bir silah olmaktan çıkamazdı ve çıkmıyordu. Burjuvazi kendi serpilip gelişmesinin önünde ayakbağı olarak gördüğü ve daha fazla kâr, daha fazla büyüme-yönelim alanında hiç bir hizmet getirmeyen oysa felsefi planda, kitlelerin kafalarına nüfuz açısından güçlü bir anlam ve değer ifade eden dini kontrolü ve himayesi altında kullanmak amacıyla "din ve vicdan özgürlüğü" adı altında laikliğe sıkı sıkıya sarıldı. Bu durum Kemalistler için de böyle gelişmişti. Bir yandan cumhuriyetin ilk yıllarında şeriatçıların budanması öte yandan peşpeşe imam-hatip okullarının açılmasının, kuran kurslarına yeşil ışık yakılmasının nedeni de budur. Din denen sömürü ve zulmün evrımı için en etkili kabul edilebilecek türden bir silah, hakim sınıfların ellerinden bırakabilecekleri düşünülmez. Bu nedenle onların laiklik ilkesi sahte bir içerik taşımaktadır. Zaten örtülü biçimde sık sık vurguladıkları "laiklik dinsizlik değildir" sözü bir mesaj taşıyor. Sözde dine karşı imiş gibi en azından din devletine karşı görünen laiklik özünde sadece dinin devleti yönetmesine karşıdır. Yoksa dinin halk içerisindeki güçlü tesirini yitirmesini hiçbir zaman istemez. Halk kitlelerini sersemeye çeviren ve onlara düzene itaati telkin eden din felsefesi bulunmaz bir iksirdir ve insanlara bol bol içirilmesi lazım gelir. Kendiliklerinden içmelerini beklemeye gelmez. Bu iş şansa da bırakılmaz. Bu şerbetin azaldığı ya da kıvamını yitirdiği görülünce 12 Eylül sonrası gibi mecburi din dersleri habire imam-hatip okulları, kuran kursları mantar gibi çoğaltılır. İşte Mustafa Kemal'in ve takipçilerinin laikliği, burjuvazinin "din ve vicdan hürriyeti" böylesi bir yapıya sahiptir.

"Dinsizim" demenin bir özgürlük değil "ağır tahrik" kabul edildiği, bunun en kahraman laiklerden İnönü tarafından bile böyle telakki edildiği bir laikliktir bu. Nasıl demokrasi herkesin ağzına sakız olmuşsa ve bugün biz ancak yeni demokrasi-den, halk demokrasisinden söz ederek bir ayırım getirme ihtiyacını duyuyorsak, burjuva anlamda laiklik de din ile devlet işlerinin birbirinden ayrılması noktasında gerçekçi ve tutarlı bir nitelik taşımamaktadır. Burjuvazi dini yönetebilmenin bir aracı olarak kabul etmektedir çünkü. Bu yüzden, kapitalist-empyralist dünyanın bütün ülkelerinde laisizm hakim sınıfların dini kendi hesaplarına, kalıplarına uygun bir kullanım aracıdır. Anti-laiklik ise dinin hakkının bütünüyle verilmesi yani yönetim kurallarıyla devrede olması noktasında bir çatışmaya neden olmaktadır. Kişinin dine karşı özgür kılınması sağlan-

madığı sürece gerçek dinsel inanç özgürlüğünden söz edilemez. Demokratik halk iktidarının da sosyalizmin de din ve vicdan özgürlüğü konusundaki prensibinin ana çıkış noktası buradadır. Burjuva laiklik anlayışında dinin karşısında bireye özgürlük tanınması ve güvenlik kuşağı oluşturulması sözkonusu değildir. Bunun böyle olması da istenmez zaten.

Yine, şeriatçı ile Kemalist arasında halka zulüm ve baskı düzeninden yana olmak anlamında öz olarak bir fark yoktur. Bugünün Kemalist cumhuriyeti, emperyalist uşaklığını rehber almış, büyük sermaye sınıfları ve toprak ağalarının kanlı diktatörlüğüdür. Anayasa ve diğer yasaları sömürü ve zulmün tam tekmil devamına yönelik bir amaçla düzenlenmiştir. Şeriat yasaları ise bunların Allah adına daha kaba ve iptidai biçimini temsil etmektedir. Nitekim bugün şeriat yasaları ile yönetilen ülkelerde; baskısında, sömürünün de adeletsizliğinin, haksızlığının da, zulmün içkencenin de en alası en sistemli bir tarzda yapılmaktadır. Yani ikisinin düzenleri de aynı şablonda buluşmaktadır.

DİNİN DOKUNULMAZLIĞI YOKTUR

Burada irdelenecek gereken bir diğer sorun da din konusunda yürütülecek politikanın genel çerçevesi, içeriği ve biçimidir. Dinin en genel marksist ifadeyle "halkların ahyonu" olduğu gerçeği ve onun kitlelerin kafasından mutlaka sökülüp atılması gerektiğinde hem fikir olunuyor da iş zamana, yere ve biçime gelince tartışma başlıyor. Tabii yakın örnek olarak, PKK gibi ML geçinen akımların islamiyete sosyalizmin bir versiyonu gibi (ütopik) değer biçip, Muhammed'i MLM biliminin görünmeyen, keşfedilmeyen doğal esin kaynağı olarak nitelercesine yücelterek islamcı ülke ve çevrelere yaranmanın doruklarında dolaşan bir politikaya sarılması gibi, sadece son derece yanlış değil, aynı zamanda son derece tehlikeli bir yol tutmasını bir yana bırakırsak; komünistler esas olarak tanrı tanımazlığı (bu deyim aslında yanlış anlamlara kayıcı bir yapıdadır. Olmayan şeyin tanınip tanınmama sorunu yoktur), ateistliği ek bir ünvan olarak taşırlarsa da yalnızca sıfatlar, son derece aldatıcıdır. Örneğin dinlerin bilim dışı, mantık dışı yapılarını fark etmiş nice bilim adamı ve aydın bulunmakta ancak bunlar sosyalist bilinç taşımamaktadırlar.

Lenin, zamani vaktinde dinin nazik bir konu olduğunu ve öncelikli bir mesele haline getirilerek tartışılmamasını savunmuş, bir tür kaçak güreşmeyi önermişti. Kaygısı, derdimizi anlatmayı başaramayıp Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olabileceğimize, yani sınıfsal çelişkilerin nötraliz edilmesine yol açabileceğimize yönelikti. Görüşleri, dinin kitleler üzerindeki etkisinin ciddi bir değişim göstermediği bugünkü koşullarda da geçerliliğini bütün yönleriyle koruyor. Bununla beraber, özellikle islamiyet açısından ele alırsak "kadercilik" ve "şükürcülük"le sıkı bir mücadele yürütmeksizin politik bilinç aşılamanın kolay olmayacağı, bu iki hu-

Sivas yangınının dumanları, 50.TC.hükümetini 50 saatte eskitti -2

susun birbiriyle sıkı bir ilintiye sahip olduğu tesbitini öncelikle yapmalıyız. Örneğin devrimci fikirlerle buluşmanın ve donanmanın en kolay gerçekleştiği kesimlerin aydınlar, öğrenciler olması, dinin etkisinin daha az olduğu örneğin Alevi kesimler olması, konunun önemi hakkında ipucu veriyor. Burada kastedilen dinin öncelikle kitlelerden sökülüp atılması sonra sınıfsal bilinç verilmeye çalışılması gibi son derece yanlış bir anlayış değil, din rüzgarının dindirilmesi ve çökerttiği mistik havanın dağıtılması için duraksız bir çalışmanın şart olduğudur.

İslamcılarla sıkı bir ideolojik mücadele yürütülmelidir. Bunu, şartlar bizi ne kadar sıkıştırırsa sıkıştırсын "dert anlatmanın zorluğu" ve çok güçlü bir tabu olması nedeniyle birincil kılmamak ancak mücadele teposunu da hiç düşürmemek gerekiyor. Hele, dinci eğilimlere taviz vermek, onları okşamak, şirin gözükmeye çalışmak, anti-empyralist, düzen karşıtı söylemlerine bakıp liberal davranmak, tepkilerini çekmemek için korkakça sayılabilecek bir tavır sergilemek asla kabul edilemez. Bir aydın tutarsız da olsa en doğal hakkını üstelik doğru bir zeminde kullanıyorsa desteklenmelidir. Olay bir tartışma platformu yaratmışsa buna olumlu yönde katkıda bulunulmalıdır. Din konusunda aydınlatıcı yazılar yazan, araştırmalar yapan kişilerin yazılarına yer verilmeli ve hatta yayınlarının dağıtımında yardımcı olunmalıdır; örneğin Turan DURSUN gibi bir yazarın kaybı Türkiye devrim tarihinin en acı kayıplarından biridir. Komünistler böyle değer ve birikimleri korumak ve sahiplenmekte kendisini sorumlu hissetmelidir.

Türkiye komünistlerinin din konusunda klasik sözleri tekrarlamak dışında ciddi ve kapsamlı bir araştırması yoktur. Bu alanda etkili bir teşhir kampanyası yürüttüğümüz de söylenemez. Konuyla ilgili, dışımızdaki çevrelerce boşluğu doldurma yolunda sergilenen kimi ürünlerin kalitesini ve değerini yadsımamakla beraber, yeterli olmadıklarını söylemek durumunda-yız. Türkiye halkının dünyasında önemli bir yere sahip din konusunda (özellikle de islam) özel olarak kafa yorulması ve

esaslı çalışmalar ortaya konması gerekiyor. Tüm devrimciler din konusunda da aydınlatıcı bilgilerle donatılmalı, islamcılar ve onların propagandaları ile her alanda başarılı bir tartışma yürütülecek seviyeye ulaştırılmalıdır. Bugün için devrimci kadroların bu konuda son derece yeterli birikime sahip oldukları ve "din konusunda mümkün olduğu kadar tartışmaya girmemek" lafının ardına sığındıkları söylenemez. Din hususundaki cehaletimizi yenemeysek, kitlelerin islami felsefenin boyunduruğundan nasıl kurtarılacağını araştırmaya ve de bu konuda hayranmaya hakkımız olmaz.

Din konusunun hassaslığı dokunulmazlık yaratmamalıdır. Bu, tartışma üslubumuz ve öncelik-sonralık sıramızla, yer ve zaman seçimiyle ilgili bir naziklik içerir. Yoksa, dinle ciddi ve kesintisiz bir mücadele verilmesine engel olucu bir nitelik arz etmez. Din sorununu sınıf mücadelesinin gereği olarak yürütülen yoğun ideolojik siyasi mücadelenin önemli bir parçası olarak ele almalıyız. "Sınıf çelişmesini gizleyici bir rol oynar, onun yerine ikame olur, zaten faşizmin amacı da bu" demek işi hafife almak ve birgün geldiğinde çok daha güçsüz ve birikimsiz yakalanmaktır.

"BİLİRKİŞİ" DEĞİL AYDIN OLMAK

Sivas katliamı vesilesiyle değinilmesi gereken bir diğer konuda aydınlardır. Bir kere her şeyden önce biz, aydın deyince bilimsel, kültürel, sanatsal bir faaliyet yürüten ve kendi çapında etkili olup da anti-faşist, anti-empyralist bir politikanın takipçisi olanı anlıyoruz. Yoksa her öğretim üyesi, her yazar, her ozan aydın olamaz. Türkiye'de aydın bugün için ismine uygun bir aydınlatıcılık fonksiyonunu çok ciddi biçimde oynamakta, esas olarak ideolojik siyasi hattındaki temelli sakatlıklar nedeniyle proleteryanın davasına ciddi bir katkıda bulunamamaktadır. Toplumsal olaylar ve gelişmeler karşısında genel olarak tutarsız bir tavır izlemekte sınıfta kalmaktan kurtulamamaktadır. Aydınlarımız, bugün her türlü pislik, olumsuzluk ve kötülüğün esas kaynağı olan devletin ve sistemin dışında kalabilmeyi, onunla or-

Ekip otosunun hopörlorünü katliamcılara tahsis ederek, birlikte oteli taşılayacak kadar adileşen polis düzene sadakatini yerine getiriyor.

Katliamların ortakları neyi kutluyor.

ganik her türlü bağı koparabilmeyi başarmalıdır. Tercihlerini "bilirkişi" gibi davranmak değil, halkın sözcüsü olmak yolunda kullanırlardır. Bizdeki aydın sıfatını yakıştırdığımız çeşitli faaliyet alanlarından kişilerin bu açıdan son derece çelişkili ve tutarsız davrandıklarını söylesek hiç haksızlık etmiş olmayız. Ses, bıçak kemiğe dayanmadan, ölüm kokusu alınmadan çıkarılmalıdır. Ses, sıra kendisine gelmeden çıkarılmalıdır. Ses, faşizmin bütün cinayetlerine, katliamlarına, baskı ve işkencelerine karşı çıkarılmalıdır. Ses, sadece Uğur Mumcu için, Sivas için değil Cizre, Şırnak, Dersim, Bitlis, için de Tuzla, Hasanpaşa, Caddebostan, Cihangir, Bahçelievler vd. vd. infazlar için de çıkarılmalıdır. Aydın olmanın sorumluluğu sınırsız bir genişliğe sahiptir. Tutarı olmak ön vasıflarından biridir aydının. Aydınlar iyi bir biçimde eleştirilmekle beraber mutlak sahip çıkılması, desteklenmesi ve yüreklendirilmesi gereken kişilerdir. Komünistler onları bir rakip değil, önderliğe ihtiyaçları olan iyi niyetli yurtsever kişilikler olarak ele almalıdır.

SOSYAL DEMOKRATLAR: SERMAYENİN BAŞIŞ OĞLANLARI

Sivas vesilesiyle vurgu yapılması gereken konulardan birisi de "sosyal-demokrat" adı verilen örgütlerin durumudur. Sahte reformist kimlikli, hakim sınıfların "sol" görünümü kılığının özünde faşist bir nitelik taşıdığını öteden beri ısrarla savunuyoruz. Biz komünistleri bu konuda, sosyal-demokrat geçinen örgütlerin tabanına, sloganlarına ve kimi mensuplarına bakarak değerlendirmeye gittiği için yalnız tesbitte bulunup da eleştiren ve "umutsuz" anlarda bunlara sığınmakta da pek sakınca görmeyen bir dizi akım ve çevre; bugün olayın kızgınlığı üzerine olacak SHP'nin faşistliğinden koltuk değnekliğinden söz ediyorlar. SHP bu devletin en önemli direklerinden birinin temsilcisidir. Bugünkü koalisyonda da sadece koltuk değneği fonksiyonu oynamamaktadır. Maraş'ta İrfan Ozaydınlı, Sivas'taki Mehmet Gazioğlu'ndan daha profesyonel çalışmıştır. Ecevit'in eline bulaşan kan ile Misis Tansu'nun eteklerine bulaşan kan aynıdır. Dökülen halkın kanıdır. Ama Maraş'ın ölüm makinelerinden Okkeş Şendiller şimdi mecliste iştahla ve gerinerek oturuyor. Hiç şüphe duyulmasın yakın bir zaman içinde eskiden olduğu gibi Cafer Erçakmak canisi de mecliste sakalını sıvazlayarak oturacaktır. Sosyal demokrat denilen partilerin hem iktidarda hem muhalefette iki yüzünü birden görmek mümkün olabilmektedir. Geçmişte bunlar her iki halde de çokça görüldü. Ama, bugünkü durum ilk defa yaşanıyor. Ama, ilginçtir ki madalyonun iki yüzü de aynı duruyor. Yani bunlar iktidarda sermayeden yana tercihini açıkça koyanlardan farklı bir icraat sergilemezken, mevcut hükümet muhalefetteki CHP ve DSP'den sadece kendilerini adam yerine koyup koymama noktasında eleştiri almaktadır. Yani, emekçi yığınların, Kürt halkının çektikleri, uğradıkları sömür, zulüm ve katliam zerre kadar ilgilendirmiyor bu beyleri SHP'den T.C'nin Misis T.C'li 50. hükümetine güvenoyu vermeyen 1 kişi olmuş (o da katılmayarak), A. Güven Gürkan, E.Karakas gibileri başta olmak üzere tamamı "şart" laflarını gevelererek güvenoyu vermek suretiyle katliamcılığa evet deme onursuzluğunu bir kez daha göstermişlerdir. Sonra da Ankara'daki cenaze töreninde yere oturup

ağlayıp sızlanmak fayda vermiyor. Bunlar, sanki iktidarda olmakla halkın yararına bir şeyler yapıyorlarmış gibi "bu kalisyonu iktidar mevzisini bırakmamalı" türünden laflarla demokrat-ilerici çevrelere kendilerini haklı göstermeye çalışıyorlar. Onların bırakmaya kıyamadıkları mevziden Türkiye halkına zehir kusuluyor hergün. İşte ilk icraatları Kürdistan'a topyekün, ABD'nin Vietnam usulü saldırı, memurlara sefalet zammı. O mevzi faşizmin ileri mevzisi. O mevzi sermayenin başış oğlanı olma mevzisi, bırakılır mı hiç?

İSLAMİYETTE RÖNASANS: ALEVİLİK

Bir başka cepheden bakarsak Sivas denilince akla her zaman için öncelikle gelen Pir Sultan'dır, Alevilik'tir. biz bu cepheden bakanlarız. Nitekim şenliklerinde bu ismi ve damgayı taşıması, saldırıda Alevi düşmanlığının da önemli bir rol oynaması, sonrasındaki Ankara-istanbul cenaze törenleri ve diğer gösteri yürüyüşlerinde kırmızı bantlar takılması, Ali'ye ait resimler taşınması ve sloganlar atılması da bunun göstergesidir. Böylece bu yazıda kısaca da olsa Alevilik konusunda doğru bakış açısının ne olması gerektiğine dair kimi saptamaları yapmak

gerekiyor.

Alevilik; islam dininin etkisi altında kalan toplumlarda, müslümanlığın doğuş evrelerinde Ali ve taraftarlarının uğradıkları haksızlıklar ve baskılar nedeniyle oluşan tepki etrafında çıkış yapan, hakim sınıflara karşı ezilen ve sömürülen sınıfları kucaklayan bir hareket olarak yaygınlaşan, sınıf mücadelesinin evrilişi boyunca da ülkemiz topraklarında giderek toplumsal muhalefetin bir başkaldırı sembolü haline gelen, bu anlamda da ilerici ve demokratik unsurları bağrına daha fazla toplayan bir akım olmuştur. Alevilik, tarih boyunca egemenlerin halk kitlelerine sundukları yönetimin doğurduğu sıkıntıların beslediği bir temelden de güç alarak her dönem canlı kalmış, islamın yasakladığı felsefeyi bünyesinde şekillendirerek özgün bir ideolojik olgu haline gelmiştir. Hümanist anlamda bir dünya görüşü çerçevesinde, Anadolu'nun çeşitli aile soyları ve toplulukları bünyesinde islam inanış kuralları bütününden esas itibarıyla kaymayan bir akım olarak yer edinen Alevilik, çeşitli önder ve düşünürleri eliyle kendi felsefesini daha derli toplu sunar bir konuma ilerlemiştir. Yeryüzünün ortak bir yurt olduğu, dünyanın insanların ortak kullanımını için var bulunduğu, bütün insanların hiçbir ayırım ve istisna olmaksızın eşit ve kardeş olduğunu savunmakta, kaderciliği reddetmek ve şeriat kurallarını benimsememekle, emeğe saygıdan bahsetmek ve çağrıda bulunduğu kitlelere önerdiği yaşam biçimiyle de komünal nosyonlar taşımaktadır. Ne var ki Alevilik, bilimsel bir ideoloji olmayıp hümanist ve dinsel çerçeveyi aşamadığından sınıfsal bir öz yakalamayı da başaramamış ve kaçınılmaz olarak da tarihin ileri doğru akışında ciddi bir fonksiyon oynayamamıştır.

Sünniliğe karşı muhalefetteki dinsel bir mezhep olarak, Anadolu'da ve Kürdistan'da sınıfsal anlamda muhalefette bulunan halk kitleleriyle daha sıkı kaynaşmış ve sınıf çatışmalarında karşılıklı etkileşimle giderek zulme, baskıya ve haksızlıklara karşı koyuşun sembolü olarak varlık göstermiştir. Kalender, Baba İshak, Börklüce, Şeyh Bedrettin, Celali vd. halk isyanlarının tümü Alevi geleneğinin hem ürünü hem de yapı taşları olmuşlardır. Yaklaşık 13 asır boyunca ülkemiz topraklarında toplumsal haksızlıklara

ve zulme karşı halk kitlelerindeki hoşnutsuzluğun, başkaldırının simgesi olan Alevilik; kuşaktan kuşağa beslediği ve büyüttüğü kendi felsefesiyle de etkinlik kurduğu halk kesimlerinin demokratik, yurtsever ve ilerici bir ruhla donanmasına kaynaklık etmiştir. Bu nedenle ki toplumun alevi kesimleri devrimci dönüşüm ve etkileşime daha yatkındır. İslamiyetle bir tür rönesans ve reform hareketi gibi sayılabilecek Alevi düşünce din olgusuna laik bir anlayışla yaklaşmış, kaderciliğe ayak direyen bir nitelik arz etmiştir. Bütün bunlardan dolayı Alevilik dinsizlik ve din düşmanlığı diye lanse edilerek kitlelerden tecrit edilmeye çalışılmış; hakim sınıfların, iktidardaki sünni kesimin sürekli baskısı ve yıkıcı, kısıtlayıcı tavri ile karşılanmış, yasak kapsamında görülmüştür.

Karşı-devrimci sınıfların böl-yönet siyaseti öteden beri, her alanda ve her fırsatta olduğu gibi çokça mezhepsel ayrımlarda da kendini göstermiştir: Ülkemizde de Alevi-Sünni çelişkisi sürekli tazelenmiş, sıkça çatışma düzeyine çıkarılmıştır. Bu çelişkiyi sıcak tuttuğu, derinleştirdiği ve kızıştırdığı oranda her türlü faaliyet bizzat teşvik edilmiş ve körüklenmiştir. Bu noktada esas olarak Sünni kesimin desteklediği açıkça da son yıllarda Alevilerin de ihmali dışı bırakılmasının daha doğru olacağı anlayışının devlet katında yer edindiği görülmüştür.

Düzenin değişmesinden ve sosyalizmden yana olan, bütün uluslara, sınıflara, dinlere ve mezheplere mensup olan herkes aynı saflarda yer almalı, devrim için birlikte hareket etmelidir. Bu güçlerin, dünyayı değiştirme ve tüm ayrımcılıklara son verme yerine kişisel, zürresel, mesleki, mezhebi, dinsel vb. sorunlarını çözmek için mücadele vermeleri düzene yöneltilemediği ölçüde sınıf savaşını ilerletilecek bir özellik taşımaz. Mezhep kökenli örgütlenme ve faaliyetlerin sınıf mücadelesini saptırıcı ve bölücü, dinsel öğeleri canlı tutucu bir özellik taşıdığı yadsınamaz.

50. T.C HÜKÜMETİ 50 SAATTE ESKİDİ

Şeriatçı yobazlar eliyle gerçekleştirilen Sivas katliamının tartıştığı sorunlara kısaca değinmemiz ve olayı çok yönlü sorgulamamız bugünün hızlı devinin koşullarında özellikle önem taşıyor. 93 yazı, siyasi atmosferin ısısını yükselterek sürüyor. Sivas katliamı, tansiyonun yükselişinde ciddi bir rol oynarken bu olay vesilesiyle gösterilen toplumsal tepki ve tavırların doğru bir analizine duyulan ihtiyaç dalga dalga açılan tarihsel sürecin yeni aşamalarında artık seyirci konumundan kurtulmanın ateşleyicisi olacak gibi gözüküyor. Kürdistan'daki yangının dumanları bütün ülkeyi sardı. Memurlara verilen sefalet zammı, kaynamayı gürtülü bir sallanmaya dönüştürdü. Yeni hükümet de eskidir artık. Yeniyi eskiten eskimek değil, eskisinden farksız olduğunun görülmesi, yeniliğinin biçimselliğinin erken fark edilmesi olmuştur. Çabuk eskimek herşeyi çabuklaştırıyor. Elini çabuk tutma telaşı herkese bulaşıyor. Telaş aynı zamanda kargaşanın ebesidir. Kargaşa ile içiçe geçmiş iktidarsızlık ve anarşi yasallığı zorluyor. Meşruyetin yitirilmesi yaşadığı yöntemlere daha çok başvurulmasının ana nedeni oluyor. At izi, it izine karışıyor, izler birbirini gizliyor. Bu izleri bulup çıkarmak ve olayları yerli yerine koymak da bizim işimiz. Bu işi layıkıyla kotarmak bugünden çok yarın için önemlidir.

"Ağır tahrik var" diyenler ırz düşmanlarıyla aynı kafayı taşıyorlar. Tecavüzcüdür bunların hepsi Mumcu'nun ölümünün hemen ardından failerin bulunacağına dair namus sözü vermiş bunlar. Namussuzluklarını açıkça belgeliyorlar. Almanlara Solingen'deki dazlak katliamında itfaiye 7 dakika geç geldi diye küfür edenler 7 saatlik Sivas katliamıyla küfürün hangi düzeyini hak ediyorlar. Ekip otosunun hoparlörünü katliamcılara tahsis edecek, birlikte oteli taşılayacak kadar adileşen Türk polisi; Sultanahmet'te Sivas olayı protestosunda, Ankara'daki memur eylemlerinde kendisi de memur olduğu halde görev ve yetkisinin çok ötesinde davranarak (emir kulu lafi adı bir yalan) çirkeleşebiliyor. Herkesle dalga geçer gibi bu namussuzlar ve katiller sürüsünün en tescillerinden Türkiye aynı günlerde gazetelere, seçimlerde bile vermediği çapta yarım sayfa "ülke bütünlüğü tehlikede" ilanı veriyor. Bütün bunlar, çıkan civinin kaybolduğu yani yerine konma şansının olmadığını gösteriyor.

Önce hükümete güvenoyu vermek ve katliama ortak olmak, sonra da ağlayıp sızlamak fayda vermiyor.

Tansu Çiller makyajlı DYP-SHP koalisyon hükümeti işçilerle geniş halk yığınlarını karşı karşıya getirmek için bütün yolları deniyor. Geçmiş icraatlarının temelini oluşturan vaatlerin birer aldatmaca olduğu nun halk tarafından görülmesinden sonra; daha da saldırganlaşan hükümetin ekonomik politikası; **özelleştirme** üzerine oturtulmuş.

Politika bu olunca halkın ve kamuoyunun dikkatlerini başka yönere kanalizasyon ederek; yerine göre umut, yerine göre de tehditler savurup gündemi saptırmaya çalışıyor. Geçmiş dönemlerde bu yöntemi özel başarılı bir şekilde uyguluyordu. Şimdi aynı yöntemi Çiller'le izliyoruz. Zaten davranışlarıyla böyle bir imaj yaratmış bulunuyor. Ne diyor başbakan: "İşçiye memura acımayacağız", "Halk işçiye feda edemem", "Memura işçiye fazla zam vermek enflasyonu artırır" Hazretleri sanki TİSK başkanı ve sözcüsü! Başka olması da düşünülemez. Mal varlığı yarım trilyonu aşan bir başkanın kendisini halk için de sayıp; işçileri de karşı kefeye koyması demagojiden öte bir anlam ifade etmez. Çiller'in yandaşları ve savundukları kapitalistler ve para babalarından başkaları olamaz.

Suyu bulandırıp gündemi saptırmanın altında yatan neden; hükümetin emekçi halka yönelik saldırısının bugün için önemli bir halkası olan **özelleştirme** hareketini sorumsuz halledilebilir. Bunda, görünen o ki havayı yaklamaya başlamıştır. Sermaye, düzen partileri ve burjuva basın bir çizgide bulmuşlardır. Hatta partiler arasında kimin daha hızlı **özelleştirme** yanlısı olduğu konusunda bir yarış var. İşin özünü yani işçi sınıfı cephesinden, demokratik kitle örgütlerinden ve diğer halk örgütlenmelerinden net bir tavır ve ortak bir mücadele hattının bir türlü yakalanamamasıdır. Burada anlatılmak istenen, "özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya hayır" söyleminin slogan düzeyinden çıkılıp; **hayır** genel bir karşı koyma ve somut bir güce dönüşürme sorunudur.

Özelleştirmenin boy hedefi olan **KİT**'lerde 600 bine yakın kamu çalışanının TİS süreçlerinde yükselen eylemselliklerin özelleştirmeye karşı genel bir direnişe dönüştürülmesi olanaklarının uç verdiği bir dö-

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Özelleştirmenin hedefleri

nemde; sarı ve gerici **TÜRK-İŞ**'in yeni patronu **Meral** tarafından **telefon diplomasisinin** telleri arasında boğdurulmuştur. "Benim düzenle yüzde on barajı dışında sorunum yok" diyen **Nebiöğlu** ve başında bulunduğu çağdaş patentli **DİSK** buna uygun olarak tüm enerjisini işyerlerinde **TÜRK-İŞ**'ten üye ayarlamaya vererek süreci geçirmiştir.

Oysa saldırının temel noktası sendikalara yöneliktir. Kısacası özelleştirmenin ağır bedeli halka ve emekçilere ödettirilecektir. Böyle bir saldırının göstere göstere gelmesine karşı, ortak bir tutum ve mücadele içine girilmemesi büyük bir sorumsuzluktur. Sendikal rekabetle işçi sınıfını bölen bu sendika ağaları yarın birbirlerinden çalışacakları üye bulamayabilirler.

Türkiye Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) tarafından özelleştirme ile ilgili olarak hazırlanan bir raporda özelleştirme sağın ideolojik bir eylemi" olarak nitelendiriliyor. İngiltere, Fransa ve Arjantin'deki uygulamalarında ortaya çıkan somut

durum; özelleştirme sonucunda bu ülkelerde fiatların artması, işsizlik, ücret ve sendikalaşmadaki gerileme olarak gösteriliyor. Raporda Türkiye'de özelleştirmenin ne gibi olumsuzluklar getirebileceği şöyle ifade ediliyor: "İMF ve Dünya Bankası gibi uluslararası tekelci sermayenin finans kuruluşlarının ülkemiz üzerindeki egemenliği daha da artacak. Ulusal sanayiinin gelişmesi duracak. Geri kalmış bölgelere yatırım sözkonusu olmadığı için, bölgeler arası dengelessness daha da artacaktır. Özelleştirme ile birlikte önemli ölçüde vergi kayıpları ortaya çıkacaktır. Politikanın gerçek amacı işten çıkarmalar, çalışma yaşamındaki baskılar artacak, sendikasılaştırma hız kazanacaktır. Böylece sosyal devlete son verilecektir"

TÜSİAD'ın, TİSK'in tüm yalın ve demogojileri KİT'lerin bir an önce sermaye tarafından yutulması içindir. Bu nedenle Türkiye'deki ekonomik gericiğin suçu KİT'lere yükleniliyor. Oysa özelleştirmenin gündemde olmadığı dönemlerde KİT'lerdeki verimlilik toplamı genelde özel sektör sahibi kuruluşlarından daha fazladır. Ne zamanki özelleştirme gündeme sokuldu; program gereği KİT'ler yatırım finansından kasıtlı olarak verimliliği. Özel bankalardan yüksek faizle borç para alan bu kuruluşlar yavaş yavaş sermaye tarafından yutulma konumlarına sokulmuş oldu.

Genel olarak özelleştirme, emperyalist kapitalizmin uluslararası planda işçi sınıfına ve onun örgütlerine saldırının bir sonucudur. Bilinerek oynanan bir oyundur. Ülkemizdeki uygulamalar bunun bir parçasıdır. Her yönüyle açmazlar içinde bulunan, devlet kendisini güçlü gösterme imajını özelleştirmeye sarılarak göstermeye çalışıyor. Emperyalistlerin Finans kuruluşlarından alınan kredilerle hem KİT'ler yutulacak hem de krizini aşmak için güçlü devlet imajını arttıracaktır.

Bu nedenle özelleştirme halka bir saldırdır. Bütün işçi sendikaları, DKÖ'ler geniş bir cepheye karşı koymalıdır. Yoksa geç kalınmanın acısını bütün toplum birlikte çekecektir.

545 BİN İŞÇİYİ ŞAŞIRTAN İMZA

Türk-İş geri adım attı ve işçiyi sattı

İSTANBUL/ Özgür Gelecek- 545 bin işçinin toplu sözleşme görüşmeleri 11 Ağustos'ta sona erdi. İmzalanan TİS'e göre; Kamu işçilerinin ücretleri 1. altı ay için yüzde 37, ikinci altı ay için de yüzde 28 arttı. Sözleşmenin sonucu, yani "satış" bir çok kesim tarafından "normal" karşılanırken, bazıları da şaşırtdı. Çünkü Türk-İş 10 Ağustos'ta grev kararı almıştı. Bu karara göre 25 Ağustos'ta kesin greve çıkacağını duyurmuştu. Bunun ardından **Patronların anası Tansu Çiller** "O halde işçiye istediği parayı verip vermeyeceğimizi halka soralım" dedi. Amerikan vatandaşı

Başbakan, "halk ağzı" ile televizyondan şöyle seslendi. "Her hafta faiziyle birlikte trilyonlarca lira zaten borçlanıyoruz. Bunu da ancak borçlanarak verebiliriz. Eğer versek, bütün halkı yine borca sokmuş oluruz."

Ve Brezilya dizilerini alıştırılmış halk vardı karşısında. O nedenle bu dizileri aratmayacak bir film çekildi: "Ulusa sesleniş!" pozu, bakış, ses tonu, sahte gülüşleri, analık edebiyatı... Herşeyiyle inandırıcı olmayan Başbakan, "İcraatın başından" Brezilya versiyonunda başrol oynadı.

Sözleşme öncesi Medya'nın ya-

pay bir "kapışma" diye nitelediği görüşmelerde aslında işaret önceden çakılmıştı. Ama niye bu kadar uzatılıyordu? Yanıt kolaydı. Çiller **Demir Leydi** idi. Güçlü idi. Mücadele edecek ve galip gelecekti. İşçiye karşı başından bu yana düşmanlığı açıkça ortada olan Çiller, işçi ve halk'ı iki ayrı kefeye koyarak işçiyi, halktan tamamen koparmayı planlamıştı. Özellikle de özelleştirme ve dolayısıyla taşeronlaştırma ve sendikasılaştırma planlarını kolaylaştıracak "sendikal işçi düşmanlığını" körüklemeye çalıştı. Televizyonda ve gazetelerde **halk'a "İşçiye parayı verelim mi?"** diye sordu.

Bu pazarlık baştan sermaye tarafına yontulmuştu. Ama bunu halka "süsleyip" öyle anlatılmıyordu. Anlatıldı. **Ulusa Sesleniş** filminde yönetmenin biçtiği rolü harfiyen oynadı **Demir Leydi** hanım. Bu roller çok sırttı. Türk-İş'in ağası **Bayram Meral** de ağalığı gizleyemedi. Sonuçta tabanın gündür sokaklarda çıkardığı sese, Meral'in'in kulaklarında sürekli çınlayan sese rağmen işçi peşkeş çekildi. Ve Türk-İş özelleştirmenin, işçi kıyımlarının, taşeronlaştırmanın önünü açmış oldu. Ancak işçi sınıfının sözleşme görüşmeleri sırasında sessiz kalmadığı düşünülürse, Türk-İş'in açtığı gediği kapatacak gücü de toplayacağı açık. Şu açık ki sınıf, yolu genel greve doğru açacak. Ve yanıtını genel grevle verecek.

"SERMAYE GALİPTİR"

İstanbul Şubeler Platformu'nun yürütmesinde görevli olan **Orhan Coştur** bu sözleşmenin galibi olarak sermayeyi gösteriyordu. Türk-İş'i tabandan kopuk olarak niteleyen **Harb-İş** İstanbul Şube Başkanı **Orhan Coştur** "Türk-İş Genel Başkanı sözleşmeyi, ülkenin içinde bulunduğu durumu göz önüne alarak imzaladık derken neyi kastediyordu" diye soruyordu. "Özelleştirme mi, işçi kıyımları mı, sendikasılaştırma mı? Güneydoğu'daki katliamlar mı? Yani devlet 'Bu kadar sorun var, ben aradan çekileyim, başınıza bela olmayayım' mı demek istedi" diye soruyordu.

Coştur, Çiller'in 100 trilyon diye söz ettiği işçi ücretlerinin 50 trilyonunun daha işçinin eline geçmeden bordrodan vergi olarak geri aldığı niye söylemediğini soruyordu. Yine "Basını yağlama" olarak nitelenen 2,6 trilyondan niye söz etmiyor diyordu? Ya holdinglerin kârı? Sadece Akbank'ın 92 karının 1 trilyon olduğunu neden anlatmıyor? diye soruyordu. Ve Akbank vergi miktarı sadece yüzde 8'di. İşçinin ise yüzde 35. Çiller bunu niye açıklamamıştı.

SUBELER PLATFORMU: "İKTİDARIN VERDİĞİNE RAZI OLDUNUZ"

Sözleşmenin imzalanmasının ardından önce İstanbul, İzmir ve Eskişehir'de Sendika Şube Platformları toplantı yaptı ve birer basın açıklaması yayınladı. İstanbul Şubeler Platformu'nun **Türk-İş Genel başkanlığı'na** başlığıyla hazırladığı basın açıklaması şöyleydi. "1993 dönem Toplu İş Sözleşmelerinin bittiğini televizyonlardan hayret ve şaşkınlık içinde öğreniyoruz.

Neden hayret ve şaşkınlık? Çünkü; bir gün önce yapılan Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun toplantısından sonra bizlere verilen bilgi, ücrette yüzde 40- yüzde 30'un altına kesin inilmeyeceği ve bunun Türk-İş Başkanlar Kurulu'nda ittifakla alınan ilke kararına sahip çıkılarak, siyasi iktidarın verdiği razi olunma durumu ile karşılaştık.

Sözleşmelerde; ücretler, iş güvenliği ve taşeronlaştırmanın engellenmesi için düzenlenen maddelerde geline nokta sınıfın taleplerini yansıtmaktan uzaktır.

Toplusözleşmesine sahip çıkan işçi sınıfının yükselttiği her eylemden sonra, Türk-İş Koordinasyon ve Başkanlar Kurulu'nun attığı geri adımlarla geline nokta üyelerimize insanca yaşayacak koşulları getirmemiş, aksine 550 bin kamu işçisi yüzde 73'lere tirmanan enflasyonla baş başa bırakılmıştır.

Siyasi iktidara karşı konulan tavırın verdiği umut, umutsuzluğa dönüşmüştür. Toplu iş sözleşmelerimizi sını-

İşçiye 2 anahtar (!) vaatmişti

fımıza yakışır şekilde bitirmediğini,

-Aldığınız kararlara kendiniz uymayarak ilkesiz bir şekilde geri adım attığınız,

-Siyasi iktidara taviz vererek özelleştirmenin önünü açtığınız için, İstanbul Sendika Şubeleri Platformu olarak böylesi onayladığınızdan dolayı

Başta Başkanlar Kurulu olmak üzere, Koordinasyon Kurulu ve Türk-İş yönetimini protesto ediyoruz.

Sizleri; TİS'lerin imzalanmasından sonra gündeme gelecek **ÖZELLEŞTİRME** ve **TAŞERONLAŞTIRMA** ile iyice hız kazanacak işten atılmalar, sendikasılaştırmaya karşı duyarlı ve kararlı bir mücadeleye çağırıyoruz."

TÜRKİYE GENELİNDE ŞUBELER TOPLANIYOR

Türk-İş'in tutumu üzerine bütün Türk-İş Şubeleri bir toplantı kararı aldı. 28 Ağustos'ta İstanbul'da Bostancı Gösteri Merkezi'nde yapılacak bu toplantıya Türkiye genelinde yaklaşık 3 bin sendikacı ve temsilcinin katılacağı sanılıyor. Bu toplantının programı şöyle;

- 1) Demokratikleşme
- 2) Özelleştirme
- 3) İşten atılmalar
- 4) Antidemokratik yasalar
- 5) Memurların grevli toplu sözleşmeli sendikal hakkı
- 6) Kürt Ulusal sorunu.

Meral; "Biraz geç oldu ama temiz oldu" diyor sanki, Çiller ise; "Hemen gımelimiyim TÜSİAD bekliyor" dercesine aceleci. İnönü de; "iyi yaptın Tansu" der gibi...

Genel-İş, Belediye-İş rekabeti

TÜRK-İŞ'e bağlı Belediye-İş ile DİSK'e bağlı Genel-İş arasındaki rekabet en üst boyutlarda. Yasal prosedüre göre 1994-94 dönemi için üye yazılım süresi 1 Ağustos'ta doldu. 1 Kasım 1993'e tarihin kadar yetki verilip verilmediği belirlenecek. 1 Ağustos'tan önce büyük bir telaşla üye yazılımını sürdüren Genel-İş geriye dönüşleri hesaplamadığı için bir çok yerde umduğunu bulamadı. Genel-İş'e geçen işçilerin tekrar geri dönüşünü engellemek için, çoğu zaman DİSK'in üst düzey yöneticileri de çaba gösterdi.

Süreğiden Genel-İş ile Belediye-İş arasındaki rekabet sendikaların yayınlarıyla körükleniyor.

yöneticiler geçiyor, sonra taban üye olmaya başlıyordu. Bunlardan en ilginç Küçükçekmece Belediyesi'nde yaşandı.

DİSK'in açtığı dönemlerde henüz görevde olan Belediye Başkanı Ertuğrul Tığlay "Benim DİSK'le gönül bağım var" diyerek işçileri orada örgütlenmeye çağırıyordu. DİSK'e geçişlerin başlaması ile işçiler arasında tartışma başladı. Ve işçiler geniş bir toplantı yaptılar. Bu toplantıda Genel-İş 6 No'lu Şube yönetimi ile Belediye-İş 2 No'lu şube yönetimi de vardı. Ve toplantı sonucu netleşen fikir "Bölünmemek" oldu. Ve DİSK'e geçmeme kararı çıktı.

Ancak toplantıdaki karara Genel-İş yöneticileri uymadılar. Ah-hap çavuş ilişkileri ile örgütle-

meye giriştiler. Bu öncelikle Ertuğrul Tığlay eliyle yürütülüyordu. Tığlay'ın emirleriyle, özel kalem müdüründen odasına kadar bütün üst kadro Genel-İş'e üye olmuştu. Bunun üzerine devrimci-demokrat işçiler bölünmeye önmek için bir çabaya giriştiler. Temsilciler de gittiği için, inisiyatif ele alan devrimci-demokrat işçiler DİSK'in şu an alternatif bir sendika olmadığını ve sorunların ancak birlikte mücadele ile aşılabileceğini söylediler. Bu konuda uzun uzun toplantılar oldu.

"SANA DELEGELİK VERECEĞİZ"

Genel-İş yanlıları çirkin politikalarla üye yapmaya çalışıyorlardı. "Sana genel-İş'te delegelik vereceğiz", "Şube yönetimine alacağız", "kadro vereceğiz" şeklinde yalanlarla işçiler üye oldu. Bu sırada "Sendikal rekabet" gereği çirkin oyunlar sergilendi. Genel-İş'e geçmeyenler sürgüne gönderildi. Örneğin İSBAK Baştemsilcisi Genel-İş'e üye olmadığı için başka birime gönderildi. (Bu Küçükçekmece'de böyleken başka şehirlerde daha farklı yöntemlere başvuru oluyorlardı. Örneğin Ankara'da Yenimahalle ve Çankaya'da ölü insanları sendika üyesi gibi gösterdiler.)

Bu arada Belediye Başkanı Ertuğrul Tığlay, 14 Haziran 1993'te görevden alınmış ve yerine Ali Rıza Gürkanat gelmişti.

Ve Küçükçekmece'de 1137'ü Belediye-İş üyesinin 800'ü Genel-İş'e üye oldu. Ancak yetki süresinin dolmasına 2 hafta kala Belediye-İş'e geri dönüşler başladı.

Üye yazılımının yasal süresi 1 Ağustos'ta bitiyordu. Bu nedenle DİSK'in yöneticileri 28 Temmuz'da Küçükçekmece'ye geldiler. Burada bütün birimlerde toplantılar yaptılar.

DİSK Genel Başkanı Kemal Nebioğlu, önce Temizlik İşleri Müdürlüğü'ne geldi. Nebioğlu, söze hayatını anlatmakla başladı. İşçilere son derece "göz yaşartıcı" bir konuşma yaptı. Burada 14 yıl öncesinin anılarını anlattı. 12 Eylül'de gözleri bağlı işkencede kaldığını hatırlattı. Belediye-İş'le, Genel-İş'i karşılaştırdı. Burada bir işçinin "Yeni TC. hükümetinin özelleştirme politikalarına, geçici işçi sorununa ve işçi kıyımlarına karşı DİSK'in nasıl mücadele edeceği" sorusu yanıt-sız bırakıldı.

Küçükçekmece Belediyesi işçilerinin yanına gelen Nebioğlu'nun tek düşüncesi vardı; 1 Ağustos'a kadar çoğunluk işçinin sendikaya üye olmasını sağlamak, geri dönüşleri etkilemek. Bu nedenle aynı gün Fen İşleri Müdürlüğü'ndeki işçilere de bir konuşma yaptı. Bu sırada kendisine işçi kıyımı taşeronlaştırma, Kürt sorunundan bahseden bir işçiye "Sendika bir siyasi örgüt değildir" dedi. Sendikaların sadece ekonomik örgüt olduğunu söyledi. Nebioğlu, Özgür Gelecek'in ilk sayısındaki "Sınıf sendikacılığı" yazısını kendisine gösteren bir işçiye ise şöyle yanıt verdi; "Ben sosyalist basını tanımam."

Ancak Nebioğlu'nun konuşması işe yaramadı. 300' yakın Genel-İş üyesi eski sendikasına geri döndü. Bu geri dönüşler hala sürüyor.

K.Çekmece'de İşçidüşmanı eski başkan Tığlay ve DİSK

Küçükçekmece'de 1989 Yerel seçimleri ile Belediye başkanı seçilen SHP'li Ertuğrul Tığlay 4 yıl görev yaptı. Bu 4 yıllık görev süresince işçiler uzun eylemlerle başında sık sık yer aldılar. Oyle ki, eylem yapmadan maaşlarını alamaz hale geldiler. Bu süre içinde toplam 200 gün iş bırakıldı ve 23 kez eylem yapıldı.

29.4.1992 tarihinde Küçükçekmece işçilerinin 92-93 dönemi Toplusözleşmesi bağlandı. Bundan 2 gün sonra Ertuğrul Tığlay yolsuzluk iddiasıyla görevden alındı. Yerine vekil olarak gelen SHP Meclis üyesi Ali Rıza Gürkanat Tığlay'ın imzaladığı sözleşmeyi tanımadığını söyledi ve 3 ay süren mahkemeden sonra sözleşme "tanındı."

Bu arada Ertuğrul Tığlay da Ağustos 1992'de İçişleri Bakanının emriyle göreve tekrar döndü.

İşçilerin "Son eylem"i 12 Aralık 1992'de gerçekleşti. Bu tarihte işçiler halen TİS farklarını alamayınca 23. kez iş bıraktılar. Bu olayda polis işyerini bastı ve 33 insanı gözaltına aldı. Bu kişiler ayrıca işten de atıldılar. Bunun üzerine bütün işçiler tekrar iş bıraktı. "Arkadaşlarımız geri alınana kadar çalışmayacağız" dediler. Asıl çiyamet bundan sonra kopacaktı. Çünkü 33 işçinin geri alınması üzerine iş bırakan işçilerden 343'ü daha atılmıştı! Ve 18 Ocak 1993'te açlık grevine başlandı. 13 gün süren açlık greviden sonra Tığlay işçilerin taleplerini kabul etti.

Küçükçekmece'de bu son eylem oldu. Bu olaydan sonra Genel-İş devreye girdi. Ve sendikal rekabet devri başladı.

Milyarlar kazanan tramvayın işçisi ayda 900 bin alıyor

İstanbul/ Özgür Gelecek-Her gün bindiğimiz tramvayın üniformalı işçileri de isyan etti. 900 bin lira gibi bir kölelik ücreti ile çalışmaya dur dediler. Çalışma koşullarını protesto için iki saat ya da yarım gün süreyle iş bıraktılar. 138 işçi 5 Nisan'da işe başladılar. İstanbul A.Ş. adlı şirketin bünyesinde çalışan işçiler, patronları Naci Başer'in SHP'li olduğunu ve Nutrettin Sözen'in çok yakın arkadaşı olduğunu söylediler. Tramvay çalışanları 5 Ağustos'ta birçok arkadaşlarının atılacağını öğrenince eylemliliklere başladılar.

İstanbul Ulaşım A. Ş.'nin çalışanlarının atılmasının asıl neden Demiryol-İş sendikasında örgütlenmeleri. Çoğunluğu sendikaya üye oldu ve Bakanlıktan yetki alma aşamasına geldi. Bunu duyan patron zaten iş güvencesi olmayan, 3'er aylık sözleşmelerle işe aldığı işçileri atmaya kalktı.

PROTESTOLARIN ARDINDAN

İşçilerin hem sendikalaşması hem de haklarını aramak için bir kaç kez eylem yapması İstanbul A.Ş. işverenini oldukça kızdırdı. Patron şefler aracılığı ile baskıyı artırdı. Artık işten atılma anında işçiyonda gerçekleşiyor. Bir işçi şöyle diyor: "Şef dün sabah geldi. 'Senin işin bitti. Muhasebeye gel' dedi." İşçiler bu şekilde alınmalarından oldukça tedirginler. Polisin gözetimlerinden söz eder gibi anlatıyorlar işten çıkarılmaları. Bir işçi "Biraz önce bir arkadaşı daha götürdüler" diyor. Bu şekilde işten çıkarılmalar sonucu Nisan ayında 165 olan işçi sayısı bu gün 138'e inmiş.

Gece rüyalarında işten atıldıklarını görüyorlar. "Arkadaş geçen sa-

bah anlatıyordu. Rüyasında muhasebeden çağırıp çıkışını vermişler. 'Bu gün çıkışımı mı verecekler acaba?' diye bekledi hep." "İşten atılmayı ölüme benzetiyorlar. "Ecelini bekleyen bir hasta gibiyiz" diyor biri. Oysa onlar bu işe "İleride gelecek sağlamak için" girmişler. Bir başkası şöyle anlatıyor: "Büyük bir umutla girmiştik. Birden yine boşluğa düşeceğiz." Korkularını anlatmayı sürdürüyorlar.

-Şef yanımıza yaklaşıncaya 'acaba çıkış mı getirdi' diye düşünüyor herkes.

-Şef gelip hemen (Üniformayı kastederek) "Üzerini çıkar" dedi.

-Buranın kazancı milyarları buluyor. Bunu gizleyemezler.

900 bin lira maaşın yetmeyeceği kesin. Bu nedenle kimi ek iş olarak ayakta boyuyor, kimi çay ocağında çalışıyor. Bütün bu strese, tempoya dayanamayıp "Kafayı üşütenler de" var. Arkadaşı böyle birindensöz ediyor: "Biz burada kaç vatandaş girmiş diye biletleri sayıyorduk. Arkadaş 488 dedi. 499'da kaldı. Sürekli 499 diyor. Ne oldu diye sorduk. Ne sorsak 499 diye yanıt veriyordu. Onu götürdüler. 499 diye bağıra bağıra gitti."

İstanbul A.Ş.'nin sözleşmeli işçileri bütün bu koşullara karşı örgütlendiler. Azılı patrona karşı mücadele ediyorlar. Çünkü biliyorlar ki "Onlar Umudun düşmanıdır." Bilincin,eleceğin, hayatın... Onlar milyarlarca lira harcadıkları nişanlarını, düğünlerini fütursuzca sergilerler kendi medyalarında ve ah-laksızca yine kendi medyalarında "Zarar ediyoruz" diye ilan edip, karın tokluğuna "köle" çalıştırıyorlar. Oysa yaşamının direnmek olduğunun bilincine varan her işçi, bu keneleri omuzlarından atıp umudu sırtlamak zorunda.

İşçinin hası Trabzon'dan ve Romanya'dan çıkar!

İstanbul/Özgür Gelecek-Zeytinburnu'nda Romen işçilerle karşılaşyoruz. Onların bir de "patronu" var. Bir taşeron. Bu işçiler bir araba galerisinin binasının yapımında görevlendirilmiş. Bu galerinin Renault Firmasına ait olduğunu da öğreniyoruz. Taşeronu çağırıp "Neden Türkiye'den işçiler çalıştırılmıyor" diye sorduğumuzda "Buranın adamı çalışmıyor" diyor. "Saat 5 dedin mi işi bırakıyor!"

Taşeron işçilerinin oturduğu barakalar oldukça bakımsız. Akşam üzeri ve paydos etmişler. Bunlar kapının önünde oturuyor ve biralının yudumuyorlar. Trabzonlu bir işçiye niçin İstanbul'a geldiğini soruyoruz. Anlatıyor: "Trabzon'den gelmemin sebebi şudur; Orada iş sahası yok." Taşeron ise işçinin çaresizliğini de şu cümleyle ifade edip acındırıyor; "Ya adam vuran ya hırsızlık yapacan. Trabzon'da başka iş yok."

İşçilerin hiçbirinin sigortası olmadığını öğreniyoruz. Bu zaten bütün taşeron işçileri için böyle. Ama taşeron bize Almanya'yı örnek gösteriyor. "Almanya'da kaçak çalışanların sigortası var mı?" Bu arada masanın etrafında oturan işçilerin hepsine "konuşmayın" sinyali veriliyor. Ancak bir işçi "Ben üç aydır buradayım benim sigortam yok" diyor. Taşeron "Niye yalan söylüyorsun" diyor. "Sen üç gündür buradasın." Ve adamı susturuyor. Adının İbrahim Yazıcı olduğunu öğrendiğimiz taşeron fotoğrafını çekmemiz için izin veriyor. Ama işçilerden biri objektiften kaçıyor. Nedenini de şöyle ifade ediyor: "Şimdi Trabzon'da okurlar. 'Bizim İrfan gitmiş İstanbul'a. Nerelerde çalışıyor' derler."

İbrahim Yazıcı'ya Renault'un neden Trabzon'dan işçi getirdiğini yeniden soruyoruz. Yazıcı her konuya yanıt vermekte ustalaşmış. Şöyle diyor: "Dürüst adamı herkes seçer." Ondan işçilerin si-

gortalı olup olmadığına dair belge istiyoruz. Ve belgeler "Muhasebede" olduğu için gösterilmiyor. Bu konuya çok canı sıkılıyor ve o soruyor: "Özel sektörde çalışanların hangisinde sigorta var?" Bu kanun Özal'ın zamanında çıkmış. Oyle diyor.

Küçük barakalarda 2 Romen kadın görüyoruz. "Kim bunlar?" diye sorunca "Ahçılarımız" yanıtını alıyoruz. Önce onlar için "Türk" diyor. Konuşmak istiyoruz. "Köyden yeni geldi. Çekiniyor" yanıtını alıyoruz. Kadınlarla konuşmakta ısrar ediyoruz. Taşeron bu kez "Türkçe bilmezler" diyor. (Hem Türk hem Türkçe bilmiyorlar!) Sonunda onları sıkıştırınca Romen kadınlar olduğunu, Romanya'dan çalışmak için geldiklerini söylüyor. Romenlerin Türkiye'ye "Ahçılık"

yapmak için gelmediğini bildiğimizden yeniden sıkıştırıyoruz taşeronu. "Bir konuşalım" diyoruz. Ok gibi fırlıyor ve kadınlar işaret yapıyor. Sonra bize dönüp "Türkçe bilmiyorlar" sözlerini tekrarlıyor. Kurmazca.

Kadına sorduğumuz hiçbir sorunun yanıtını alamıyoruz. Her soruda Taşeron'un yüzüne bakıyor. Oradan ayrılırken düşünüyoruz. 50-60 bin lira yevmiye ile çalıştırılan bu insanların bütün duygularını iyi biliyor bu taşeron. Belki de bedavaya bile çalışıyorlardı. Bir taş çorba, bir kuru yatak ve bir de Romen kadın karşılığında Kapitalizm insanı işte bu kadar aşağılıyordu. Bu sistem eliyle daha azgınca sömürmek için yaratılan taşeronlar da bu sistemin ürettiği işte böyle aşağılık insanlardı.

Taşeron İbrahime Yazıcı (en sağdaki) sigortasız işçilere zorla sigortalıym" diyor.

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Mecburum Mecbur değilsin

Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'nda beraberdik İbo'yla. Bir gün geldi, cebinden bir borç listesi çıkarı. "Batiyorum" dedi. "Şu borç listesine bir göz at" Baktım, borç rakamları sıralanmış baştan aşağı. Şaşırmadım. En büyüğü de bana olan borcun rakamıydı. "Sen" dedim, "Türkiye'yi eleştiriyorsun ama, borçlanma siyaseti bakımından hiç farkın yok Türkiye'den" "Peki ne yapayım?" dedi. "Gel sana biraz akıl vereyim" dedim. Alt kata, kantine indik. Oturduk karşılıklı. Birer oralet ismarladım. "İlkin" dedim, "sen çok dergi alıyorsun. Varlık, Yeni Ufuklar, Soyut, Yeni Adımlar, Türk Dili, Ant vs. vs." Bakışlarının iklimi değişti. "Yoo bunu yapamam!" dedi. "Yarısını al bu dergilerin", dedim. "Yapamam" dedi. "Ben bu dergilerde, bazı önemli edebî yazılar var, onları izlemek zorundayım" "ohoooo" dedim. "Sen hem karnım doysun hem çörek tam kalsın diyorsun, olmaz!" "Ama sen, emperyalizm gibi kavgamın gidasını kesiyorsun, olmaz" diye diretince, "başka yolu var mı?" diye sordum. Listesine bir göz attı. Her zaman yaptığı gibi alının terini avucunun içiyle sildi. "Ne biçim adamsın" dedi, "Roman yazıyorsun, şiir yazıyorsun ama bir tek edebiyat dergisi okumuyorsun" Cevap vermek istemedim. Sağa sola baktım, "Okumaya zamanım olmuyor, Cumhuriyet'te Türk Solu'nu ancak okuyorum" dedim. "Sana bir teklifim var" dedi, "edebiyat dergilerini ortak alalım" Teklif hiç hoşuma gitmedi. Cumhuriyet'te Türk Solu'nu alıyordum, birkaç derginin daha sırtına binmesini istemiyordum. Reddedemedim de, cebimdeki ve hesabımdaki parayı kuruşu kuruşuna biliyordu. Ben sunca devam etti. "Sen ot gibi yaşamayı benimsemiş bir insansın" dedi, "dergilere ve yeni çıkan kitaplara para vermiyorsun. Deve kuşunun başını kuma gömmesi gibi, gömmüşsün kafanı okul kitaplarının klasik romanlarına, donmuş, klasikleşmiş. Yeni siyaset, yeni edebiyat, yeni hayat sana küsmüş. Gel şu edebiyat dergilerinin alımına ortak ol, daha önemlisi, bu dergileri oku, tartış özümle" Akıl vereyim derken akıl vermeye başlamıştı. "Bi dakka" dedim, "ben konuşmamı bitireyim, ondan sonra, önerilerin neyse sen sıralarsın" kabul etti. Gülümseyerek dinlemeye başladı beni. "İkinci olarak" dedim, "Sen çok kitap alıyorsun. Mecbur değilsin yayınevlerini zengin etmeye" "Mecburum" diye hemen karşı koydu. Bir alacaklı olarak "Mecbur değilsin" dedim, "Başkalarının ödünç alıp okuyabilirsin" Pesuphanallah derce-

sine başını iki yana salladı, "Ben" dedi, "aldığım kitabı döne döne okuyorum, altını çiziyorum, kenar notları düşünüyorum, cebimde gezdiriyorum, her kitabı, tasarılarının dayanacağı dökümanların bir parçası ve elimi attığımda hemen bulabileceğim bir kaynak olarak görüyorum" Diretince diretmedim. Ödün vermeye alışık bir adam olmadığını biliyordum. "Bak yine sözümü kestini, bırak bitireyim" dedim. "Tamam, devam et" dedi. "Sen okul dışına çıkıp da, yatılı yemeğine yetişemeyince, lokantaya gidiyorsun" "Ee ne yapayım, bir çorba içiyorum" diye atıldı. "Ol-maz" dedim "Bir çorba içen az salçalı bir pilavla devam eder ki, borçları birikmiş, yoksul, yatılı bir öğrenciyi yakışmaz bu. Öğle yemeğini kaçırдың mı, akşam yemeğine kadar sabredeceksin" Gülümseyerek alının terini avucunun içiyle sildi. "Sürekli okuyorum, gözlerim ağrıyor. Yatılı yemeğine ulaşamayınca mecburum" İki yudumda bitirdim oraletimi. "Sözümü kesme, mecbursun" dedim. "Sabah kahvaltısında, ekmeğin arasına bir parça peynir koy, kağıda sar, cebine at, acıkınca yersin" cevap vermedi. Memnun oldum. Devam ettim. "Bir yıl hiç elbise ve ayakkabı alma. Bak, yeni bir ayakkabı almışsın" "Mecburum. Ayakkabı, ayağıma küçük geldiği, tabanımı vurduğu halde altı ay giydim. Sağ ayakkabımın altı

delikti üstelik" Engin ve alabildiğine iyimser bir havadaydı. Çok daha iknacı bir havada, "Mecbur değildin" dedim. "Ayakkabını haftada bir boyayacaksın. Altı delindi mi, parça kösele vurduracaksın" Arkaya yaslandı, "Ayağına basarak terlik gibi giyeceksin" diye sordu. "Arkasına basarak terlik gibi giyeceksin" dedim. Cevap vermedi, kafasının yattığına yordum bunu. Gayet memnun, devam ettim. "Kantinden uzak duracaksın. Ben dikkat ediyorum. Sen gece kütüphaneden yukarı çıkıyor, saat sekiz ile dokuz arasında, bir ÖMÜR yoğurdu yiyorsun. Kütüphaneye iniyorsun yeniden. İki saat okuyor, yeniden çıkıyorsun yukarı, kantin kapanmadan, saat onbirde bir şişe süt içiyorsun" Biraz düşündü, "Doğru" dedi gülümseyerek. "Mecburum, midem kazanıyor. Akşam yemeğini saat beşbuçukta yiyoruz. Beşbuçuktan, gece bire kadar okuyorum" Bu kadar insafsız olma, beni anlamaya çalış dercesine bakıyordu. Gayet ciddi dim. "Mecbur değilsin" dedim. "Dolabına ekmek al. Ben karavanadan artakalan patatesleri, fasulyeleri, nohutları, eşek baklalarını eziyor, ekmeğin arasına dolduruyorum. Bunu da kağıda sararak sıcak kalorifer radyatörlerinin arasına sıkıştırıyorum, tost gibi oluyor. Acıkınca çıkarıp yiyorum. Sen benim bu yöntemimi bilmiyor musun? Seni zaman zaman, kantin tostu yerken de görüyorum" Hemen itiraz etmedi, biraz düşündü. "Senden başka herkes kantin tostu yiyor" dedi.

Sonunda, borçları temizlemek için, bütün "mecburum"ları iptal etti, ancak ikisi hariç: Kitap ve dergi. Ben de, iki "mecbur değilsin"i iptal ettim: Kitap ve dergi. Kitapları ve dergileri ortak alacaktık. Ve alınan yeni kitaplarla yeni dergilerin tümünü okuyacaktım. İbo'yu borç batağına batıran asıl unsuru kitaplarla dergiler. Bir yıl içinde tüm borçlarını temizledi, bana olan borcu hariç. Okuldan atılıp profesyonel devrimci hayata başlayınca, "sana olan borcumu, devrimden sonra ödeyebilirim, diyecektim, ama bunu bile diyemem. Sana olan borcum tarihe karışmış oldu" dedi. Güldüm, "Niye?" dedim. "Çünkü ikimiz de profesyonalleştik. Ömrümüzün sonuna kadar, halk için, karın tokluğuna çalışacağız. Tüm küçük keseler, bir büyük kesede birleşti. Kahrolsun küçük keseler!" dedi.

"Mecbursun!" diyemedim.

Umut Yayımcılık Nihat Behram'la anlaştı

Yayınevimiz tarafından "Ser Verip Sır Vermeyen Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya- Hayatı Ve Mücadelesi" isimli kitabın yayınlanmasının ardından yayınevimizin, eksik ve yanlış bilgilendirmelerden dolayı çeşitli çevrelerce polemik yapılmak istendi. Yayınevimiz devrimci sorumluluğu gereği bu sorunu ortadan kaldırmak amacıyla, kitabın yazarı olan N. Behram'la Avrupa temsilciliğimiz aracılığıyla ilişki kurdu. Bu ilişki sonucu 18 Haziran 1993'te İsviçre'nin Basel şehrinde Nihat Behram'la varılan anlaşmayı, kamuoyunu bilgilendirmek için olduğu gibi yayınıyoruz.

Umut Yayımcılık

"Ser Verip Sır Vermeyen Bir Yiğit/İbrahim Kaypakkaya Hayatı ve Mücadelesi" adlı yapıtına ilişkin olarak yazar Nihat Behram ile Umut Yayımcılık arasında yayınevinin önerisi ve verdiği temsil yetkisiyle yapılan sözleşme:

Yapıtta hayatı ve mücadelesi anlatılan İbrahim Kaypakkaya'yı, önderleri sayan ve O'nun çizgisini izleyenlerin, söz konusu yapıtına duydukları içtenlikli büyük ilgi ve bunun bir ifadesi olarak, yapıtı olası ticari ve politik spekülasyonlardan sakınma duyguları ve kendi kurumlarında topluma sunma arzuları, Nihat Behram'ın da, aynı içtenlikle saygı duyduğu bir durumdur.

Ancak, ilk yayımlandığı 1977 yılından bu yana değişik yayınevlerince basımı yapılan ve genel olarak da sürekli yasak altında kalan yapıtı nedeniyle, yazar Nihat Behram'ın, başka yayın kuruluşlarıyla yayım hakları sözleşmeleri var iken, Umut Yayımcılık tarafından basılması, esas olarak Umut Yayımcılık'ın da istemediği bir yanlışlıktır. Herhangi bir kötü niyet taşıyor da olsa, yapılmış olan bu yanlışlık nedeniyle, Umut Yayımcılık, yapıtın yazarı ve yayım hakları sahiplerinden özür dilemektedir.

Karşılıklı devrimci hoşgörü, anlayış ve duyu birliği temelinde, yazarla yapılan görüşmeler sonunda, İbrahim Kaypakkaya'nın ölümsüz anısını, her türden tartışmaların dışında ve üstünde tutma noktasında yazarın gösterdiği hassasiyet, Umut Yayımcılık'ın da içtenlikle katıldığı bir duyu olmuştur. Bu sözleşme de, bu bütünlüklü anlayış birliğinin bir ifadesi olarak hazırlanmıştır. Karşılıklı güvensizliğin bir belgesi olarak değil, dostça ilişkilerin, mevcut politik sistem içerisinde güvenceye alınması zorunluluğundan kaynaklanmıştır.

Yazarla Umut Yayımcılık arasında yapılan bu sözleşmenin gerekleri olarak, Nihat Behram söz konusu yapıtının yayım haklarını Umut Yayımcılık'a devretmektedir. Umut Yayımcılık, kitabın ulusal ve uluslararası dillerdeki basımlarında, yazarın emek ve yazarlık haklarına saygılıdır ve yükümlülüklerinin bilincindedir. Yapıtın orjinal yapısının korunması ve geliştirilmesi konusunda, yazarla görüş birliği içindedir. Umut Yayımcılık, yapıtın kendisine özgü etkilerinin maddi ve manevi sonuçlarından yazarı yararlandırmaya özen gösterecektir.

Umut Yayımcılık, kitabının var olan tüm yayım hakları anlaşmalarının feshi ve bu hakların Umut Yayımcılık'a devri nedeniyle, yazarın telif hakkını kendisine ödemeyi kabul etmiş ve bu sözleşmeyle birlikte, ödeme mabzuzu da karşılıklı olarak imzalanmıştır. Yazarla başka yayım kurumları arasında bundan önce yapılmış bağlantı ve anlaşmaların doğan sonuçlardan Umut Yayımcılık sorumlu değildir.

Umut Yayımcılık, yazarın desteklenmesi, karşılıklı dayanışmanın geliştirilmesi ve manevi ilişkilerin güçlendirilmesi konusundaki özel düşünce ve amaçlarını, bu sözleşmeden farklı olarak ve ticari ilişkilerin dışında ve üstünde ele almaktadır.

Taraflar karşılıklı hak ve sorumluluklarının bilincindedir. Bu nedenle, bu sözleşme metninde tek tek belirtilmesine gerek duyulmamıştır.

Umut Yayımcılık'la Nihat Behram arasındaki dostluk, bundan böyle daha da sınırsız bir gelişme gösterecektir.

İbrahim Kaypakkaya

Hayatı ve mücadelesi

Kendine yapılmasını istemediğin birşeyi başkasına yapma

Baba oğlunu döğüyor, oğul büyü-yünce babasını. Adam karısını döğüyor, kadın fırsat bulunca kocasını. Abi kardeşini döğüyor, kardeş güc-lenince abisini.....

Zor, yani şiddet eğitimden, di-alogdan, tartışmadan her zaman önce geliyor toplumumuzda. Bizimz-daki faşist devletin ilkokullardan başlayarak bize verdiği eğitim bu, "zor" herşeyin başı olagelmış. Bu-nun tam karşıtı olan dalkavukluk, boyun bükme, yaltaklanma, zor te-orisiyle başabaş gidiyor toplumu-muzda. Öyle ya "Bükemediğin bile-ği öpeceksin" ya zorba olacaksın ya dalkavuk. Toplumun çeşitli tabaka-ları arasında bu anlayış özde aynı ol-makla beraber uygulamada çeşitlilik gösteriyor. Faşist devletin zoru kar-şısına, devrimci zoru, şiddeti çıkar-mak, koymak devrimin emreşu hakkıdır. Bu devrimci "zor" yalnız o zoru uygulayan grubun, partinin hakkı olmakla kalmayıp tüm bu zor altında inleyen mazlum halkların da menfaatinidir. Bu faşist zora karşı mücadele etmek bütün zorluğuna rağmen "kolaydır" Fakat, bir başka zor vardırı ki kulahını ters giydirir adama. Hele bir de toysan ikna ve sabır gücün yoksa, uzun süreli bak-mıyorsan, derin köklerini görmü-yorsan bu zorun, günü kurtarmaysa politikan, avyayı yedin gitti demek-tir. Eğitimi, iknacı, toplumu, devrimci-lik adına ayrımcılık adına hiç istemediğin hade bir de bakarsın sen

de bir tarafı tutmuş, kavganın ta or-tasındasın. Ya baba dediğini dövü-yorsun ya karını ya kardeşini.

Bu halkın kendi arasındaki birbir-lerine uyguladığı zordur. Düşmanın kasıklarını çatlatırcasına güldüğü andırır da.

Sadede gelelim. 1987 Eylülündeyiz. DABK, Kon-feras diye bir ayırım olmuş. Konfe-rans cephesi diyor ki "Askerler dar-be yaptı" DABK'ya sorarsan "Konfe-ransçılar 2. MK'cılarla partiyi tasfi-yeye yöneldi" ölü, yüzlerce yaralı, matbaa baskınları, pusular, kontr-Gerilla tanımlamaları, sokak çatış-maları vs. vs. yok!

Bütün silahları DABK mı aldı, ölürüz de alırız yok!

"Konferansı Tasfiyeciler partiyi tasfiye ettikleri için öldürülmeli" Yok! Her yokluk kötümüdür? Ben inanmıyorum. Ve sizdeki bu yoklu-ğun zengin bir varlık olduğuna, ben de yok diyemeyeceğim. Demek hâlâ öldürülmesine karşısınz bir devrimci değerin? Ve bağırıp çağırıp bu "yokluğunuzu" var edip fetva isti-yor birileri, yine kendi gibi devrim-ci olan birilerini yok etmek için? Bir-rakınız bağırıp çağırıp eleştiriyorsun adına söylensin ve sizi teşhir ettiğini sansın birileri.

İnanır mısınız Onlar bağırırken, sizler dağ gibi büyümekte sevimlidesiniz!...

OTURAN ADAM

Konserden sonra coplar konuştu

7 Ağustos'ta Antalya konya altı açikhava tiyatrosunda Ferhat Tunç bir konser verdi.

Konser boyunca Sivas katliamına, kirli savaşa karşı halkların kardeşliği-ni vurgulayan türkülerle çoşan kitle yer yer attığı sloganlar nedeniyle konser bitiminde polis tarafından coplu bir saldırıya uğradı. Birçok insan yer-lerde sürüklendi. Ve 30 kişi gözaltına alındı. 10 Ağustos'ta İstanbul İHD'de olayla ilgili bir basın açıklaması ya-pın Ferhat Tunç: " Bu ülkede insanlar konsere gitmenin, türkü dinlemenin bedelini artık coplanarak veya gözaltına alınarak öder duruma gelmişler-dir" şeklinde tepkisini dile getirdi.

Yargısız infazların gözaltında kay-bolmaların olduğu, gazetecilerin ka-

çırılarak öldürüldüğü bir dönemden geçildiğinin yer aldığı açıklamada: "Bugün artık çabamızı bireysel bir çaba olmaktan çıkarıp halkın haklı davasına hizmet eden her türden bas-kıya ve şiddete karşı birlikteliğe dö-nüştürmek olmalıdır. Sanata ve halka karşı sürdürülen bu uygulamaları kr-narken gözaltına alınanlar derhal ser-best bırakılmalıdır" dedi.

Gazetemiz yayına hazırlanırken bir-ze ulaşan bilgilere göre gözaltına da-70 kişinin olduğu ve 10. Ağustos gün-ürbest bırakıldıkları söylenmekte Sivas'ta yanan Emeniler için ayaga-kaktıklarına dair ifade vermeye zor-landıkları ve doktor raporu için 40 ar-bin lira alınmak istendiği bildirilmek-tedir.

Kültür cephesinde savaşımasak da olur mu?...

Bu soruya ilk anda "Pekala olur" diye yanıt verebiliriz. Doğrusu düşünme sanatı, edebiyatla, estetikle yenecek halimiz de yoktur. sınıf mücadelesinin kızgın alanları ve hele savaş meydanları tiyatro sahnelerine hiç benzemez. Bu da doğrudur. Nihayet, kültürel etkinlik göstermek için "Sanatsal yeteneklere sahip olmak gerektiğini" de söyleyecek olursak, kendimizi huzur içinde bir kenara çekebiliriz ve "Bu işi aydınlar yürütsün" diyebiliriz.

Ama kültür konusunda böyle bir mantık yürütme neye benzer? Savaşı politikadan ayrı düşünmeye ve "politik sorunlarla parti örgütleri uğraşsın" demeye!...

Evet, salt askeri bir yapı olmayan halk ordusunun devrimci savaşçıları için politikayı önemsemek ve politik çalışmadan yan çizmek ne kadar yanlışsa, kültür olayını umursamazlık ve kültürel faaliyetten kendini geri tutmak da bir o kadar yanlıştır.

Çünkü, politikasız savaş olamayacağı gibi, kültüresiz devrim de olmaz. Kültür cephesinde savaş verilmeyen burjuvazi ve gerici tam anlamıyla yenilemez.

Çünkü, politika gibi, felsefe gibi, kültür de ideolojinin başlıca unsurlarından biri ve hatta diyebiliriz ki, geniş halk yığınları içinde her türden gericiğin kendi ideolojisini yaymasının ve sınıf hakimiyetini üretim ilişkilerinden ya da toplum düzeninden daha esaslı olarak insanların beyni kıvrımları içinde kurup sürdür-

mesinin en etkin aracıdır.

Bunun böyle olması neyle açıklanabilir?

Kültürün bir toplum yaşamı içindeki yeri ve kültür olaylarının politikaya uzak olan insanlar üzerindeki ideolojik etki gücü ile...

Şöyle ki, kültür kapsamına giren ve hepsi de bir ruhi şekillenmenin aracı olan unsurlar; örneğin dinsel ve ulusal gelenekler, ahlaki değer yargıları ve töreler, estetik ölçüler, folklorik özellikler, müzik-edebiyat ve her türlü sanat yoluyla iletişim içinde bulunan duygular, dil-üslup ve çeşitli alışkanlıklarda somutlanan yaşam tarzı ya da karakteristik davranış özellikleri, geniş halk yığınlarının her an her yerde dolaysız ilişkiler içinde bulunduğu, canlı şekilde yaşadığı ve adeta hava gibi soluduğu şeylerdir.

Bir anlamda ideolojinin cisimleştiği ve somut biçimler kazandığı bir sosyal yaşam alanıdır kültür.

Bu nedenle, toplum üzerinde ideolojik hakimiyet olayını önemseyen ve kitlelerin körü körüne de olsa kendi aşğılık siyasatlerine desteğini gözetken sömürücü hakim sınıflar, halkın kültürel yaşamına derinden nüfus etmeye çalışır. Onu işine geldiği biçimde kâh tevekkül, kâh köşe dönme halkın kültürel yaşamına derinden nüfus etmeye çalışır; Onu işine geldiği biçimde, kâh bağınazlık, kâh özünü inkar ve yabancılaşma duygularını ile yoğurur durur. Her türlü ile kendine güvensiz, kendi geleceğini belirleme gücünden yok-

sun, akıntıya kapılmış giden ve koyun sürüsü gibi güdülen insan tipleri oluşturmayı yönelir. Bu sayede kolayca hükmetmeyi amaçlar.

Emperyalizm bunu dünya ölçüsünde gerçekleştirmek ister. Bundan dolayıdır ki, bir kültür emperyalizminden bahsedilir.

Dünya ölçüsünde iletişim araçlarını ellerinde bulunduran, bir çeşit Medya Krallığı oluşturan ve uydu yayınları ile girmedikleri bir ülke ve hatta üçü bir köy evi bile bırakmayan emperyalist merkezlerin kültür bombardımanı, böylece bizim şehir yüzü görmemiş çocuklarımızı bile kendi doğal yaşantılarının sadeliğinden alır, Rambo'ların, Madonna'ların yapay dünyasına götürür, hayal aleminde gezdirir, özenti batağında yüzdürür.

Emperyalist kültürün pençesinde kimliğini yitirme, yabancılaşma ve yozlaşma için Almanca olmak bile gerekmez artık; en çarpıcı etkileriyle o kültür evinin içinde ve bebelerinizin körpeçik beyinlerine esaret zincirlerini vurma yolundadır.

Demek ki, kültür deyiş geçmemeli. Kültürün gerici insanlar için bayağı afyondur. İlerici ve devrimci kültür ise, uyarıcı bir iksirdir!.. Her ikisi de politikanın hizmetindedir.

Şu farkla ki, karşı-devrim kitlelerin bilinçsizce desteğine ve kör itatine dayanmak zorunda olduğundan, onları toplumsal gerçeklerin ve kendi sınıf çıkarlarının ayırımına vermektен uzak tutacak bir depolizasyona tabi tutarken, devrimci kültür ise tam tersine bütün gücüyle kitleleri politize etmeye önem verir.

kitlelerin politikayla ne kadar yakından ilgili olduğunu önemli ölçüde kültür düzeyi belirler.

Burjuva anlamda "çok kültürlü" olan biri çok politik olmaz elbette. Bizim kültür düzeyinden anlamamız gereken fazla mürekkep yalamışlık değildir. Her konuda bilginin ve entelektüel birikimin de bir yerde önemli olmakla birlikte, daha anlamlı olan, kişilik bakımından insanı güçlü kılan ve insan olmanın gururunu yaşatan erdemlerin belirlediği, ideolojik öze ilişkin bir kültür formasyonudur.

İşte, devrimci kültür almış bir insandan söz edildiği zaman en başta anlaşılması gereken de bu öze ilişkin

değerler olmalıdır.

Buradan halkı devrimcileştirme ve toplmu dönüştürme sorununa gelecek olursak, kültür cephesinde her türden gericilikle mücadelenin önemli kolayca bilince çıkar ve bu cephede savaşımasak devrimin nasıl olacağını düşünmeliyiz kendiliğinden anlaşılır.

Eğer devrimi kitleler yapacaksa ve kitlelerin devrim yapması da onların ruhunda ciddi değişikliklerin olmasına bağlıysa; ideolojik-siyasi öncülük gibi kültürel yönlendirmenin de şart olduğu şüphe götürmez bir şeydir. Tabi ki, kitlelerin ruhunda ve bilincindeki sıçramalı gelişmeler, devrimci eylemin dışına yaşanacak değildir. Kitleler en iyi kendi öz deneyimleri içinde eğitilir. Ama, bu doğru anlayış da, düşmana karşı politik-askeri savaş ile kültür savaşının iç içe yürütülmesi gereğinden başka birşeyi göstermez. Yine aynı gerçekliğin altını çizerek. Ve bu doğrultuda Marks'ın da, Lenin'in de, Maonun da söylediği ayndır:

Devrimler Kültür Cephesinde de kıyasıya savaşı gerektirir.

Bu cephedeki savaşın kimin işi olduğuna gelince, istisnasız bütün devrimcilerin işidir.

Kültür, entelektüel bilgi ile ölçülen birşey olmadığı gibi, sanat ve edebiyattan ibaret de değildir. Sanat, edebiyat, müzik, folklor ve estetik konusu olan her türlü yetenek, kültürel etkinliğe can katar, güç verir. Bu nedenle söz konusu yeteneklerin geliştirilmesi de önemlidir. Ama, bu demek değil ki, kültürel mücadelenin içinde olmak için meslekten bir sanatçı ya da bilim adamı ölçüsünde aydın olmak gerekir.

Şu ya da bu konuda uzmanlığı olmasa bile, her devrimcinin kendi çapında bir aydın olduğu da unutulmamalıdır. Evet, proleteryanın ideolojisini özümstedikleri ölçüde devrimciler proleter aydınlardır ki; bu, burjuva anlamda "aydın" olmaktan çok daha anlamlı ve insanlık için önemlidir. İnsanlığın aydınlık bilinci, onuru ve şuru olmak demektir. Gerilla tipi devrimcilik ise, salon devrimcilikinden farklı niteliği ve güçlü karakteri ile, kitleleri hem politik hem kültürel bakımdan seferber etmede büyük üstünlüğe sahiptir.

Hasret Gültekin Kültür Merkezi

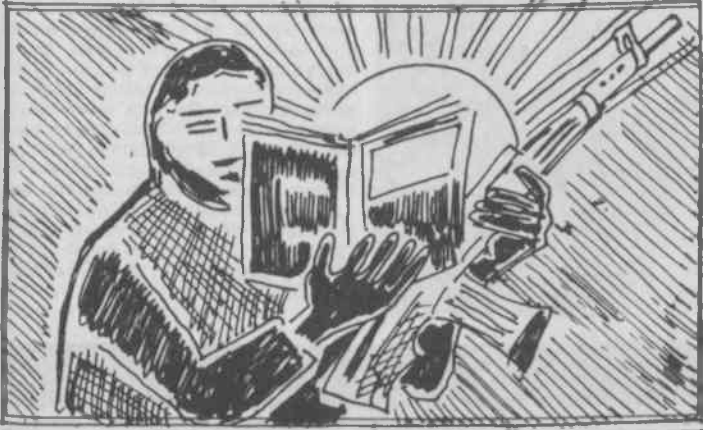
Sivas katliamında yakılarak katledilen Ozan Hasret Gültekin'in ailesi, Gültekin'in yayınlanmış ve yayınlanmamış bütün eserlerini arşivlemek, Ozan'ın ilkeleri doğrultusunda yeniden değerlendirmek amacıyla "Hasret Gültekin Kültür Merkezi" kurmaya hazırlanıyor.

Fotoğraf sergisine yasak

3 Ağustos'ta Ankara'da Çankaya Belediyesi ile Magma Fotoğraf Grubu'nun ortaklaşa Konur Sokak'ta açtıkları "Sesini kaybeden şehir" isimli fotoğraf sergisi Ankara valiliğinin kararıyla 4 Ağustos'ta yasaklandı. İHD Ankara Şubesi'nden yapılan açıklamada Sivas katliamına yönelik tepkileri anlatan fotoğraflardan oluşan serginin valilikçe "kapalı mekanda yaparsanız izin veriz" gerekçesiyle kapatılması protesto edildi.

Muammer Ozer'in son filmi

Sanat çalışmaları boyunca 25 kısa, 3 uzun metrajlı film yapan yönetmen Muammer Ozer son çalışması "Özlem" de siyasi mahkum çocuklarını kendisine konu aldı. 1989-90 yıllarında çekilen 40 dakikalık drama-dokümanter film, 12 Eylül darbesi olduğunda dünyaya henüz gözlerini açan çocukları konu alıyor. Uzun yıllardır İsveç'te yaşayan Ozer, bu filmi de İsveç Film Enstitüsü'nün 600 milyon lirallık yardımıyla gerçekleştirmiş. İlk gösterimi Mimarlar Odası İstanbul Şubesi'nde yapılan film önümüzdeki günlerde çeşitli meslek odaları ve sendikalarda da gösterilecek

"Sabah Tufanı": Çin Devrimi'nin ve Mao Zedung'un yaşam öyküsü

Bu yıl, Mao Zedung'un yüzüncü doğum yıldönümü. 1893'den 1993'e tam yüz yıl oldu. Onun yaşamı, devrime ve insanlığın nihai kurtuluşuna adanmış bir yaşamdır. O yüz milyonlarca insan katıldığı yüzyılımızın en kitlesel devriminin önderi, Dünya proleteryanının ise büyük öğretmenlerinden biridir.

Kendi ülkesi de dahil olmak üzere, Sosyalizmin kalelerinin birer birer yıkıldığı, "Sosyalizm öldü" çığırkanlığının revaçta olduğu günümüzde O'nun düşüncelerini kavramanın, anlamının daha ötesinde sahiplenmenin önemi tartışılmaz. Bunu yaparken kuşkusuz O'nun, Çin Devrimiyle bütünleşen yaşamını ve beraberinde düşünsel gelişimini bilmenin önemi de göz ardı edilemez. Onun yaşamı, sınıfsız toplum mücadelesinin sıradan bir parçası olmanın ötesindedir.

Türkiye'de onun düşünceleri ve yaşamı konusunda bir dizi kitap yayınlanmıştır. Özellikle, 1960'lı yılların sonlarından 1970'li yılların ikinci yarısına kadar olan süreçte bu kitaplar okuyucuya sunulmuştur. Bu, popüler yani ağır basan yayın furyası, Mao Zedung'un Türkiye'de yanlış zeminlerde tartışılmasının da kaynağı olmuştur. 1960'lı yıllardaki Uluslararası Komünist Hareketi içindeki tartışmalarda Onun belirleyici yanı esaslı bir biçimde kavranmayarak, bu yayın furyasının anlam ve içeriği iyi değerlendirilmemiştir.

Elimizde bulunan ve Berfin yayınlarının ikinci baskısını yaptığı

Sabah Tufanı da ilk baskısı yukarıda belirttiğimiz zaman diliminde yayınlanan kitaplardan. İçeriği ve anlatımıyla o dönem yayınlanan birkaç iyi kitaptan biri olarak gösterilebilir. Birçok olumlu özelliğine rağmen, bütünüyle de o çemberin dışında değildir. Üstelik yazarın kendisinin de vurgulamış olduğu gibi Mao Zedung'un yaşamı ve düşünceleri konusunda bir yığın yanlış bilgi dolu kitap ve makalelerin olduğu düşünülürse, Sabah Tufanı biraz daha bu sınırı aşabilen bir kitap.

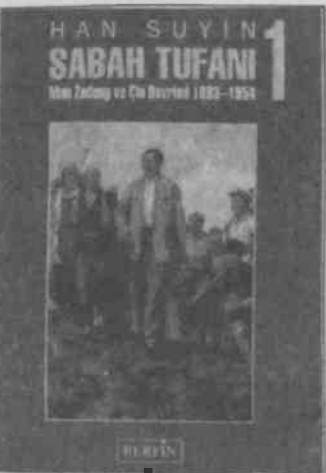
Kitabın yazarı Han Suyin, Çin'de doğmuş, yaşamının bir bölümünü Singapur'da ve Avrupa'nın çeşitli kentlerinde geçirmiş, burularda Çin üzerine verdiği konferanslar ve yazdığı kitaplarla tanınan biri. Sabah Tufanı yazarın en önemli kitabı sayılıyor. Yazar, Sabah Tufanı'nı yazarken belgelere ve canlı tanıklıklara başvurduğunu söylüyor.

Kitap iki ciltten oluşuyor. Birinci cilt, Mao'nun doğumundan 1954'e kadar olan gelişmeleri, ikinci cilt ise bu tarihten sonraki gelişmeleri ele alıyor. Elimizdeki birinci cilt, iki bölümden oluşuyor. Birinci bölüm, Mao Zedung'un çocukluk yıllarından, Çin devriminde önemli bir dönemeci oluşturan Uzun Yürüyüşe kadar olan gelişmeleri ele alıyor. İkinci kısım ise, İkinci Birleşik Cephe döneminden Kore savaşı'na kadar olan kısmı kapsıyor.

Sabah Tufanı, özellikle Çin Dev-

rimi'nin sorunları ve ÇKP içindeki gelişmeleri oldukça ayrıntılı veriyor. Bu konuda okuyucuya sunduğu veriler, kitabı oldukça önemli kılan birkaç nedenden biri. Diğer önemli özelliklerden biri ise, Mao Zedung'un kişiliğine yönelik yaptığı tespitler olarak gösterilebilir. Mao Zedung'un abartısız, bir insan, bir birey olarak ele alıyor. Mao'nun kişiliği üzerine şunları yazıyor:

"Mao bir bilmece değildir. O, bir bütünsellik; tüm ulusu kucaklayan, çağını ve halkını kendinde cisimlendiren bir insandır. Mao ne denli devrimi yarattıysa, devrimde o ölçüde Mao'yu yaratmıştır. Mao'nun hayatı yalnızca kendi hayatı değil, aynı zamanda Çin'in belli bir döneminin yansımasıdır.

Mao her zaman bu gerçeğin bilincinde olmuştur. Mao Zedung, gelişmelerle dolu bir insandır. Bir köylü gibi küfreden ve tüküren, ama klasikleri özümsemiş bir aydın; sigara üstüne sigara tütüren sağlık düşkünü, hem son derece şakacı ve neşeli, hem de son derece ciddi bir insan; açık yürekli ve akıllı; saf, ama enayi olmayan yalın ve karmaşık, titiz ve kılı kırk yaran, ama gıymine zerre kadar aldırmayan tarihi yaratan bir insan kadar sabırlı, ama eylem anı geldiğinde harekete geçmekte bir an bile duraksamayan bir insan"

Bu olumlu özelliklerine rağmen kitap, üzerinde durulması, tartışılması gereken bunun da ötesinde reddedilmesi gereken bir dizi değerlendirmeyi içeriyor. Üstelik bu konuların her biri bir makale boyutunda tartışılacak kadar da kapsamlı konular. Örneğin, Stalin-Mao ilişkisini ele alış biçimi, Çin-Amerika ilişkileri ve "Mao Zedung düşüncesi"ni kavrayış biçimi vb. bu türden konuları oluşturuyor. Yazarın bu konularda yazdıkları, gerçek anlamda Mao Zedung'un düşüncelerini kavrama noktasında zaafı olduğunu gösteriyor.

Kitabın ikinci cildi, yayınlanmadığı için yazarın Mao Zedung'un yaşamının son dönemlerine denk düşen olayları nasıl ele aldığı konusunda şimdiden kesin birşey söylemek doğru olmaz. Ancak çevirmenin düştüğü bir dipnot yazarın ikinci ciltte de zaaflarına devam ettiğini gösteriyor. Çevirmen Coş-

İFADE TUTANAĞI

İFADENİN ALINDIĞI YER TARİH SAAT :
 İFADEYİ ALANIN ADI SOYADI GOREVİ :
 TAL.HALİNDE MÜDAFİİ'NİN ADI SOYADI :
 İFADE VERENİN ADI VE SOYADI :
 BABA ANA ADI :
 DOĞUM YERİ VE TARİHİ :
 NUGUSA KAYITLI OL YER :
 Yukarıdaki Bilgiler doğru olarak çe-
 vrelenmiştir. TCK.Md.343
 EKHSİ HALİ VE EK BİLGİLER :
 ANA ADI VE ANASININ KIZLIK SOYADI :
 İKAMETGAH ADRESİ VE TELEFONU :
 İŞ ADRESİ VE TELEFONLARI :
 MESLEĞİ- UYRUGU :
 MEDENİ HALİ-EKONOMİK DURUMU :
 ÖĞRENİM DURUMU-SABİKA DURUMU :
 İSNAT EDİLEN SUC :
 İFADE :Bana kimliğime ilişkin soruları doğru olarak çe-

Ananızın kızlık soyadını biliyor musunuz?

Yukarıda gördüğünüz Türkiye Cumhuriyeti'nin herhangi bir karako-luna yolunuz düşerse mutlaka önünüze sürülecek bir ifade tutanağı örneğidir. Siz siz olun ananızın kızlık soyadını unutmayın!

Vicdani alacak

DİSK- OLEYİS yöneticileri DİSK'in kapalı olduğu dönemlere ait kıdem tazminatlarını 1985'te kayyum vasıtasıyla aldılar. Ancak bu para gözlerini doyurmadı. Daha sonra DİSK'in aklanmasıyla yapılan toplantılarda yönetimden herkese 120 milyondan 420 milyona kadar varan senetler verildi ve sendika bu senetlerle borçlandırdı. DİSK yönetiminin son 8 ay için yaptığı denetlemelerde ise yönetimin hacama ve ücret olarak tam 3 milyar 237 milyon lira harcadığı, ayrıca aralarında anlaşan yöneticilerin bir örtülü öde-

nek havuzundan da sürekli kendilerine para çektikleri belirlendi. Yolsuzluktan sabıkalı OLEYİS yöneticileri geçtiğimiz günlerde yapılan genel kurulda sendika dan uzaklaştırıldılar.

OLEYİS yöneticilerini böylesine açgözlü yapan ve pervasızca soygunlara iten dürtü neydi? Tabi ki 12 Eylül döneminde binlerce işçi adına yaşadıkları mahrumiyet.

Bakin habire tıklarırken ne demişler: "bizim yasal alacağımız yok ama vicdani alacağımız var"

Sahte ve sahici PKK'lılar!

Milliyet gazetesi 8 ağustos tarihli sayısında "Sahte PKK'lılar" diye bir haber verdi. Habere göre Diyarbakır'da kendilerini PKK'lı olarak tanıtan soyuncular, bir çok işyerinden para topluyordu. Bu eylem sırasında yakalanmışlardı.

Aynı gün, Bugün gazetesi de emniyet müdürlüğü kaynaklı aynı yakalanma olayını "PKK inşaatta" başlıklı büyük bir haber yaptı. Bu habere göre 'de PKK İnşaat işçisi kılığında teröristleri şehre gönderiyordu. Bu yüzden inşaat işçilerine karşı herkesi duyarlı olmaya davet ediyordu.

Bu haberi MGK'ya "yağlama" çekmek isteyen iki gazete de kullandı. Milliyet gazetesi yağı, haberi iç sayfalarda ve küçücük vererek çekti. Bugün de gerçekmiş gibi sunarak birinci sayfadan verdi. Hangisi aferin aldı dersiniz?

İmam camiine dön

Sabah gazetesinin büyük azarcısı Ahmet Vardar Bağ-yurdu Camii İmamı İlhan Şen-türk'e diyor ki

Sen de Bağyurdu Köyü Camii imamısın Ama aynı zamanda devlet memurusun. Vazifesine gelmeyen, vazifesini ihmal eden memur hak-

kinda neler yapılacağını ben-den iyi bilirsin.

Hoca efendi! Namaz vakitlerinde camiye gitmiyormuşsun. İyi de nereye gidiyorsun peki. Madem ki imamsın ve o camide vazifelisin. O zaman namaz vakitlerinde camide ol-

Suç işleme özgürlüğü

Kayseri'de yoğun işkencelerden geçirdikleri muhabirimiz Memik Horoz'un direnişçi tavrına çok kızan Terörle Mücadele Ekipleri muhabirimizi savcılığa çıkarırlarken "serbest bırakılır-san tekrar gözaltına alacağız" dediler.

Memik Horoz, savcıyı polislerin niyetlerinden söz ederek duruma müdahale etmesi gerektiğini söyledi. Savcı çok sahiplenic bir edayla önce: "Niye, bu memlekette biz öldük mü?" diyerek silkindi. Sonra devlet bürokrati hüviyetine tekrar bürünerek: "Bu memlekette suç işleme özgürlüğü var. Suç işlediklerinde (polis) konu bize intikal ederse gereken girişimi yaparız" dedi.

Dong

47 milyon maaşlı SHP Çorum milletvekili ve Meclis Adalet komisyonu üyesi Cemal Şahin diyorki: "Memur SHP'ye 'Allah razı olsun' demeli. Hiçbir memur enflasyonun altında ezilmiyor,

Aksine sosyal refah içinde. Memurun işi garanti, bordrosu hazırlanıyor, beleşten maaş alıyor"

İşçiler hangi gezegenden?

Tansu Çiller Türk-İş'in ücret teklifini çok bulmuştu. "Katiyyen veremeyiz" diyordu. İşçilere üvey, patronlara öz analık yapan Çiller prensiplerini kesinlikle bozmamalıydı. Yoksa arkasından Özelleştirme maydan muharebesini nasıl kazanacaktı? Bayram Meral'le oturdukları pazarlıkta bir de "halka soralım" diye bir şey atılmalı ortaya. Elbet-teki halk ve işçi ayrı değildi. Bunu medya birinci sayfaya çıkardı. Çiller halka sormaya karar verince işçileri bir gülme krizi tuttu. Bu "Ana" şimdi kendilerine mi soracaktı? "Size para vereyim mi?" diyecekti. Elbette bunun yalan olduğu, bir göz boyama, bir sahtekarlık olduğu ortada idi. Ne yapıldı bu durumda bol bol dalga geçildi. Nitekim Harb-İş Sendikası üyesi Tersane işçileri birbirlerini gördükleri yerde şunu söyleyip gülyüyorlardı: "BİZ GEZEGE-NİMİZE DONELİM!"

DEVLETLÜ

Sevgili Babs*

Barbara: "Genellikle en fazla yaşamayı hak eden yoldaşlar, en erken şehit düşenler oluyor"

riydi. Mücadele her cepheden saldırılara maruz kalıyor, gerek yoldaşlarımız, gerekse bütün diğer devrimci demokrat güçler işkencehanelerde, sokak infazlarında, zindanlarda ve dağlarda katlediliyordu. Proleter öncü, bu mücadelede en seçkin üye ve önderlerini yitiriyor ve bu durum saflarımızda derin etkileşimleri yaratıyordu. Bütün bunlara karşı bizlerde tavır almaya mücadeleyi her yönde desteklemeye çalışıyor, yaptığımız her şey bizlere yetersiz geliyordu. Gerek uluslararası durumun giderek kötüleşmesi, gerekse cuntanın estirdiği terör bütün devrimci güçlerde politik, ideolojik ve pratik düzeyde ciddi yaralar açmış, insanların devrimci mevzilerde tutunması daha da zorlaşmıştı. Eylül barbarlığının katliam oluşan bu olumsuz zemin bir yılgınlık ve karamsarlık ortamı yaratmış, bu hem diğer devrimci güçleri hem de bizim saflarımızı bir uçtan bir uca sarmaya başlamıştı. Geçmişte gözlerimizde önder, kahraman görünenler bu ortamda dökülmeye, mücadeleden yan çizmeye başlar olmuşlardı. O zamanlar sık sık bu sürgün durumun ne kadar daha süreceğini sorardım kendi kendime. Avrupa tam bir batak, bu batak bizi de yutacak mı yoksa? Bizler de burada mültecileşecek ülke gerçeklerinden uzaklaşıp yozlaşacak bu eski kahramanlar gibi dökülecek miyiz?" diye düşünürürperirdim. "İşte gerçek anlamda ölüm bu. Buna izin vermeme, yalarımızı sarmalı, hareketi toparlamalıyız. Avrupa'da kalanlar kalsın, dönmek isteyenlerle dönceğiz. Munzur'un o soğuk sularına ve toprağımıza kavuşup bitireceğiz bu hasreti. Eskisinden binkat daha büyük bir enerjiyle kavgayı omuzlayıp götüreceğiz" derdim kendi kendime. Safları sıklaştırmamız sağladığımız unsurları çıkardıklarından ayrarak daha inatçı çıkışlara yönelmemiz gereken bu dönemde saflarımızda gelişen sağ ihanet çizgisi bizi arkadaşan hançerliyor ve yalarımıza adeta tuz basıyordu. Fakat, bütün bu koşullara rağmen mücadelede ısrar eden, kararlılıkla hareketi toparlamaya çalışılanlar da vardı. Bu yoldaşlar bütün güçleriyle bunalımın aşılmasına ve bu sürecin en az kayıpla atlatılmasına çalışıyorlardı.

Barbara'yı tanıdığım işte tam böyle bir dönemde Avrupa çapında yürüttüğümüz bir Peru kampanyası sırasında olmuştu. Ortalık toz duman, tam bir çatışma ve karmaşa ortamıydı. İlk anda kim ve nasıl biri olduğunu pek anlayamamış ve yüzeysel bir ilişki kurmuştu. Fakat, aradan biraz zaman geçince onu tanımaya başlamıştım. Böyle zor bir dönemde bizlere içtenlikle elini uzatan bir dosttu o. Ve en basitten en karmaşık işlerde hep yanımızdaydı. Gerçek bir kara gün dosttu ve bu dostluğu da bizim için paha biçilmezdi. Elbetteki böyle koşullarda temelleri atılıp gelişen, bir ilişkinin büyümemesi, meyveler vermemesi imkânsızdı. Yürütülen pratik içinde ilişkiler ve çatışmalar yer yer görüldü, bunları o da sezer ve sorardı. Bense o zaman fazla ayrıntılı anlatamazdım. Bazen üstlelediğinde, sadece dünya ve ülke koşullarına değinir, bunun hem devrimci demokratik, ulusal vs.. güçleri hem de Komünist güçleri her yönlü etkilediğini, bu nedenle de genel bir karışıklık ve sağa kayma olgusunun yaşandığını, bu tehlikeye karşı şimdi daha uyanık

olmak gerektiğini belirterek karışıklıkların da doğal olacağını söyler geçirdim. Bizimle tanışmasından hemen sonra hem Türkçeyi hem de hareketimizin tarihini, siyasal ve ideolojik hattını yoğun bir şekilde öğrenmeye koyuldu. Aynı zamanda diğer siyasi akımları da tanımaya, çizgilerini öğrenmeye çalışıyordu. Hem bu öğrenme süreci çok hızlı geliyordu, hem de pratik mücadele alanında yanımızdan hiç eksik olmuyordu. Artık bizlerden biri olmuştu. Aynı sınıfın ideolojisi ile donanmış insanlar dünyanın neresinden olursa olsunlar ne çabuk bütünleşebiliyorlardı. '87-88 sürecine geldiğimizde iç durumumuz ve gelişmelerle ilgili daha fazla şeyler anlatabiliyor, geçmişteki karışıklıkları izah edebiliyor ve bizleri farklı yönlerimizle daha derinden tanımamızı sağlıyorduk. Bundan sonra bizim etkin faaliyetçimiz, Avrupalı'larla bizim aramızda bir köprü haline gelmişti.

Hem ülkedeki hem de bölgesel durumumuzdaki bir dizi değişim ve gelişimin neticesinde artık geriye dönme süreci de gelmişti. Ülkedeki durumu görmek mücadeleyi ve kendimi daha iyi tanımak ve daha kamfanda biriken birçok soruyu cevaplandırabilmek için kısa sürede hazırlanmışım, heyecanlı ve merak içindeydim. Gelmeden önce görüşmemizde "sende bu yaramazlık varken düşman kolay kolay seni yakalayamaz" diye takılmış ve en kısa zamanda kendisinin de geleceğini söylemişti. Ayrıldığımızda bunun öylece söylenmiş bir söz olduğunu fakat, ileriki yıllarda belkide bir ara zemine gelebileceğini düşünmüştüm. Dönüşümle birlikte pratik, hem de siyasal bir dizi uğraşın içinde buldum kendimi, neredeyse başımızı kaşıyacak zamanımız yoktu. Bir süre sonra çıktığımız bir randevuda karşımda Barbara'yı görünce hem çok şaşırmış, hem de sevinmişim.

Avrupa'da sıradan bir dayanışmacı olmak istemediğimi iyice anlamıştım. Artık yeni bir süreç, ülkeyi ve buradaki mücadeleyi tanıma sürecine girmiştik. Burada kaldığı süre boyunca büyük bir ciddiyetle çalışıyor diğer yandan da hem dil bilgisini hem de Türkiye ve Kürdistan'a ilişkin birikimini arttırmaya çalışıyordu. Yurt dışına birkaç geliş-gidişten sonra, ülkeye sürekli olarak yerleşmek istediğini belirtmişti. Bunu duyduğumda karşı çıkmış ve bugünkü koşullarda iyi olmayacağını riskli olacağını düşünmüştüm. Tartışmalarda mevcut koşullar ve sonuçlarına değinmiş, çok zor bir süreçten geçtiğimizi o nedenle şu anda hem gelebilecek saldırıları hem de zorlukları göğüslemenin çok zor olacağını söylemişim. O ise bu kararında diretti eğer şehirde kalma imkânları yoksa kira yerleşmek istediğini belirtmiş ve sonunda İsmail Oral yoldaşı da ikna ederek bu kararımı kabul ettirmişti. Ülkedede kalma kararı kesinleşince, bir yandan muhtemel tehlikeler nedeniyle kaygılanmış, diğer yandan da böylesine ısrarlı ve mücadele azmiyle dolu olması beni çok sevindirmişti, ona gerçekten hayranlık duymuştum.

Yakalanmasından önceki en son görüşmemizi hatırlıyorum. İşlerimizi konuştuktan sonra buradaki günlerinin nasıl geçtiğini ve izlenimlerini sormuştum. Bana çok iyi ve hayattından oldukça memnun olduğunu söylemişti. Oldukça neşeli ve keyif-

li görünüyordu.

Ben kira geldikten kısa bir süre sonra İsmail ve Hatice yoldaşların vurulduğu onuşa ele geçtiği haberi geldi. Meğerse İsmail yoldaşla kira gelme hazırlıklarında ve bu olay olmasa gerçekten de kısa bir süre sonra görüşecekmiz. Operasyonlar sırasında oldukça kaygılıydım. Zira ilk zamanlarda nasıl olsa burada kalmayıp geri gidecek diye bir çok yeni tanışmaların sakınca görmemiş ve çok fazla şey öğrenmesine sebep olmuştu. Buradaki sorgu ve işkence sistemi konusunda tecrübesizdi ve çalışmalarmızda daha yeni bir yoldaştı. O nedenle bizlere önemli zararlar verebileceğinden kaygılıydım. Fakat, gerek sorgudaki, gerekse daha sonraki tavırlarıyla beni şaşırtmış tahminlerimin çok üstünde bir direniş tavrı sergilemiş ve beni müthiş sevindirmişti. Bu olaydan sonra dönem dönem kendisinden haberler almış ama uzun bir süre görüşme olanmamıştık.

Cezaevinden çıktığını serbest bırakılışının hemen ertesinde öğrenmiştik. Kendisini sordüğümde arkadaşlardan durumunun çok iyi olduğunu öğrenmiş sevinmişim. Bir süre sonra bazı işler için ben de İstanbul'a gelmişim ve Barbara'nın Avrupa'da olduğunu duymuştum. Fakat, biraz araştırınca tekrar dönmüş olduğunu öğrenmiş ve görüşebilmek için haber göndermişim. Epeyce uğraşmaya rağmen bir türlü görüşmemiş ve artık bulamayacağımı düşünüp geri gelmek üzere olduğum bir sırada aniden karşımda bulmuşum.

Konuşacak, anlatacak o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımızı ikimiz de şaşırmıştık. Biraz durgunlaşmış ama, Türkçeyi daha iyi kullanır bir halde bulmuşum onu. Ne projelerinden ne de kararlılığından hiçbir şey yitirmemişti. yine derin bir sohbetin içine dalmış ve birbirimize olan bitenleri anlatmaya koyulmuştu. Birlikte kırsalda gerilla ile ilgili güzel bir film yapmayı tasarlamıştık. Bunu tekrar ele alıp yapmak istediğini, bunun için gerekli teknik malzeme ve nasıl yapılacağına ilişkin planlamayı şimdiden hazırlamak gerektiğini belirtiyordu. Laf yakalamaya ve o dönemki operasyona gelince ona basında kendisi ile ilgili çıkan sıfatları söylemiş ve kahkahayla güldürmüştüm. Burjuva basınının isterse bir çocuğu bile onlarca kişinin katli bir canavar gibi gösterebildiğini ve geniş kesimleri de etkileyebildiğini söylüyordu. "Beni de önce bir canı, bir canavar olarak gösterdiler. Fakat, bunun için fazla bir kanıt olmadığını görünce bu sefer yeni bir senaryoya yöneldiler. Buraya gelişimin ardında kişisel nedenler bulmaya çalıştılar. Sanki kendi irademe değil de, benim bir insanla duygusal ilişkimin olması nedeniyle Türkiye'ye gelmişim ve burada yakalanmışım. Yani önce canı idim. Şimdi de kandırılmış ve duygularına kapılmış bir Avrupalı gibi gösterilmeye çalışılıyor. Bu tercihi kendimin yaptığını inandığım düşünceler ve ideallerim uğruna siyasal bir tercih yaptıkları gözlerden gizlemek istiyorlar. İşin siyasi ideolojik boyutlarını ve dünya görüşü meselesini bilerek çarpıtmaya çalışıyorlar. Bu olayda da tam anlamıyla aptalca bir yaklaşım sergileyerek bizim olaylara farklı bir dünya görüşüyle yaklaştığımız ısrarla anlamıyorlar"

Daha sonra cezaevi ve oradaki yaşamdan laf açılmış ve özellikle çetnisi siyasatlerin tavırlarına ilişkin konuşmuştu. Diğer siyasatlerle ilişkilerini sordüğümde "Genel olarak iyiydi ve bana karşı tutumları da olumlu. Fakat, bu konuda da bir durum beni oldukça rahatsız etmişti. Bana ilişkin yaklaşımları çok yüzeyseldi ve neden bu saflarda olduğum kavranmamıştı. Beni sıradan bir dayanışmacı olarak görüyorlardı. Benim İbrahim Kaypakkaya'nın düşüncelerini savunduğum ve TKP/ML'nin çizgisinin en doğru çizgi olduğunu gördüğüm için bu saflarda olduğumu göremiyorlardı. Onların da sorunun siyasal çizgi noktasını ve ideolojik boyutunu gördüklerini söyleyemem" diyerek cevaplamıştı. Artık diğer akımlarla bizleri ayırmada yeni ve daha ileri bir noktaya geldiği belli oluyordu.

Konuşmamız ilerlerledikçe bundan sonra yapılacaklar ve ne tür bir çalışma yürütmek istediğini sormuştum. Ben, yaşanan olaylar, içinden geçtiğimiz dönemin problemleri, çetnisi riskler ve onun da çok fazla deşifre olmuştğunu dikkate alarak en doğrusunun en azından şimdilik Avrupa'ya dönmesi olduğunu söylemişim. Ayrıca Avrupa'daki faaliyetinde yetenekli insanlara ihtiyacı olduğunu ve onun tecrübeleri nedeniyle de yapabileceği daha fazla şeyler olduğunu belirtmişim. Oysa benim bu düşüncelerime karşı çıkarak kesinlikle dönme niyetinde olmadığını söylemişti.

"Diğer birçok sebebin yanında Avrupa'ya dönmek istememenin iki başlıca nedeni var. Birincisi bugün Türkiye ve Kürdistan'dan on binlerce kişi kaçarak Avrupa'ya sığınıyor. Bunların en büyük kaçış gerekçeleri burada içeri düşmeleri, işkence görmeleri ve artık burada yaşama koşullarının kalmamış olmasıdır. Ben burada kalarak, bütün bu gerekçelerin Avrupa'ya kaçmak için sebep gösterilemeyeceğini, aksine kalınarak mücadele edilebileceğini göstermek istiyorum. Bir Avrupalı olarak kalmam ve mücadelede de ısrar etmem, ülkelerini terk edip kaçanlara iyi bir mesaj olacaktır. İkincisi ise ben, sadece buradaki mücadele ile dayanışmak ya da, şöyle bir bakıp gitmek için gelmedim. Bir kez tutuklanıp biraz dayak yedikten sonra Avrupa'nın yolunu tutmam. Ben mücadeleye bütün riskleri ile beraber katılacağımı yine o eski ısrar ve kararlılığı ile karşıma çıkmış ve söyleyecek bir şey bırakmamıştı bana. Yakalanmasından önce duyduğum kaygılar yine içimde uyanmış ama ona duyduğum sevgi, saygı ve hayranlık daha da artmıştı. Burada bazı işlerini bitirdikten sonra kira geleceğini, orada görüştiğimizde bu sorunları yeniden konuşacağımızı belirtmiş ve en kısa zamanda görüşebilmek dileğiyle kucaklaşıp ayrılmıştık.

Daha sonra onun kira geldiğini ve bölgede olduğunu öğrendim. Geçen yıl kendisiyle bir türlü görüşememiş, önumüzdeki bahar dönemi çalışmalarını için nasıl olsa görüşeceğimizi düşünürken kışın ortasında çatışma haberi geldi. Bu halk, kavga ve devrim için yapacak çok şeyi varken onu zamansız bir yolculuğa gönderdik, şehitler kervanına katık.

Alp dağlarının isyanına kız; Biliyoruz ki sen her şeye hazırın ve bizler de geleceğin özgür ve aydınlık günleri için çıktığımız bu yürüşte hiçbir şeyimizi esirgeyecek değiliz. Fakat, yinede seni kaybetmenin acısı büyük oldu. Her ne kadar bu ayrılık sadece fizikselde de ve sen her gün, her saat, her dakika, her an yüreklerimizde ve bilincimizde yaşıyorsan da bu acı anlatılamaz. Barbarların, zalimlerin, sömürücülerin yani bütün kötülüklerin anası bu düzeni silip süpürmek bile senin acını dindirmeyecektir. Ama, şimdi kinitim ve kararlılığımız bin kat daha artmış olarak sana söz veriyoruz ki, bu kavgayı zaferle sonuçlandıracağız. Artık senin uğraşlarını, senin gözlemlerini, senin amaçlarını kendilerimizinkine katıp senin enerjini de alıp savaşaacağız.

Bu mektubu ben sana okusaydım neye itiraz edeceğine çok iyi biliyorum. Mutlaka "Neden hep benden bahsettin diğer şehit yoldaşların da çoğunu tanıyorsun onları neden yazmadın" derdin. Zaten tutuklanman sırasında da basında ve kamuoyunda yalnız senin öne çıkarılmana da sınırlanmıştın. Fakat ben bunu özellikle yaptım. Onlar içinde yazıldı, yazılıyor, yazılacak ve senin için söylenenler onun için de geçerlidir. Sen hepimizin başını koyduğu bu mücadelede özel bir alanı sembolize eden ışıklı bir meşalesin. Onun için de seni öne çıkarmak bütün şehitleri ve mücadeleyi öne çıkarmaktır. Eminim ki bütün şehit yoldaşlar da bunu özellikle isterlerdi. Evet, sen Proleter Enternasyonalizm'in sembolü her zaman parlayan ışıklı yıldızısın. Kavga da Enternasyonalizm, mücadele, pratigin ve yaşamla öyle güzel anlatın ki bir sembol olarak bayrağımız biraktığımız değerlere ve anıla laik olacağımıza dair kesin sözle bitiriyorum."

Bir Mücadele Arkadaşı
(*) Avrupa'da yakın arkadaş çevresi Barbara'yı Bab's diye çağırır.

Lev TROÇKI

Kaçkın limanı: Troçki

Asıl adı Lev Davidoviç BRONŞ-TAYN olan Troçki, Ukrayna-Yanovka'da Yahudi asıllı bir çiftçi ailesinin oğlu olarak 1879'da doğdu. İlk Sibirya sürgününden kaçarken kullandığı sahte pasaporttaki "Trotsky" (Troçki) adını kendisine isim olarak benimsedi.

Troçki, Odesa'da hukuk öğrenimi görürken tanıştığı devrimci arkadaşları aracılığıyla devrimci faaliyetlere başladı. 1898'deki ilk tutuklanması bu faaliyetlerinden ötürüydü. İki yıl hapis yattıktan sonra Sibirya'ya sürgün edildi. Aynı yıl içinde sahte bir pasaportla Sibirya'dan kaçarak İngiltere'ye gitti. Troçki Londra'dayken, 1902'de Brüksel ve Londra'da yapılan RSDİP'nin 2. Kongresinde Menşeviklerin safında yer aldı.

1905'te Rusya'ya dönerek Petersburg Sovyeti'nde faaliyet yürütürken yakalanıp yeniden tutuklandı. Troçki, bu tutukluluk döneminde kaleme aldığı "Sürekli Devrim, Sonuçları ve Olasılıklar" adlı kitabında sürekli devrim teorisini formüle ederek yayınladı. 1907'de sürgüne gönderildiği Sibirya'dan yeniden kaçarak önce Viyana'ya, oradan da İsviçre'ye ve Paris'e geçti. Fransa ve İspanya'dan da sınır dışı edilince, Ocak 1917'de New York'a gitti. Burada Nikolay Buharin'le birlikte Rusça olarak "Novi Mir" gazetesini çıkardılar.

Troçki, 1917 Şubat Devrimi'ni kendi kafasındaki "sürekli devrim" in başlatıcısı olabileceğini düşünerek Mayıs 1917'de Rusya-Petrograd'a geldi. Örgütleyicileri arasında yer aldığı ve başarısız olan Temmuz Günleri Ayaklanması'nın ardından Krenski hükümeti tarafından tutuklandı. Hapisteyken Bolşevik Partisi'ne kabul edildi. Ve daha sonraları Merkez Komitesi'ne ve Siyasi Büro'ya kadar yükseldi. Ancak, Merkez Komitesi'nde muhalefet örgütlemekten de geri kalmadı.

Lenin'in, Alman saldırganlığına karşı zaman kazanmak için geliştirdiği antlaşma imzalamaya taktiği, başını Troçki ve Buharin'in çektiği muhalif kanatlar tarafından tartışma konusu yapıldı. Buharin böyle bir barış antlaşmasının imzalanmasını reddederek savaş çağrısı yapıyordu. Troçki ise, "ne savaş, ne barış" diyordu. Ancak, Parti Lenin'in taktiğini onaylayınca, Troçki, Almanlarla Brest-Litovsk Antlaşması'nı imzalamak zorunda kaldı. Ve kısa bir süre sonra Dışişleri Komiserliği'nden alınarak, Kızılordu'yu inşa etmekle görevlendirildi.

Lenin ve Stalin karşıtlığı olarak somutlanan bu karşı-devrimci Troçki muhalefeti, NEP uygulamalarında da cepheden bayrak açmıştı. Proleter devrimin gerçekleşmesi ve devrim sonrasında proletaryanın iktidarının inşası ve savunulmasında, dönüştürülecek köylülüğün muazzam gücünü, karşı-devrimin kullanımına bırakarak, tarımda sanayileşmeye ve NEP'e de cepheden savaş açmıştı. Ancak Stalin önderliğinde uygulanan NEP politika-

Kavganın Güncesi

ları, pratiğiyle Troçki'yi bir kez daha mahkum etmişti.

Troçki, Ocak 1924'te ölen Lenin'in cenaze törenlerine de katılmadı. Sistemli olumsuzluklarından ötürü 1925'te Savaş Komiserliği görevinden alındı. Bundan sonraki saldırılarını Zinovjev-Kamanev'le oluşturdukları "Birleşik Muhalefet" adıyla daha da pervasızlaştırınca, Ekim 1926'da Politbürodan ve bir yıl sonra da Zinovjev ile birlikte Merkez Komitesi'nden atıldı. 1927'de devrimin onuncu yıldönümü törenlerinde karşı gösteriler örgütlemeye çalışınca da, aynı yıl yapılan SBKP-B'nin 15. Kongresinde partiden ihrac edildi.

Troçki, Ocak 1928'de sistemli ve örgütlü bir biçimde yürüttüğü karşı-devrimci faaliyetlerinden ötürü Orta Asya'da Alma-Ata'ya sürüldü. Sürgündeyken de aynı karşı devrimci faaliyetlerinden vazgeçmeyince, Ocak 1929'da iflah olmaz bir karşı-devrimci olarak Sovyetler Birliğinden, bir daha geri dönmek üzere, sınır dışı edildi.

Sovyetler Birliği'nden sınır dışı edilince İstanbul'a gelerek bir süre Büyükkada'da kalan Troçki, 1933'te Fransa'ya gitti. Daha sonra gittiği Norveç'teki geçici oturma süresi uzatılmayınca, Meksika'ya giderek, Mexico yakınlarında yaptırdığı villasına yerleşti. Meksika'dayken Troçki'nin 1938'deki 4. Enternasyonal'ini örgütledi.

1936-38'deki Moskova duruşmalarında Troçki, sistemli ve örgütlü karşı-devrimci faaliyetlerini yurt dışında da sürdürerek, sosyalist Sovyetler Birliği ve önderi Stalin aleyhine faaliyetlerini sürdürmesinden ötürü, gıyabında, vatana ihanet suçundan ölüme mahkum edildi. Bir İspanyol komünisti olarak Troçki ve ailesinin güvenini kazanmış olan Ramon Mercader, Troçki'yi kendi villasında bir buz baltasıyla 20 Ağustos 1940'ta öldürdü.

Vatana ihanet suçundan ölüme mahkum edilen Troçki, "dünya devrimi"ni savunarak ve "katıksız" proletercilik adına işçi-köylü ittifakını reddederek, devrimi imkansızlaştırıyordu. Troçki, devrimin hazırlanış, devrim ve sonrası tüm dönemlerde köylülüğün rol ve önemine sırt çevirmişti. Bu teorisini, onu, köylülüğe ve onların sorunlarına, tarım sorunlarına, geri ülkelerdeki devrim sorunlarına karşı duyarsız ve uzak bırakmıştır. Köylülüğün reddi olan Troçkizm, yarı-feodal, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerin devrim sorunu karşısında aciz kalmıştır.

Troçki, tek ülkede devrimin yaşayabilmesini dünya devriminin zafetine bağlamış; ve sosyalist bir devlet kurulsun bile, sosyalist bir toplum yaratılamayacağına, bunun başarısız olacağını savunarak; bunun karşı-devrimci propagandasını örgütlemiştir.

Lenin ve Stalin'in Troçkizmi defalarca mahkum etmesinin yanı sıra, tarih, Troçkizmi, Çin ve Vietnam devrimleriyle mahkum ederek çöplüğündeki yerine atmıştır. Çünkü Troçki'ye göre nüfusunun çoğunluğunu köylülerin oluşturduğu sömürge ve yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde devrim yapmak olanaksızdır!

Karşı-devrimin hizmetinde olduğu tartışma götürmez olan Troçkizm, pratik tarafından oldukça açık bir biçimde mahkum edilmiş olmasına rağmen; bazı mücadele kaçınıklarına liman plabılıyor hala...

Saldırmazlık Pakti

Saldırgan Nazi Almanyası'nın saldırganlığını durdurabilmek için defalarca batılı ülkelerle görüşen Sovyetler Birliği bu görüşmelerden hiç bir olumlu sonuç alamadı. Zira diğer emperyalist-

ler, Hitler Almanyası'nın en sonunda Sovyetler Birliği'ne yönelmesini ve o ezeli can düşmanları olan Sosyalizmi yıkmasını bekliyorlardı. Hatta bunu teşvik ediyorlardı.

Ote yandan Nazi Almanyası da Sovyetler'le bir savaşı erken görüyor, göze alamıyordu. Ve diğer batılı devletlerle bir anlaşmaya gitmesinden de çekiniyor, Sovyetler'i savaş dışı tutmak istiyordu.

Sovyetler'in İngiliz ve Fransızlarla sürdürdükleri görüşmeler hiçbir gelişme kaydetmezken; Hitler, Sovyetler Birliği'ne ısrarla bir Saldırmazlık Pakti imzalamayı öneriyorlardı. Bu durum, Sosyalizm'in ilk anayurdu olan Sovyetler Birliği'ni koruma kaygıları taşıyan Stalin'in de işine geldiğinden, ve dünyada süpriz olarak karşılanan Saldırmazlık Pakti'ni Dışişleri Komiseri Molotov aracılığıyla 24 Ağustos 1939'da Moskova'da imzaladılar.

İmzalanan bu Pakt 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nı önleyememişti. Ancak Hitler'e, saldırı planlarını uygulamada rahatlık sağlarken; Stalin'e de Sovyetler'i savunma ve Alman Faşizmi'ni yıkmak için hazırlık yapmak üzere zaman kazandırmıştı. Tarih, Stalin'in doğru taktiğini tanıtladı.

Ernst THAELMANN

Nazi Kamplarında onurun adı: Ernst Thaelmann

Alman Komünist Partisi (KPD)'nin önderi olan Ernst Thaelmann, işçi bir ailenin çocuğu olarak, 1886'da Hamburg'da doğdu. Gençlik yılları pek çok işçi olarak çalışmakla geçti. 1903'te Alman Sosyal Demokrat Partisi'ne (SPD) katıldı.

1. Dünya Savaşı'nın bitiminde, SPD'den ayrılan çeşitli eğilimlerin kurulduğu USPD'ye girdi. 1920'de Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve Spartaküs grubunun öncülüğünde 1918 sonunda kurulan KPD'ye geçti. KPD içindeyken 1919'da, seçildiği Hamburg Belediye Meclisi Üyeliğini 1933'e kadar sürdürdü.

Thaelmann, 1921'den sonra Hamburg parti yöneticiliğine getirildi. 1924'te seçildiği parlamento'da, Hamburg milletvekili olarak 1933'e kadar kaldı. KPD'nin 1924'teki kongresinde, Ruth Fischer ve Arkadi Maslov'la birlikte parti yöneticiliğine seçildi. Aynı yıl KPD'nin askeri kanadı olan Kızıl Cephe Savaşçıları Birliği'nin başına getirildi. Ancak 1925'te KPD'nin Genel Sekreterliğine seçildi. Aynı yıl KPD adayı olarak katıldığı Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde oyların yüzde 7'sini aldı.

Ernst Thaelmann'ın Parti Genel Sekreterliği, 1929'daki Kongre'nin kararıyla kamuoyuna da açıklandı. KPD imajı onunla özdeşleşti. 1932'den itibaren, Komintern'in faşizm karşı birleşik cephe anlayışı doğrultusunda parti içindeki otoritesini ve parti disiplinini arttırdı. 1932'de de katıldığı Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, oyların yüzde 13.2'sini aldı.

Ernst Thaelmann, Hitler'in başbakan olmasından bir ay sonra, ünlü Reichstag (parlamento) yangını provokasyonu başlanan anti-komünist terör dalgasıyla birlikte 3 Mart 1933'te tutuklandı. Ağır işkenceler gördü. On yılı aşkın süren hapis ve toplama kampı yaşamında, onurlu bir direnişi sembolize etti. KPD önderi için Uluslararası Komünist Hareket'in yürüttüğü "Thaelmann'a Özgürlük" kampanyası sonuç vermedi. Ve Ernst Thaelmann, 18 Ağustos 1944'te Buchenwald toplama kampında SS'ler tarafından katledildi.

Ağustos sıcaklığındaki anılarıyla yaşıyorlar, Cemil Oka ve Yoldaşları

Cemil OKA, bir general çocuğuydu. Henüz çok genç yaşlarındayken MLM bilimiyle tanışmış ve İbrahim Kaypak-kaya'nın ideolojik siyasi hattını benimsemişti. Burjuva yaşamın tüm rafahını ve ailesinin baskılarını hiçe sayarak, genç yaşlarda Proleterya Partisi'nin saflarında profesyonel olarak mücadeleleye atılmıştı.

Diğer meziyetlerinin yanısıra; inancı, kararlılığı, yigittiliği ve cesaretiyle kısa zamanda öne çıkarak, TIKKO'nun şehir gerillasının örnek komutanı oldu. Çeşitli kamulaştırma, halk düşmanlarını cezalandırma gibi eylemlere katılarak yönetti. Orhan Bakır'ın kaçırılması eylemine de katılan Cemil Oka, düşmanlarının korkulu rüyasıydı.

Okmeydanı'ndaki bir banka soygununda, polisle girdiği çatışmada yaralanmasına rağmen; polis çemberini yararak eylemini başarıyla tamamladı. Ancak, bir süre sonra Göztepe'de tedavi gördüğü ev, tesbit edilip çelik yelekli polislerce sarılmıştı.

Baskına uğradığı evde verdiği savaşım da yeniden ağır yaralar almasına rağmen, düşmanlarından da bazılarını yaralanmıştı. Eve giren çelik yelekli polisler tarafından 27. Ağustos 1977'de hunharca katledildi. Şehitler kervanındaki yerinde, yarattığı geleneklerle hep yaşayacak.

Ayrıca 1964'te Tunceli'nin Zağçe köyünde yoksul bir köylü ailesinin bireyi olarak doğan Hüseyin Kılıç, Proleterya Partisi'ne duyduğu sempati inanç ve kararlılıkla halk ordusu saflarında mücadeleye katıldı. 20 Ağustos 1983'te yaralandı. Ve yaralı olarak esir düştü. 15 saat süreyle gördüğü ağır işkencelerde ser verip sır vermeyerek ölümsüzleşti.

Ve MHP'li faşistlerce 19 Ağustos 1980'de katledilen Katip Saltan ve Ağustos 1979'da yine MHP'li faşist çetelerce katledilen Cemil Çelik'i ve tüm Ağustos şehitlerini bir kez daha saygıyla anıyoruz. Sıcak anıları soğutulmayacak.

Cemil OKA

Savaşan Kadınlar

Romen Komünist hareketinin önderlerinden, bir hahamın kızı olan yahudi kökenli Ana Pauker 12 Aralık 1893'de Vaslui yakınlarındaki Codaesti'de doğdu. Liseyi bitirdikten sonra bir süre Bükreş'teki bir sinagog okulunda ibranice dersleri verdi. Zürihte tıp öğrenimi gördükten sonra 1915'de Romanya Sosyal Demokrat Partisi içinde çalışmaya başladı. Daha sonra RSDP'nin Romanya Komünist Partisi'ne dönüşmesiyle partinin ilk üyeleri arasında girdi. 1922'de partinin 2. Kongresinde merkez komitesine seçildi. Yasadışı faaliyetlere katıldığından dolayı birkaç tutuklanmanın ardından Sovyetler Birliği'ne giderek Leninist okula devam etti.

1934'de Anti-faşist eylemleri örgütlemeye çalışmalarına katılmak için ülkesine dönmeden önce, Komünist yürütme komitesinde görev aldı. 1935'de tutuklanarak on yıl hapse mahkum edildi. 1941'de Romanya'yla Sovyetler Birliği arasındaki esir mübadelesi anlaşması gereğince serbest bırakıldı. Ve SSCB'ye gitti. Sovyetler Birliği'nde savaş tutsaklarını eğiterek Kızılorduya bağlı birlikler oluşturmaya çalıştı. Aynı

Yaşamını mücadeleye adayın

ANA PAUKER

Yıl, Komünist yürütme komitesinde Romanya Komünist Partisi temsilciliği ve 1943-1944 arasında RKP Dış Büro başkanlığı yaptı.

Ağustos 1944'de Kızılordu'nun yanında binbaşı olarak Romanya'ya geri döndü. Ülkesine geri döndükten sonra, iktidarda olan burjuva hükümetinin devrilmesine yönelik çalışmaları örgütledi. Onun önderliğinde başlayan "RKP'ye yeni üye kaydı kampanyası" sayesinde 2000 olan üye sayısı, 800 bine çıktı. UDC (Ulusal Demokratik

Cephe) kuruluş çalışmalarına katıldı. 1946'da tüm demokratik kadın örgütlerini içine alan bir birlik kurulması amacıyla, kongre düzenledi. 1945-48 arasında RKP Merkez komitesi sekreterliği ve politbüro üyeliği yaptı.

1947-1952 arasında yaptığı dış ilişkiler bakanlığından, parti politikasına ters düştüğü gerekçesiyle görevden alındı. Ana Pauker, 26 Haziran 1960'da Bükreş'te öldü.

Not: Bu yazı Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler ansiklopedisinden alınmıştır

Kadından faşist olur mu?

Bazı "aydın" kadın çevresi ve bilinçsiz halk kesimleri Tansu Çiller'in başbakan olmasını, memleketin ilerlediğini ve devletin halka karşı yumuşak davranacağına bir göstergesi olarak algılamış ve böyle bir beklentiyi girmiştir. Bu tür anlayışlara göre kadınlar kadın olmanın dolayısı ile daha sevecen, şevkatli, yardımsever vb. vb. dir. Ve yine bu yaklaşım göre kadından faşist, işkenceci ve halk düşmanı olması söz konusu olamaz. Yaşamdan kopuk, ütöpik, ve yanıltıcı bu anlayışa en güzel yanıtı Tansu Çiller hükümeti uygulamalarıyla veriyor.

Bu yazımızda ABD patentli Başbakan Tansu Çiller'in kadınlığın fazlacasına öne çıkarılması nedeniyle burjuva kadınlara değinme gereği duyduk.

Burjuvazi halkı aldatmanın binbir yolunu denemektedir. Hergün yeni iddiasıyla eskileri temcit pilavı gibi tekrar tekrar öne sürmektedir. Ama Tansu Hanım ülkemizde eski değil yeni bir taktiktir. TC Başbakanlık düzeyinde Tansu'nun kadınlığını öne çıkarıp hem varolan tepkileri çaresizlik içinde nötröle etmeye çalışıyor hem de ülkenin "Çağdaş"laştığının imajını yayıyor. Ama son tahlilde belirleyici olan aldatmacalar, gözboyanmalar, taktikler değil yanan gerçeklerdir.

Tansu Çiller gittiği her mitingde, her gösteride, her söyleşide (özellikle kirli savaşın vahşetini uygulandı Kırdis'tanda) ağzına pelesenk ettiği şu sözcükleri sıralıyor "Ben sizin ananızım, ben sizin bacınızım, benim de evlatları var"

Toplumumuzda genelde anaların evlat doğurup büyütmelelerinden dolayı daha özverili, daha sevecen, daha anlayışlı olduğu düşünülür. Ana yüreği taşıyan başkalarının da haklarını gözeteneği savunulur.

Evet yaşamda insan olmanın yanı sıra bir de ana olarak evlat doğurup onu büyütmenin insanı çoğalttığı, özverili anlayışlı analarımız elbette vardır. Ama bu analar kimlerdir? Ya da hangi analardır? Elbette ezilen işçi, emekçi, köylü analardır. Evlat yetiştirmenin yanında üretime katılan yaşamı var eden analardır. Bunlar ilerici olan ve toplumu ileri götüren analardır. Yoksa tek başına çocuk doğurmak o kadar da önemli değildir.

Unutulmalıdır ki yaşamın her alanında belirleyici olan yan sınıfsal yanındır. Herşey ona göre iyi ya da kötüdür, güzel ya da çirkindir, sömürücü ya da üreticidir. Kadın cinsinde de belirleyici olan yine sınıfsal yanındır ve Tansu Hanım'da burjuva sınıfındandır. burjuvazinin has kadınıdır. Burjuvazi emekçiler için ne düşünüyorsa Tansu da onu düşünür. Hatta efendilerine yaranmak ve kendini, kendi sınıfı içinde kanıtlamak

için daha da acımasız davranıyor. Varolan pratik bunun göstergesidir.

Ulusal ve sınıfsal mücadelenin bastırılması, kirli savaşın tırmandırılması için MGK'ya ve MIT'e açık çek veren Tansu Çiller birazcık insanca yaşam için emeğinin hakkını isteyen işçiye-memuru halka şikayet ediyor "Bu kadar çok ücret artışı istiyerek sizleri zor durumda bırakıyorlar" diye demogji yapıyor. Hakkını isteyen çalışana da "ben anayım herkesi düşünmek zorundayım" diyerek saniki diğer kesimleri düşünüyor gibi taleplerini reddediyor ve halkı birbirine karşı kıskırtıyor. Oysa kirli savaş harcanan, çalınıp çırpılan, emperyalistlere peşkeş çekilen paraların az bir kısmı işçi memura verilse halk bu kadar ekonomik sıkıntı çekmeyecektir. Ve yine halkın anası, bacısı "olduğunu söyleyen Çiller özelleştirmeye giderek binlerce emekçi kadın ve erkek sokağa atmakta, onları eşleri ve evlatlarıyla birlikte açlığa mahkum etmektedir. Dikkatleri ulusal ve sınıfsal mücadeleden uzaklaştırmak için Sivas katliamına zemin hazırlamakta, yeri Maraşlıları yaratılmasında ön ayak olmaktadır. Her yerde anamızın, bacınızın diyen Çiller'e en kısa özlü ve net yanıtı memur mitingindeki "Sen bizim bacımız değilsin, çünkü sen toksun biz açız" dövizini vermektedir.

Unutmamak gerekir ki burjuva kadınlar burjuva değer yargılarıyla yetişmekte istek ve talepleri de bu doğrultuda olmaktadır. Onlar sömürücü erkeklerin sahip oldukları haklara kendilerinin de sahip olmasını istemekte ve düzenin değişmesine şiddetle karşı çıkmaktadırlar. Bu nedenle emekçi kadınlar burjuva kadın arasındaki ilişki kadın cinsi olmanın ötesine geçmemektedir. Biri bu düzenin devamını istiyor diğeri değişmesini, biri sömürmen durumunda diğeri sömürülen. Ve bu nedenledir ki bunların ortak idealleri ortak gelecekleri olmaz.

Sınıf mücadelesi boyunca burjuva kadınlar emekçi kadınlara ve emekçi erkeklerle hep düşman olmuştur. Olacaktır da çünkü bu onun sınıf karakterinde vardır. Komün direnişine dair yazılan yazılarda bunlar denilmektedir. "Komün kadınları ile burjuva kadınlar arasında hiçbir ortak yan yoktur. Hesaplaşma tam bir ölüm kalım savaşına dönüşmüştür. Burjuva kadınlar, işçi kadınlara karşı duydukları intikam ve kin duygularında hiçbir sınır tanımazlar. Komün düştüğü zaman neşeli ve zarif bayanların en büyük eğlencesi cesesetler arasında zevkli bir gezi yapmak şemsiyelerin ucuyula cesetleri örten örtüleri kaldırıp ölümün yüz ifadesinde kahrmanca bir ölümün işaretlerini bulmaktan haz duymalarıydı. Zarif giyimli burjuva kadınları en vahşi olanıydı.

Burjuva kadınların insan olarak, ana olarak hiçbir değerleri yoktur. Yaşadığı lüks yaşam emekçilerin sömürsü üzerine kurulmuştur, mühiş tüketicilerdir, konken partilerinde su gibi para harcarlar, estetiğim bozulur diye çoğu zaman çocuk yapmaktan çekinirler, doğurduğu zaman da çoğu zaman şevkat göstermeden bakıcının ellerine bırakır. Kocaları ya da ailesi sayesinde burjuva yaşam sürdüren bütün kadınlar böyledir. Tansu Çiller, Leyla Alatan vb. toplumda kariyer sahibi olan kadınlar da nitelik olarak böyledir. zira onlar da sömürücü ya da sömürücülere uşaklık üzerine yaşamlarını kuruyorlar. Sorun burjuva kadının çalışıp çalışmaması değilki çalışma diye nitelenen şey de sömürücü olmalarıdır. Burjuva sınıfına dahil olup olmalarıdır.

Tansu Çiller'in başbakan olmasına en çok da feminist bayanlarımız sevindi. Sevinçlerine kaynaklık iki nokta vardır. birincisi kadınların da erkekler kadar hatta onlardan daha yetenekli olduğunu ispatlandığını savundular. İkincisi ise yönetimde bir kadının bulunması kadın haklarının yaşama geçirilmesinde önemli rol oynar diye düşündüler. Oysa Tansu Hanım'ın başbakan olması geniş emekçi kadınların da yükselme şansının olduğunu göstermez. Ayrıca Tansu Hanım kadın haklarını savunma yerine onları işsizliğe, yoksulluğa mahkum ederek haklarını gasp etmekle meşgul oldu.

Her ne kadar düşünen, gören beyinlere somut bir örnek göstermek gerekmiyor idiye de bazıları dileriz Tansu Çiller sürecinden gerekli dersleri çıkarırlar, soruna sınıfsal bakma yetisi kazanırlar.

DÜZELTME

9. sayımızda yer alan Lenin'in Bütün Dünya Kadınlarına Vasiyeti adlı kitap tanıtımı tashihi yapılmadan yayınlanmıştır. Bu durumdan dolayı okuyuculardan özür diliyoruz yanlışlıkları düzeltiyoruz: "Mücadele ve atılması" yerine "mücadeleye atılmasıyla", olacak Savaşan Kadınlar "dergisi" değil "dizisi" olacak, "şafakta terk edilenler" değil "sefaletle terk edilenler", olacak "her kan devleti yaratmayı öğrenmesi" yerine "her açığı kadın devleti yönetmeyi öğrenmesi", olacak "kendi gözümün suları yerine" "sınırları" olacaktır.

Ayrıca "Dersim'in .... köylerindeki fedakar ve çilekeş halkımıza" başlık yazının son paragrafında "bu kan emici sömürücüler" ifadesi tamamen bizden kaynaklanan dikkatsizlikten dolayı "kanemici sömürgeciler" olarak geçmiştir. Düzeltir özür dileriz.

Özgür Gelecek

Kitap

Beş kızkardeş, Beş Narodnik kadının anıları

Barbara Alpern Engel
Clifford N. Rosentbol

Ataol Yayınevi'nin çıkarmış olduğu bu Kitap, Çarlık Rusyası'nda devrimciliğe atılan ve bundan dolayı baskı, zulüm ve şiddetle karşı karşıya gelen, yüzyılların içselleştirdiği burjuva-feodal değer yargılarına meydan okuyan 5 yiğit, kararlı, özverili kadının yaşamını anlatmaktadır. Bu kadınlar: Vera Figner, Vera Zaslulich, Proskovia Luanauskaia, Olga Liuba Tovich ve Elizaveta Kovalskaia'dır.

"Bu kadınların yaşamını okumak entrika, tehlike, acı, kişisel özveri, cesaret ve sorumluluk dolu bir dünyanın içine dalmak demektir"

Bu kadınlardan bir kısmı varlıklı ailelerden gelmelerine rağmen, toplumda yaşanan yığın gelişmelerin, sömürü ve zulmün farkına vararak birşeyler yapma ihtiyacı duydular. İşin içine daldıkça sorunun toplumsal olduğunu ve tek tek bireylerin kurtuluşuyla uğraşmanın yanlış olduğunu görüp, toplumu düzeltme kavgasına katıldılar. Ve yine pratikte gördükleri devletin şiddeti ancak karşı şiddetle yenilir.

Çarı ve üst düzey yetkilileri öldürme planları, mücadelelerinde can alıcı noktayı oluşturdu. Sabırla, inatla uzun süre akıl almaz suikast planları düşündüler. Birçoğunda barırsız kalmalarına rağmen, yine de bu amaçtan vazgeçemediler ve nihayet 3 Nisan 1881'de halkın iradesi tarafından bu karar yaşama geçirilerek Çar infaz edildi. Varolan baskılar bu ölümden sonra daha da çoğaldı. birçoğu yakalandı ve ağır örgütsel darbeler yediler. Çok zorlu cezaevi yaşamı geçirdiler, birçoğu hastalıktan öldü, kimileri de baskılara dayanamayıp çıldırdı.

Çarlık Rusyası'nın fırtınalı ortamında bir yandan bunlar yaşanıncık, bir yandan ise bir devrimciye işkence etti diye Vera Zaslulich tarafından öldürülen General Tperov davasında Juri mahkemesi "Zaslulich"ın ahlaki öfke duygusunu paylaştı ve onu suçsuz buldu"

Yurt dışında eğitim yapmak, o dönemin kadınları için olanaksızdı. Ama bu kadınlar mümkün olmayı başarıp, hukuksal ve geleneksel engelleri aşarak eğitim hakkını kazandılar. Idealleri üniversite bitirip halka hizmet etmekti. Ama onlar mücadelenin ihtiyaç doğrultusunda bu ideallerinden vazgeçebildiler. Rusya'ya dönüş tarlada, fabrikada çalışarak ezilen kitlelere Sosyalizmi anlatmaya çalıştılar. Birçoğu devrimin ancak köylülerin katılımıyla sağlanacağını düşünüyorlardı ve onlara göre sosyalizm ancak köylülerin mücadelesiyle kurulacaktı. Çünkü komünal yaşama en çok onlar yakındı. Tarım devriminin doğrudan Sosyalizme geçme koşulunu yaratabileceğine inanıyorlardı.

Bireysel terörizmi amaç haline getirmeleri ve köylülüğü ön plana çıkarmaları, toprak devrimini Sosyalizm olarak algılamaları yanlış olsa da, bu noktada devrimi zaafa uğratan da, verdikleri mücadele o dönem açısından oldukça önemliydi. Toplumda bir başkaldırı geleneği yaratmışlar ve düzenin değişebileceğinin mesajını vermişlerdir. sınıflararası mücadelede ezilenlerden yana tavır almışlardır. Hatta Lenin Narodnik soylarında mücadele eden ve Çara karşı girişilen suikastten olayı idam edilen ağabeyinin kendi üzerinde ve siyasal tercinde oldukça büyük etkisi olduğunu söyler.

Narodniklerin siyasal bakış açılarındaki bazı yanlışlıklar, kavranışında da göstermiştir, kendisini. Özel yaşamı toplumsal yaşama tabi kılmak ne kadar doğru ise, onu yok saymak o kadar yanlıştır. Ve o dönemin devrimcileri o günkü koşullarda bunu yok sayıyorlardı. Çünkü onlara göre "Devrimcilerin yaşamı yıllarla değil günlerle, saatlerle ölçülür" diyorlardı. Ve bu koşullarda aile yaşamını devrim için suç görüyorlardı.

Peşpeşe açılan toplu davalarda yüzlerce devrimci yargılandı. İdam ya da ömür boyu hapse mahkum edildi. Sürgüne gönderildi. Ama onlar taktik olarak yenilseler de son tahlilde yine güçlü olanın halk olduğunu haykırdılar. Elliler davasından Sofia Boralina "Bize zulüm edenler, şimdilik maddi güç sizin ellennizde beyler. Fakat, bizde de manevi güç, düşüncelerin gücü var. Düşünceleri ne yazık ki süngülerinizle delip geçemeyeceksiniz!" dedi.

Evet Bardina'nın söylediği düşünce üretimden, yaşamı yaratmaktan kaynaklanan ve onun üzerine inşa edilen düşüncedir ki, yenilmez olan da budur.

Kitapta her beş kadının ayrı ayrı yaşamını okuyacak, kendi kalemlerinden kenilerini tanıyacaksınız. Ve yüreğiniz bir kez daha savaşan kadınların ve erkeklerin yaşamdaki değerleriyle dolup taşacak. Ve sınıfsız topluma ulaşmak bu değerlere sahip çıkmakla, onları yaşamın her alanında hakim kılmakla mümkün olacaktır.

Devrimci-demokratlar Aydınlar Matbaası'nın basılmasını kınadılar

Haber Merkezi- Devrimci Çözüm Dergisi'ni bastığı gerekçesiyle Aydınlar Matbaası'na daha önce saldıran ve sürekli tehditlerde bulunan Devrimci Sol DK grubu 29 Temmuz'da Aydınlar Matbaası'nı yaktı. Sabah 07.30 civarında matbaaya gelen silahlı üç saldırgan işe yeni gelen işçileri silahla tehdit edip etkisiz hale getirdikten sonra atölyeye girip yerlere benzin döktüler. Dışarda bulunan diğer bir grupsa pencerelerden molotof kokteyli atarak yangın çıkarttılar. Yangın yaklaşık 10 dakika sürdü. Saldırıda üç baskı makinesi ve bir robot makina büyük ölçüde tahrip oldu. Yeni basılan dergi ve kitaplar yandı, ya da itfaiyenin sığıdığı sudan dolayı kullanılamaz hale geldi. Matbaanın diğer makineleri de itfaiyenin çalışması sırasında önemli ölçüde hasar gördü. Yangında Yurt Kitap-Yayın'ın bastığı 7'si İsmail Beşikçi'ye ait olmak üzere 8 kitabı yangından büyük zarar gördü. Toplam 38.000'den fazla kitabından dolayı Yurt Kitap Yayın'ın 2'5 milyar lira zararı oldu. Baskında Devrimci Emek ve Hedef gibi Sosyalist basın organlarıyla, Kürtçe alfabe, 3 çeşit MKM yayını, Eksen ve Zagros Yayınları'nın bazı kitapları da büyük hasar gördü. Aydınlar Matbaası'nın saldırıdan 7 Milyar lira civarında kaybı olduğu tahmin ediliyor.

Aydınlar Matbaacılık sahibi Veysel Aydın saldırının olduğu gün yaptığı basın açıklamasında saldırının sorumluluğunun "DS-DK" grubunda olduğunu belirtti. Veysel Aydın: "Düşünme ve düşünceyi yayma özgürlüğü çağımız insanın vazgeçilmez temel haklarından bir tanesidir. Bu hak toplumsal ilerlemeden yana olan güçlerin tarihsel mücadelesinin sonucunda kazanılmıştır. Bu hakkı ancak gerici, çağdışı anlayışlar gaspedebilir" dedi. Aydın, demokrat anlayışları doğrultusunda her türlü yayını basmakta sakınca görmediklerini ve bundan da vazgeçemeyeceklerini, saldırının "muhasbesini" ilerici demokrat kamuoyuna bi-

raktıklarını belirtti.

Aydınlar Matbaası'nın 50'ye yakın çalışanı da, kendilerinin işsiz kalma olasılığını ve matbaanın üstünde bulunan 33 dairede oturan 200 kişinin hayatını düşünmediği için Dursun Karataş grubunu kınadılar. Matbaa çalışanları: "Bugün Matbaamızı yakan, çalışanlarımızı öldürmekle tehdit edenler belki de kısa vadede emellerine ulaşabilirler. Ancak bunlar bir daha işçilerin ve diğer emekçilerin güvenini kazamaz, geleceğin dünyasında varolamaz" diyerek kamuoyunu şöyle uyardılar: "Bu gelenek kesinlikle ilerici bir gelenek değildir. Bugün bunun karşısında sesleri çıkmayanların yarın kesinlikle bu anlayıştan paylarına düşeni alacaklardır"

SOSYALİST BASIN SALDIRIYI KINADI

Yurt Kitap yayın sahibi Ünsal Öztürk: "Binbir zorlukla yayın yaşamını sürdürmeye çalışan Yurt Kitap-Yayın'ın, diğer taraftan zor günlerde devrimci-demokrat yayınevlerinin ve dergilerin basımını yapan Aydınlar Matbaacılık'ın Devrimci Sol tarafından böyle saldırıya uğraması çok acıdır. Tarihe devrimcilik adına korkunç bir not düşülmüştür. Bu durumun ortadan kaldırılması olanaksızdır" diyerek olayı kınadı.

Alternatif-Barikat-Devrim-Direniş Ekimler-Emeğin Bayrağı-Emek-Hedef-Komün, Kurtuluş-Newroz Ateşi-Odak-Özgür Gelecek-Özgür Halk-Partizan-Yeni Demokrat Gençlik-Yeni Dünya için Yurtsever Emekçiler-Zagros Yayınevi'nden oluşan bir grup Sosyalist dergi, gazete ve yayınevi de ortak bir basın açıklaması yaparak Aydınlar Matbaası'nın kundaklanmasını kınadılar. Açıklamada bu saldırının ilk çağ barbarlığının kütüphaneleri talan etmesiyle, ortaçağ karanlığının kitaplara zincir vurmasıyla özde bir farkı olmadığı belirtiliyor ve yakılan matbaanın ne tür yayınları basacağına, nasıl çalışacağına sadece kendisinin karar

vereceği vurgulanıyor. Açıklamada bu eylemin sonuçta düzene hizmet eden bir eylem olduğu ve siyasi sorumluluğunun "DEVİRİMCİ SOL-DK" çevresine ait olduğunu belirtiliyor. MKM ve Kürt Enstitüsü de Aydınlar Matbaası'nın basılmasını kınadı. Özgür Gelecek, Emeğin Bayrağı, Komün, Devrimci Çözüm Dergi'lerinin Avrupa Temsilcileri de olayı bir bildiriyle kınadılar Devrimci Çözüm Dergisi de kendilerine yönelik varsaydığı eylemi kınadı.

DURŞUN KARATAŞ ÇEVRESİ EYLEMİ ÜSTLENDİ

1 Ağustos'ta yayınlanan Dursun Karataş grubunun Devrimci Sol Haber Bülteni'nin 60. sayısında Aydınlar Matbaası'nın basılarak tahrip edilmesi eylemi üstlenildi. Bültekte eylemin amacının "Darbeci karşı çetesinin suç ortaklığına soyunan Aydınlar Matbaası sahibi Veysel Aydın maddi zarar vermek yoluyla cezalandırılmak" olduğu açıklandı. Dursun Karataş grubu diğer devrimci çevrelerin saldırı-

Aydınlar Matbaası'nın saldırıdan dolayı uğradığı zarar 7 milyar lira

Mücadele muhabirlerine silahlı saldırı

Haber Merkezi- Mücadele Gazetesi muhabirleri Zeynep Arıkan Gülbağ (Devrimci Gençlik Dergisi'nin de sahibi), Savaş Karakurum 2 Ağustos'ta Mücadele Gazetesi'nin arka sokağında uğradıkları silahlı saldırı sonucu yaralandılar.

Mücadele Gazetesi'ne göre olay iki muhabirinin "3 Darbeci" tarafından Çemberlitaş Şafak Sineması önünden takip edilmesiyse başladı. STP binasının hizasında üzerlerine kurşunlar yağdı. İlk kurşun Zeynep Arıkan'ın ayağına dibine geldi. Ama isabet etmedi. İkinci kurşun Arıkan'ın bacağına, üçüncüsü ise

kalçasına isabet etti. Savaş Karakurum, Zeynep Arıkan'ın yere düştüğünü görünce durumu Mücadele Gazetesi'ne haber vermek için koştu. Tam köşeyi dönerken vuruldu. Arkasından köşeye kadar ateş edildi.

Mücadele muhabirlerine silahlı saldırı yapılmasının ardından Devrimci Sol'un iki kanadı da yeni haber bültenleri ve basın açıklamaları yayınladılar. Atışma, karşılıklı suçlamalar ölüm tehditleriyle dolu bir söz duellosu biçiminde sürdü.

"KONTRGERİLLA VE DARBECİ KONTRA" İŞBİRLİĞİ

Devrimci Sol-DK grubu 3 Ağustos'ta yayınladığı Haber Bülteni'nde (61. sayı) 31 Temmuz'da Mersin, Silifke kırsal alanında düzen güçlerince katledilen Akdeniz Bölge Sorumlusu Ali Tarık Koçoğlu ve yardımcısı Mustafa Sefer'in öldürülmesi olayı ile; Mücadele Muhabiri Savaş Karakurum ve Devrimci Gençlik Dergisi sahibi Zeynep Arıkan'ın silahlı saldırı sonucu yaralanması olayını birlikte verdi. Bültekte atılan başlık ise iki olayın DK çevresi tarafından aynılaştırıldığını gösteriyordu: "Kontrgerilla ve Darbeci Kontra saldırılarına devam ediyor"

Bültekte Darbecilerin artık Kontrgerilla ile işbirliğini gizleye-

mediği iddia ediliyor: "Bir yandan Oligarşi, bir yandan Darbeci birlikte yoldaşlarımızı pusu kuruyor ve katlediyorlar.... Darbeci saldırıyor, ardısıra polis gazete bürolarını üst üste basıyor" deniliyor.

Devrimci Sol DK grubu Savaş Karakurum ve Zeynep Arıkan'ın katillerini tanıdıklarını; birinin "hareket" tarafından cezalandırılan bir ayyaş, sapık olduğunu diğer ikisinin ise "hareket" içinde hiçbir yere gelememenin sancısıyla kişilikli ispatında, kişisel intikam peşinde olan iki serseri olduğunu da iddia ediyor.

Bültenin bir yerinde Devrimci Sol'dan çeşitli nedenlerle uzak kalkanlar, mücadelelerden ayrı düşenlerden ilginç bir mantıkla yardım isteniyor: "NEDEN, NİÇİN SORULARINI SORMADAN, açık düşman saldırılarını düşmanla açık işbirliği yapanları, sözde dostların kuşatmasını görek Devrimci Sol gerçeğini sahiplenilmelidir"

"SALDIRMADIK KENDİMİZİ SAVUNDUK"

Devrimci Sol Darbeciler olarak adlandırılan grup ise 3 Ağustos'ta hem 2 dergi muhabirine yönelik silahlı saldırıyı üstlenen hem de DK grubunun yaptığını ileri sürdüğü saldırıları anlatan bir bildiri yayınladı.

Bildiride: "Defalarca söyledik,

dan zarar görmesinin ise iradeleri dışında gerçekleştiğini belirtiyor. DK çevresi yoldaşlarının gerekli özeni göstermelerine rağmen istemeyerek de olsa hem dostlarına zarar verdiklerini, hem de "Darbeciler" olarak adlandırılan gruba ve Oligarşi'ye örgütlerince karşı kullanılabileceği bir kışkırtma malzemesi sunduklarını da itiraf ediyor. Bültekte saldırıdan zarar gören çevrelere kışkırtmalara gelmemeye, DK çevresini anlayışla karşılamaya çağırılarak: "Böyle bir zarara sebebiyet verdiğimiz için dostlarımızdan özür diler, zararın telafisi için elimizden gelen çabayı göstereceğimizi belirtiriz" deniyor.

"Bir parça vicdan sahibi olan hiç kimse böyle bir ihanet çetesini savunmaya yeltenmemelidir" diyen DK grubu, Aydınlar Matbaası sahibi Veysel Aydın'ı da tehdit etmeye devam ediyor: "Yine de herşeye karşın, tüm devrimci-demokrat kamuoyu önünde, Aydınlar Matbaası sahibini bir kez daha uyarıyoruz. Darbeci-kontra çetesine suç ortaklığı yapmaktan vazgeç"

Özgür Gelecek'ten kamuoyuna

Dev-Sol çevresinde cereyan eden olaylar bugün artık Devrimci kamuoyunu iyiden iyiye meşgul eder hale geldi. Hiçte hoş olmayan bu olayların kamuoyuna malolması doğal olarak devrimcilere ve sosyalist basına eleştirme ve uyarma hakkını verir. Ancak olayların şiddet dönüşmesi bunun artık bir hak olmaktan çıktığını, devrimci sorumluluk gereği devrimci bir görev olduğunu ortaya koydu.

Bu anlamda çeşitli kereler bizim ve diğer Sosyalist Basın'ın eleştirilerine ve uyarılarına rağmen kamuoyunda; "D.K hizibi" olarak bilinen çevre tarafından "Darbeci" diye adlandırılan çevreye karşı başlatılan şiddet eylemleri durdurulmak yerine giderek tırmandırıldı. Geline aşamada "Darbeci" denilen kesimin de aynı yönetime yönelmesi bu kötü gidişata yeni bir boyut kazandırdı.

Halkın Gücü Gazetesi sahibi Rıza Güneş'in 14 Temmuz 93 günü öldürülmesi ardı sıra gelişen olaylarda bazı kişilerin yaralanması ve en son Mücadele Gazetesi muhabirleri Zeynep Arıkan ile Savaş Karakurum'un kurşunlanarak yaralanması her iki kesimin çelişkileri çözmede siyasi soğukkanlılık gösterme yerine şiddet yolunu seçme mantığında olduğunu göstermiştir.

"Doğrulara" sahiplik ettiği iddia edenler doğruların insanma cesaretini gösterirler, ve olaylara siyasi yaklaşma yöntemini seçerler. Bunu beceremeyenler halk için yararlı değil zararlı bir hal alırlar.

Devrim için yola çıkanlar kendi iç sorunlarında soğukkanlı olmak zorundadırlar. Devrimin ve halkın menfaatlerini gözetmeden şiddetten medet umanlar düşmana önemli fırsatlar verirler.

Bugün her iki kesim de MIT'in, Kontrgerilla'nın kolay hareket edebileceği bir zemin yaratmış durumdadır.

Sorunun çözümünde şiddeti seçen Dursun Karataş çevresine karşı takındığımız, protokol alışverişi ve eylem birliğinde bulunmama tavrımız bundan böyle aynı kuldara yönelen "Darbeci" kesime karşı da geçerlidir.

Çünkü; bu çevrede şiddet yolunu seçmiştir. Her iki kesimin de seçtiği yol ve yöntem, halk güçlerine zarar, düşman güçlerine önemli fırsatlar vermektedir. Hâlâ halk güçleri arasında gördüğümüz, bu her iki kesimde birbirlerine karşı yürüttükleri düşmanca tavırlardan vazgeçmelidir.

Faşist devletin Sosyalist basına karşı uyguladığı yok etme politikasını, hergün devrimcilerin katledilmesini, T. Kürdistanı'ndaki kirli savaşta köylerin yakılıp-yıkılmasını, toplu kalfiamların olduğunu görmeli tüm enerjimizi, gücümüzü birleştirmek zorunda olduğumuz bir dönemden geçtiğimizi aklıdan çıkarmamalıyız. Her iki kesimi daha fazla devrimci kanı akıtmadan aklı selim davranmaya ve sorunlarını temel siyasi ilkeler doğrultusunda çözmeye çağırıyoruz.

Derneğimizin onur üyesi Ali DEMİR yoldaşı ölümünün 7. yılında devrimci bir saygıyla anıyoruz

Ternitz Halk Kültür Derneği Yönetim Kurulu

Silahlı saldırıda yaralanan mücadele muhabiri Savaş Karakurum

Esasını Filistin meselesinin oluşturduğu Ortadoğu Barış Görüşmeleri, 10. turunda tıkanıp kalmak üzereyken devreye ABD girdi. Ashnda Amerikan yönetimi başından beri Arap-İsrail anlaşmazlığının patronu, kahyası ve müfettişi durumunda. İspanya'nın başkenti Madrid'de büyük tantana ile başlayan görüşmelerde taraflar birbirlerini denediler. Güreş sporundaki deyimle "birbirlerine elense çekerek" ilk yoklamaları yaptılar. Bu arada farklı taktikler izlediler.

İsrail'den başlarsak; bu işgalci ve sömürgeci devletin Başbakanı İzak Rabin, tüm dünyada bozulan görüntüsünü değiştirip yenilemek için "hiçbir şeyi reddetmedi; herşeyi görüşebileceğini" ilan etti. Ama, zamanla anlaşıldı ki, Rabin zamana oynuyor. Arap tarafını (Suriye, Filistin, Ürdün ve Lübnan) oyuyor. İsrail görüşmecileri, ilk elde her bir Arap ülkesiyle tek tek görüşme ve sorunları ayrı bir düzlemde çözmeye; diğer anlamıyla her Arap görüşmecisine belli tavizler verip, diğer görüşmecilerden ayırma siyaseti izledi. Sözgelimi başlangıçta Suriye'yi yanına çekmek istedi. Bu amaçla işgal ettiği "Golan Tepeleri'nin geri verilmesine karşılık Suriye ile tam barış" önerisini götürdü. Suriye, bu öneriyi kabul eder gibi yaptı. Buna karşılık Filistin heyetiyle arasına bir mesafe koydu. Daha sonra anlaşıldı ki İsrail'in yaptığı "böl ve görüş" taktiklerinden başka birşey değil. Nitekim Suriye Devlet Başkanı Hafız Esad, "İsrail'e tam barış sunacağız, ama, o da bize işgal ettiği tüm toprakları geri verecek" deyince İsrail heyetinin foyası da meydana çıktı.

FKÖ'nün onayını almış Filistin heyeti de, ilk günlerde İsrail ile ayrı bir barış anlaşması yapmaya pek hevesliydi. Heyet sanıyordu ki; İsrail, 1967'den beri işgal ettiği Gazze Şeridi ile Batı Şeria bölgesini hemen geri verecek; bu topraklar üstünde bağımsızlığa giden bir filistin devleti kurulacak. Ancak umulan olmadı; İsrail toprakların tümü değil, sadece bir kısmını verecekti. Ayrıca bu geri verilecek topraklarda sadece özerk bir Filistin yönetimi kurulacaktı. Özerk yönetimin yasama yetkisi de olmayacaktı. Özetle bu özerk yönetim, İsrail adına Filistin halkını yönetecek belediye meclisleri ya da kolluk kuvvetleri konusunda olacaktı. Filistinliler yaklaşık bir yıl sonra, yani geç de olsa, bu acı gerçeği kavradılar.

Gelinen noktada gerek Suriye gerekse Filistin (daha çok da FKÖ), meselelerin bir bütün olduğunu; Araplararası birlik olmadıkça sürece, İsrail'in oyalama ve göz boyama taktiklerini sürdüreceğini anladılar. Ama bu arada köprünün altından da çok sular ak-

Faik Bulut

Filistin sorunu: Konfederasyon mu?

Örneğin FKÖ'nün belkemiğini oluşturan El Fetih ve bir-iki küçük Filistin örgütü dışındaki Filistin siyasi örgütleri (aralarında marksist, sosyalist, Suriye yanlısı milliyetçi ve İslamcı olmak üzere yaklaşık 10 örgüt) FKÖ'nün Barış Görüşmeleri'ne karşı çıkan bir cephe oluşturdular. Derken, İsrail işgali altındaki topraklarda, İslamcı Hamas örgütü fitili ateşledi. İnsanlar sokaklara döküldüler; genel grev ve benzeri protesto gösterileri yaptılar. İslamcılar, El Fetih ve FKÖ aleyhine puan topladı. Burada hemen hatırlatalım ki Hamas, Hizbullah ve benzeri Filistin İslamcı örgütlerinin ortaya çıkışı biraz İran-FKÖ rekabetinden kaynaklanıyorsa da; daha çok Arafat ile El Fetih milliyetçi önderliğinin, 1960'lardan beri İslamcılarla flört etme ve bu hassas meseleyi olmur olmaz münasebetlerle devrimcilere karşı bir silah olarak kullanmasından ileri geliyor.

İslamcıların önemli oranda, marksistlerin de sınırlı ölçüde puan kazandıkları "aşağılayıcı barışı red protestoları", sonuçta bizzat Arafat'ın başında olduğu El Fetih'i de etkiledi. Nitekim geçtiğimiz ay içinde toplanan El Fetih Merkez Komitesi, ikiye bölündü. Görüş ayrılıklarını basına sızdırıp kamuoyuna ulaşması sağlandı. Bu görüş ayrılığının iki temel noktası bulunuyor. Bir; barış görüşmeleri. İki; mali durum. Birinci noktadan başlayalım: El Fetih içindeki

muhalif kesim diyor ki; "İsrail ile barış görüşmeleri bizim siyasi itibarımızı zedeledi. Önderliği gözden düşürdü. Çünkü daha ilk günden, bu görüşmelerin bir sonuç vermeyeceği belliydi. Bu nedenle ilk yoklamadan sonra geri çekilip, devrimci tavrımızı ortaya koymalıydık. İtibarımız zedelendikçe de El Fetih, halk içindeki gücünü yitiriyor. Durumumuz yeni den gözden geçirmenin zamanıdır."

İkinci noktaya ilişkin muhalif görüş de şöyle "Aslında FKÖ'nün mali kriz diye bir sorunu var. Ancak bunu bahane edip, FKÖ'nün devrimci tarafını yontarak reformcu ve teslimiyetçi yollara başvurmak doğru değildir. FKÖ'nün devrimci yönünü yontmak demek, yarın verilecek topraklar üzerinde kurulacak bir devletin bünyesiyle yakından ilgilidir. Mali sorun bu yüzden stratejik bir sorundur."

Mali sorundan söz etmişken, konuyu biraz açmak gerek. Bilindiği gibi FKÖ'nün gelir kaynakları, hemen bütün Arap ülkelerinin vermeyi taahhüt ettiği resmi yardımlardan, bu ülkelerde bulunan Filistinli ya da Arap yurttaşların "Filistin vergisi" adıyla verdikleri bağışlardan ve FKÖ'nün bazı Afrika ülkelerinde yatırım yaptığı mali kuruluşlardan oluşuyordu. Fakat, Körfez Savaşı sırasında FKÖ'nün, ABD ve Suudi Arabistan'ın istediği tutumu almaması, bu ögüte verilen petro-dolar yardımları ile "Filistin vergileri'nin kesilmesine yol açtı. Afrika'daki mali yatırımlar da biraz bu nedenle verimsizleşti. Bu yüzden emperyalistler, kendilerine boyun eğmeyen bir örgüte bunun bedelini ağır ödetmeye çalışıyorlar.

El Fetih içindeki barış yanlısı kanat ise, "Sonuç ne olursa olsun, İsrail ile masaya oturmak bir hayat memet meselesiydi. Biz bunu başardık gerisi gelirdi. Değişen dünyada değişik tutumlar almamız" gerekçesinden yola çıkıyor.

Gelinen noktada FKÖ'nün çok yönlü manevraları var. Bunlardan birincisi örgüt lideri Yaser Arafat'ın düşürülmesi ihtimaline karşı yeni önlemler alınmaya çalışılıyor. Çünkü Filistinliler özellikle işgal altında bulunan ve İsrail ile temas halinde olup görüşmeler yapan önderlik Arafat'ın tek adamlık bireysel önderliğine karşı çıkıyor. İkinci noktada, barış sürecini reddeden diğer Filistinli örgütlerle görüşme yaparak orta yolu bulmak var. Bir El Fetih heyeti bunu gerçekleştirdi. Ama, sonuç belli değil. Son olarak Suriye ile FKÖ tavırlarının ortak yönünü bulmak ve Ürdün ile bir "konfederasyon" için de barışı gerçekleştirmek bir siyaset olarak ön plana çıkıyor ki, İsrail ve ABD'nin de istekleri bu doğrultuda.

BU YAZI EL DIARIO INTERNATIONAL NO: 18 MART 1993 SAYISINDAN ALINMIŞTIR

Oportünizm kendi iğrenç başını bir kez daha yükseltiyor: "Yaşasın Başkan Gonzalo! Kahrolsun halk savaşı!"

Bu makalenin başlığı anlamsız olabilir ama, Fransa'daki Peru Halk Hareketi (MPP) ile bazı revizyonist oportünist guruplar arasındaki çelişmeyi aksettirmektedir. Bu, Peru Komünist Partisi'ni (PKP), onun politik hattını, önderliğini ve halk savaşını reddetmek niyetine Peru Devrimi önderinin saygı itibarını kullanmaya yapılan teşebbüslere bağlıdır.

Bu sorun oportünizm tarafından Dr. Abimael Guzman Reynoso'nun yaşamını savunmak için başlatılan uluslararası kampanyayı devrimci içeriğinden saptırmayı hedef alan bazı yeni taktiklerle bağlantılıdır.

Bu zararlı politik düşünceler kendisini nasıl belirtiyor?

Oportünizmin "çalışma sistemi", Peru Komünist Partisinin kurdugu bir organizma olan ve uluslararası görevi partinin stratejik planına uymak olan Peru Halk Hareketi (MPP)'ne açık veya gizli saldırırken, Başkan Gonzalo'nun dayanışma kampanyasına iltihak etmektedir.

Peru Halk Hareketi (MPP) Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi ile yönlendirilmiştir. Bununla beraber bazı insanlar "Ya-

şasın Başkan Gonzalo" derken MPP'nin üyelerini "basma kalıp usuller" kullanmaktan, "basına buyruk" ve "darkafalı" olmakla suçluyorlar. Filistin'li bir tarzda "Biz Peru Komünist Partisini destekliyoruz, ama Peru Halk Hareketini (MPP'yi) desteklemiyoruz" deniliyor. Oportünizmin Peru Komünist Partisi'nin (PKP'nin) yurtdışındaki organizasyonlarına karşı olan hareketleri, gerici ve emperyalistlerin halk savaşını karalamak için kullandıkları hareketlerin aynısıdır.

Bu kısa belgede MPP'ye atılan çocukça politik suçlamaların (yalanların) derinliğine inemeyeceğiz. Bu konuyu daha ileriki makalelerimizde inceleyeceğiz. Şimdilik sadece, tesa-düfen Fransa'da mevcut olan bazı gurupların MPP'ye saldırı amacıyla pençelerini tekrar çıkardıklarına değineceğiz.

Fransa'daki oportünistlerin, Peru'lu Maoistlere saldırırken, halk savaşına sahte destek ticareti sağlayan uzun bir tarihi vardır. Bazı insanlar "El Tractor" adı altında yayımlanan pavyanran dağıtımı ile ilgilenen Maximiliano Durand ve başka birkaç kişi gibi, Peru Halk

Hareketi (MPP) ve onun politik çalışmalarına karşı kampanyalar düzenlemeye kendilerini tamamen adanmışlardır. Geçmişte, kendi amaçlarını ilerletmek için değişik yöntemler kullanmalarına rağmen her zaman aynı hedeflere sahip olmuşlardır. MPP'nin Peru Komünist Partisi (PKP) bünyesinin örgütsel bir parçası olduğunu reddetmek, MPP'yi zayıflatmak ve yıkımını aramak olmuştur. Görüldüğü gibi bu amaçlar Peru Hükümetinin ve ABD emperyalizminin amaçlarından hiç de değişik değildir.

Değer düzeni ne kadar önemli olmasa bile, oportünizm saldırılarını başlatmak için eline iyi bir fırsat geçmesini her zaman en yakın mesafede bekleyecektir. 1986'da 300 savaş tutuklusunun katliamını kendilerine avantaj yaratmak için kullanmaya teşebbüs etmişlerdir. Peru Komünist Partisinin uluslararası bir alanda büyüyen saygınlığını, Peru hapishanelerindeki soykırımlar üzerine yayınlanan genel beyannameler vasıtasıyla politik sermaye kurmaya çalışmışlardır.

Bu olayın aynı Mayıs 1992'de Fujimori Canto Grade hapishanesinde 100'den fazla insanı katlederken de yaşanmıştır.

Şimdiki kullandıkları taktikler daha da berrak.

Oportünizm, Başkan Gonzalo'nun yaşamını savunmak için enternasyonal kampanyaya katılmaya teşebbüs etmektedir. Bu hareket içerisinde kampanyanın faaliyetlerini, "insan haklarını" burjuva karakterine uygun olarak "koruma" uğruna komik bir dereceye düşürmeye teşebbüs etmek istemektedirler. Bu tarzda Dr. Guzman ile olan uluslararası kuvvetli ve başarılı dayanışma ile halk savaşını destekleyen, arasındabölücü bir çizgi çizmeye teşebbüs etmektedirler. Oportünizmin amacı, Başkan Gonzalo'yu süslü bir ikona çevirmektir, bu da sahte safları içerisindeki egemenlik teşebbüslerine hizmet edebilir.

Başkan Gonzalo'yu savunan kampanyanın partileri, gurupları ve değişik politik mevkilerde olan insanların birleştiği bir kampanya olması memnuniyet vericidir. Dünya çapındaki baskının zalim ve zorba Fujimori'yi Dr. Guzman'ın Fiziksel bütünlüğüne saygı duyulmasını sağlamakta yardımcı olacağını görmek de daha memnuniyet vericidir.

Bununla beraber, başlıca konu, bu kampan-

yanın Peru'daki halk savaşını destekleyecek bir politik strateji içerisinde kaydetmek ve özellikle de dünya çapında Maoizm'in gelişmesine ilgi çeken bir kampanya olarak amaçlanmalıdır.

Dr. Guzman'ın çalışmaları ve hayatı, Peru Komünist Partisi'nin tekrar inşaa etme yönteminden, şanlı zaferli halk savaşından ve Peru gerçeğine Marksizm-Leninizm-Maoizm'i, özellikle Maoizm'i zekice uygulamasından hiçbir zaman ayrı tutulamaz. Bundan dolayı bu sonuca varılmayı önmek için sadece imza sahibi olup küçük dayanışmada bulunanlar ile, birlikte kalıcı veya geçici bir düzeyde birlik başarmanın mümkün olabileceği gerçek taraftarları ayırmak gerekiyor.

Açık ve tam anlaşılması için böyle yazalım: Herhangi kişi veya gurup, kendisini açık veya gizli olarak Peru Komünist Partisi'ne ve Peru Halk Hareketi'ne karşı ilan ederse Başkan Gonzalo'nun hayatını savunmayı amaçlamış örgütsel bir bünyenin parçası olamaz.

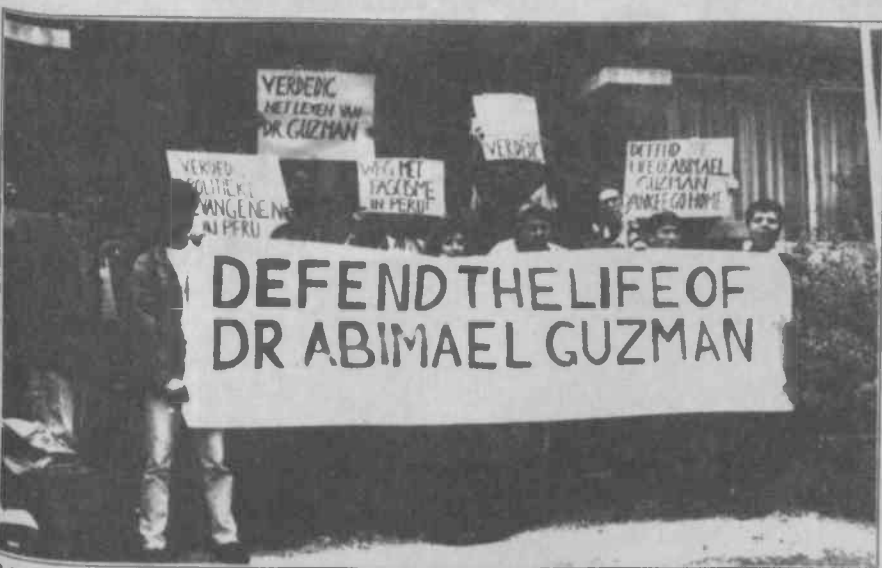
Oportünizmle herhangi türden koordinasyonu tavsiye etmek onların politik bilmedilerine yardım etmek demektir. Aksi takdirde bu kişiler ve guruplara karşı mücadele etmek onları Peru'daki devrimci savaşa sempati duyanlardan uzak tutmaya çalışmak lüzumsuz olur.

Fransa'daki oportünistlerin çalışma stili (Vio Proleteria-Voie proleterienne 'El Tractor' ve Maximiliano Durand) Jose Carlos Mariategue'nin figürünü süsleyip saygı duyan ve onun tarafından kurulan PKP'ye karşı saygısızlık yapan Peru'nun eski revizyonistlerini animatmaktadır. Revizyonizm nerede olursa olsun, ne düzeyde olursa olsun aynı ideolojik-politik köklere sahiptir.

Revizyonizm proleterya ve insanlardan daha çok burjuvaya yakındır. Kendilerini "solcu" hatta "komünist" olarak iddia etmelerine rağmen temelde gerici güçlerin birer parçalarıdır.

Asrın röportajında Başkan Gonzalo, oportünizm ve revizyonizmi sunları belirtmişti:

"Bu yüzden bizim davamız revizyonizme karşı amansızca savaşımdır. Bize, emperyalizme karşı savaşmanın revizyonizme karşı savaşmadan mümkün olmayacağını öğretilmesini aklımızda her zaman bulundurmamız. O günden bugüne kadar Peru'da ve dünyada revizyonizme karşı durmadan ilerleyerek savaşacağız."

Marksist-Leninist-Maoist'ler Hollanda da Başkan Gonzalo için dayanışmada

Kapitalizmin eski beşiği, yeni mezarı: İNGİLTERE

1800 yılı yılları sanayi devrimiyle beraber en renkli burjuva hülyalara da tanıklık etmişti. Tarih bu sahnesi, henüz yeni bir toplumu temsil eden burjuvazi ve proletarya sınıflarından, birincisinin hülyalı kapitalist tezlerine ve ikincisinin altınçağ yürüyüşüne kan veren maddi ortamın ta kendisiydi. Bu sahnede İngiltere'nin önemli bir yeri vardır. Çünkü İngiliz burjuvazisi kapitalist sömürü ağını öylesine geliştirecektir ki, Britanya İmparatorluğu "Güneşin Batmadığı Ülke" olarak anılacaktır.

Fakat bugün bol kahkahalı ve saray erkanının da katıldığı şaşalı törenleri, güleç yüzlü leydileri ve adeta şovalye edalarıyla çevresini süzen işadamları göremezsiniz. Bugün, İngiltere'nin içinde bulunduğu kriz halk arasında en çok konuşulan konulardan biri haline gelmiştir. Yaklaşık 3 milyon kişi yani nüfusun %10.8'i işsizdir ve bu oran gittikçe yükselmektedir. Bankalar, işadamları, fabrikatörler, durumu telafi etmek, kolay kredi almak ve daha fazla büyüeyebilmek için binlerce kişiyi işten atıyorlar. Kamuoyu araştırmalarına göre parlamento, kilise, mahkemeler, saray ve "centilmenliğiyle ün yapmış" İngiliz polisi dahi halk tarafından sevilmiyor. Seçimler esnasında "halk adamı" olarak lanse edilen John Major, gittikçe artan işten çıkarmalar sonucu işçi celladı olarak tanınmaya başladı. On İngiliz'den sekizi muhafazakar hükümetten umudunu kesmiş durumda. Bu kamu araştırmalarını yapan MORİ şirketinin başkanı Robert Worcester, durumu "Hafızamdaki en kötü oranlar" olarak değerlendirdi. Halkın %49'u, maddi imkanları elverişliyse ülkeyi terketmeyi düşünür.

BIRAZ DAHA TALAN

1991'de Başbakan John Major, Muhafazakar Parti hükümetine yiniden popülerlik kazandırmak için uğraşmak zorunda kaldı. Kasım '90'da Margaret Thatcher'den görevi devralan Major'a tam bir kargaşa miras kalmıştı. Thatcher hükümeti, ortaçağ feodallerine yarasır bir şekilde 1989'da İskoçya'da 1990'da da İngiltere ve Galler'de yürürlüğe giren kafa vergisinin mimarıydı ve bu hükümetin içinde Major da vardı. Bu süreçte yapılan kamuoyu yoklamaları seçmenlerin çoğunun sağlık, eğitim ve sosyal güvenlik konularında muhafazakarların politikalarına güvenmediklerini ortaya koyuyordu. Sonunda Çevre Bakanı Michael Heseltine kafa vergisinin kaldırılacağını açıkladı ama yine bir vergi icat ederek tabii... Heseltine'nin açıklamasına göre her ev ya da apartman dairesi değerine ve hane halkı büyüklüğüne göre belediye vergisi ödeyecekti. Bütçe konuşmasında bu soruna değinen Maliye Bakanı Norman Lamont ise, kafa vergisi düzeyinin Nisan 1991'den sonra kişi başına 140 sterlin azaltılacağını açıkladı. Aradaki fark, katma değer vergisi %15'ten %17.5'e çıkarılarak karşılanacaktı, yani dolaysız soygun yerine dolaylı soygun.

Aradan geçen iki yıl boyunca Lamont boş sözlerden öteye hiçbir şey yapmadı. Hükümetin 1993-94 harcama planı genel olarak öncekilerden farklı değil. Bu plana göre mali yıl içerisindeki toplam harcamalar %45.5 olarak tahmin ediliyor ancak bu cari mali yıl için %44.75'lik bir oranla karşılaştırıldığında %3'e yakın bir açık anlamına geliyor. Sözün özü geçen iki yıla göre daha fazla açık.

Bakanlığın planlarına göre bütün kamu harcamalarında kemer sıkma politikaları güdülecek ve ödemelerin karşılanabilmesi için önümüzdeki yıl hükümet yardımları %1.5'ten fazla olmayacak. İngiliz demiryolu

ları ve Londra taşımacılığı geliştirilecek, büyük karayolları yapılacak ve Londra'nın dok bölgeleri geliştirilecek.

Hazine yetkilileri enflasyondan hiç bahsetmiyorlar. Sadece İngiltere bankası yöneticisi Pemberton açıklama yapıyor. Ona göre enflasyon ciddi bir sorun ve uzun vadeli büyüme şart. Bunun için fiyatların sabit tutulması ve yıllık enflasyonun %2 veya daha düşük bir oranda kontrol edilmesi gerekiyor. Fakat Pemberton özellikle bir noktayı vurguluyor: Şimdiki enflasyon oranlarında küçük bir artış bile telafisi zor sonuçlara neden olacaktır.

Bütün bunlar, emperyalistlerin küresel politikalarından kaynaklanmaktadır. Almanya, ABD, Fransa ve Japonya genel kriz sonucu "kamu harcamalarını" kısma adı altında daha fazla vergi yükünü kendi halklarına bindirmeye başladılar. 1979'daki büyük krizi Falkland savaşıyla psikolojik olarak geçiştirmeye başarı sağlayan Thatcher hükümeti, bu savaştan "zafere" çıkmasına rağmen ekonomi tam bir felaket eğrisi izliyordu. Şimdi Major, askeri olarak oldukça güçlü politikalar izleyen ABD-Almanya-Fransa üçlüsü karşısında bir savaş tantsması çıkaracak durumda değildir. AT'na girme konusunda Thatcher yan çiziyordu. Çünkü bu kurtlar sofrasında İngiliz burjuvazisinin yaşama olanağı yoktu. Maastrich'te ise Major üç ödün koparmayı başardı: Birincisi AT üyelerinin "federal" bir Avrupa kurulması amacıyla kendilerini bağlamalarını isteyen bazı ülkeleri, nihai anlaşmadan "federal" sözcüğünü çıkarmaya ikna etti. İkincisi, tek para uygulamasına katılmama hakkını (İngiltere ile sınırlı bile olsa) kabul ettirdi. Üçüncüsü, anlaşma taslağının istihdam yasalarıyla ilgili bölümü de metinden çıkarıldığı; bu bölüm istihdam yasalarnın İngiltere katılmaksızın birleştirme tercihinde bulunan öteki 11 ülke arasında ayrı bir anlaşma konusu olarak düzenlendi.

REZALET SOYLULARI

11 Avrupa ülkesi karşısında en felaketzade olan İngiliz burjuvazisi

ekonomik durgunluk, ortaçağ vergi yöntemleri, işçi çıkarmalar ve oldukça artan hırsızlık, cinayet suçları ortasında bunalan halka, ne kadar başarılı olduğunu skandallarla da ispatladı. 1991 Mart'ında National Power ve Powergen adlı iki enerji üretim şirketinin hisselerinin satışa sunulmasıyla ülke tarihinin en büyük özelleştirme işlemi tamamlanmış oldu. Aralık '90'da özelleştirilen 12 bölgesel şirketle beraber elektrik satış işlemlerinde yapılan vurgunlar 7.4 milyar sterline ulaşmıştı. Bütün bu yolsuzluklar karşısında İngiltere bankası dört ay sonra Bank Of Credit and Commerce International'in lisansını iptal ederek, bankanın uluslararası düzeyde kapatılması işlemlerinin eşgüdümünü gerçekleştirdi. Birleşik krallık tarihinin bu en büyük banka iflasında özellikle Asya kökenli binlerce İngiliz vatandaşının yatırımları "anavatan" da kaldı. Pemberton, sadece sistemli yolsuzlukları daha önceden bilinen bankayı daha önce kapatmama suçlandı ama banka sermayesinin neden gasp edildiğini gerici medya hiç işlemedi.

Şirket imparatoru Robert Maxwell'in ölmesiyle beraber, çorap söküğü gibi şirketlerinin de çöküşüyle sonuçlandı. Maxwell şirketleriyle ilgili soruşturmalarda ortaya çıkarıldığı yolsuzluklar, ona hiçbir zaman güvenmemiş olanları bile hayrete düşürdü. Maxwell'in denetimindeki en büyük gazete, Daily Mirror, sözümona işçi sınıfını savunan İşçi Partisi'ni destekleyen yüksek tirajlı tek günlük yayın organıydı.

IRA'YA KARŞI BİRLİK

İrlanda'da birlik ve ayrılma yanlışları arasında 16 yıldır kilitlenmiş olan diyalogu başlatma yaftasıyla 4 büyük siyasi parti (Ulster Birlikçileri, Demokratik Birlikçiler, İttifak Partisi ve Sosyal Demokrat İşçi Partisi) arasında iki yıl önce Belfast'ta yuvarlak masa toplantıları başladı. İrlanda Cumhuriyet Ordusu (IRA)'nın legal kanadı olan Sinn Fein, IRA'nın şiddet eylemlerini kınamayı reddettiği için toplantılara alınmadı.

Doğrudan görüşmelerin sekizinci

Demir Leydi ile Major arasındaki fark, İngiliz burjuvazisinin eski durumu ile yeni durumu arasındaki farkın ta kendisidir.

gününde anlaşmaya varamayan, dört işbirlikçi tartışmaya devam edeceklerti. Ama İrlanda işlerinden sorumlu devlet bakanı Peter Brooke, görüşmelere devam etmenin gelecekteki görüşmeleri olumsuz etkileyecek riskli bir tutum olacağını belirterek toplantılara son verdi. Ünlü "İngiliz demokrasisi" ulusal sorunu tartışamayacak kadar korkak davranmak zorunda kalmıştı. Bu arada IRA, eylemlerini İrlanda'dan İngiltere metropollerine kaydırmaktaydı.

İNGİLTERE ÇÖKÜYOR

Ülkede, üretimden gelen sinyaller anlaşılabilir durumdadır. Hiçbir çözüm paketi yaşam hakkı bulamıyor. 1980'li yıllarda, krizi aşmak için fiyatları arttırmak yerine zararına üretim ve satış politikası uygulanmaktaydı. Bu yıllarda İngiltere, dünya sıralamasında Japonya'dan hemen sonra geliyordu. Şu anda ülkenin üretim düzeyi rakiplerinin oldukça gerisindedir.

Endüstriyel tedbirlerde, yeni fabrikalara yatırımlar makineleşme ve kalifiye işçi alma gibi önlemler yer alıyor. Bu hesaba göre İngiliz firmaları diğer emperyalist firmalarla rekabet edebilecek. Ama örneğin yapılan tüm şirket kurtarma operas-

yonlarına rağmen Kuzey Denizi Petrolleri Şirketi "petrol kaynakları kuruyor" bahanesiyle işçi çıkardığı halde battı.

Major ve Lamont ikilisi nakit krizini çözemiyorlar, ellerinin altında ki bütün işletmeleri satıyorlar. Ve geçen Ekim ayında hükümet, 31 maden kömürü ocağının kapatılacağını, gelecek 5 ay içerisinde 30.000 işçinin işten atılacağını duyurmuştu. Bu olay bardağı taşıran son damla olmuştu. Birçok İngiliz, olayı vahşet olarak nitelendirmektedir. Bugün sarı sendikacıların ve sözde işçi çıkarlarını savunan partilerin, işçileri, oy pazarlığına sokacak hikayeleri kalmamıştır. Londra Hyde Park'ta madencilerin protesto yürüyüşlerine binlerce orta sınıf insanı ve hatta bir kısım liberal aristokrat katılmaktadı. Hükümet en ufak grev girişimine bile izin vermemekte ve sendika yöneticilerine para pompalayarak grevleri engellemektedir. İşçi sınıfı ve orta sınıflar, bu ani refah düşüşünden dolayı şaşkındır.

İngiliz emperyalistlerinin, milyonların kanını canını sömürerek inşa ettikleri kapitalist bina, çivileri sökülerek, tahtaları çatırdayarak ve temeli çatlıyarak çökmektedir. İngiltere nereye sorusuna ancak şu cevap verilebilir: Eski Rus İmparatorluğunun gittiği yere...

Ülkede, üretimden gelen sinyaller anlaşılabilir durumdadır. Hiçbir çözüm paketi yaşam hakkı bulamıyor. 1980'li yıllarda, krizi aşmak için fiyatları arttırmak yerine zararına üretim ve satış politikası uygulanmaktaydı. Bu yıllarda İngiltere, dünya sıralamasında Japonya'dan hemen sonra geliyordu. Şu anda ülkenin üretim düzeyi rakiplerinin oldukça gerisindedir.